

Η Νεοπαία

658

Η Ε.Ο.Ν. ΕΥΧΕΤΑΙ
ΟΤΙ ΟΙΣ ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΟΝΕΙΣ
ΝΑ ΜΑΣ ΓΝΩΗ Ο ΝΕΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, ΓΙΑ
ΤΟ ΚΑΘΟ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙ-
ΔΟΣ

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Μόδος 334)

Νομικὸς Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΕΑ, δότης
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, διατηρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β'. - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωγάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωγάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 43-27 Ἰουλίου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μη-
μνητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσπεριακοῦ) Δρ. 160-200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80-100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40-50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Αἰρ. 1
Διὰ Νομικὸ Προσωπὸν Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικῶς Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας) καὶ
Σχολικὰς Ἑσόδους ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἡ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματεὺς Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνετε ἀπὸ δεξιῶν φέρουσιν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συναγ. ματάχου & ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὰς βραβευθεῖσας σχολικὰς ἐκθέσεις ὑπὸ τῶν Ταχ. Ταμιευτηρίων

Πῶς ἡμπορεῖ νὰ κάνῃ οἰκονομία ἓνα παιδί
καὶ διατὶ τὴν κάνει

Τὴν οἰκονομία τὴν κάνει κάθε παιδί διὰ νὰ ἔχῃ ἐξα-
σφαλισμένον τὸ μέλλον του. Δηλαδή ἂν ἔχωμε λίγα λεπτὰ
νὰ μὴ τὰ χαλάμε, ἀλλὰ νὰ τὰ βάζουμε στὸ Ταμιευτήριο,
ὅπου εἶναι προφυλαγμένα τὰ λεπτὰ μας, διότι ὀλίγον κατ'
ὀλίγον ἡμποροῦμε νὰ κάμωμε πολλὰ λεπτὰ.

Νὰ μὴν κάνουμε ὅπως κάνουν μερικοὶ ἄσκεπτοι ἄν-
θρωποι, ποὺ ὅλη τὴν ἡμέρα δουλεύουν καὶ τὸ βράδυ τὸ
τρώγουν, καὶ κατόπιν ἅμα τοὺς τύχη κανένα δυστύχημα
βάξουν ὑποθήκη τὸ σπίτι τους καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχουν. Γι'
αὐτὸ κι' ἐμεῖς πρέπει, ὅπως ἡμποροῦμε, νὰ κάνωμε οἰκο-
νομία, ὅχι ὅμως νὰ ὑστεροῦμε τὸν ἑαυτὸν μας, ἀλλὰ ἐάν
μᾶς περισσεύσῃ κάτι νὰ μὴ τὸ σπαταλάμε, ἀλλὰ νὰ τὸ
φυλάμε μέχρι νὰ μεγαλώσῃ τὸ ποσό, διὰ νὰ τὰ ἔχουμε
κι' ἐμεῖς ὅταν μᾶς χρειασθοῦν, διὰ νὰ μὴ δυστυχήσουμε
καὶ νὰ ἔχωμεν ἐξασφαλισμένο τὸν ἑαυτὸν μας καὶ τοὺς
γονεῖς μας, καὶ ἂν ἔχωμεν καὶ ἡμποροῦμε νὰ διευκο-
λύνωμεν καὶ ἓνα ἄλλον πτωχότερόν μας.

Πλούσιο σκάταλο στὸ δρόμο εἶδα νὰ κακοπεριῶ,
τὸ φτωχὸ τὸν οἰκονόμῳ δὲν τὸν εἶδα νὰ πεινᾷ.

Ἐν Μαυράτοις τῇ 1 Νοεμβρίου 1939

Ἀντωνία Π. Χούνου

Περὶ ἀποταμιεύσεως

Πέροι σὺν καὶ σήμερα μᾶς εἶπε ὁ δάσκαλος γιὰ τὴν
ἀποταμίευσιν. Μόλις πῆγα στὸ σπίτι εἶπα στὴ μάνα μου:
«Πάρε μου ἓνα χωματένιο κουμπάρ». Ὅταν μοῦ τὸν
ἔφερε ἄρχισα νὰ ρίχνω δεκάρες, κοσaráκια, πενήνταρά-
κια καὶ καμμιά φορὰ καὶ δραχμές.

Μιά βραδιά τὸν χειμῶνα ποὺ καθόμαστε γύρω στὴ
φωτιά, ρώτησα τὸν πατέρα μου πῶς τὰ κατάφερε καὶ ἔφε-
ρε χρήματα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ μόνον μὲ τὸ μεροδοῦλι.
Μοῦ εἶπε ὅτι δούλευε ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τοὺς συντρόφους
του, ἐξυμῶνανε, ἐμαγειρεύανε, ἐπλεονόντουσαν μόνοι τους
καὶ ὅτι μὲ τέτοια οἰκονομία τὰ ἔκανε καὶ τὰ ἔφερε στὸ
χωριό. Ἄν θέλετε καὶ σεῖς ὅταν μεγαλώσετε νὰ ἔχετε
χρήματα γιὰ τίς ἀνάγκες σας, νὰ πάρετε ὅλοι ἀπὸ ἓνα
κουμπάρ καὶ ὅ,τι μαζεύετε νὰ τὰ ρίχνετε μέσα. Ὅταν
τοὺς γεμίσετε θὰ τοὺς σπάσετε καὶ ὅσα ἔχουν μέσα θὰ
μοῦ τὰ δώσετε νὰ σᾶς τὰ φυλάξω. Εἴμαστε 3 ἀδέρφια.

Ἐγὼ τοῦ εἶπα ὅτι μαζέψουμε, μοῦ εἶπε ὁ δάσκαλος,
νὰ τὰ καταθέσουμε στὸ Ταμιευτήριο. Αὐτὸ τὸ δέχτηκε ὁ
πατέρας μου.

Ἀπὸ τώρα κάνω ἀρχὴ καὶ ὅσα μαζέψω θὰ τὰ βάλω
στὸ Ταμιευτήριο.

Ἐν Σταθείκοις τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1939

Αἰκατερίνη Στ. Μπέλλου
Τάξις Δ'

ΑΠΟ ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΒΑΠΤΙ- ΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΠΙΔΟΞΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

«Κύριε Πρωθυπουργέ,

»Προκειμένου νά τελεσθῇ τὴν 20ὴν Ἰουλίου ἡ βάπτισις τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ προσφιλοῦς Μου ἀδελφοῦ Διαδόχου Παύλου, φέρω τὴν σκέψιν πρὸς τὰς πολεμικὰς δυνάμεις τῆς Πατρίδος, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων οἱ πρίγκηπες τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου τῆς Ἑλλάδος ἐπέζησαν τὰς εὐτυχεστέρας ἡμέρας τοῦ βίου Των. Ἐπιθυμῶν δέ, ὅπως καταστήσω ὅσῳ τὸ δυνατόν πλείοτους καὶ ἱερωτέρους τοὺς δεσμοὺς οἵτινες θὰ συνδέουν καὶ τὸν νῦν Ἐπίδοξον Διάδοχον μετὰ τῶν πολεμικῶν δυνάμεων, τῶν προερχομένων ἐκ τῶν κόλπων τοῦ ἀγαπητοῦ Μου λαοῦ, ἀπεφάσισα νά ζητήσω, ὅπως ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Στρατοῦ τῆς ξηρᾶς, τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀέρος ἀναδεχθῇ ἐκ τῆς ἱερᾶς κολυμβήθρας τὴν

Α. Β. Υ. τὸν Ἐπίδοξον Διάδοχον.

»Ἐπὶ τούτοις παρακαλῶ ὑμᾶς, Κύριε Πρωθυπουργέ, ὅπως ἀνακοινώσητε τὴν ἀπόφασίν Μου ταύτην εἰς τὰς πολεμικὰς δυνάμεις, ἐκφράζοντες ἅμα εἰς αὐτάς τὴν ζωηρὰν χαρὰν Μου διὰ τὸν νέον δεσμόν, ὅστις μέλλει οὕτω νά δημιουργηθῇ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Οἴκου Μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β΄

Ἐν τοῖς Ἀνακτόροις Ἀθηνῶν τῇ 16 Ἰουλίου 1940.

Ναὶ μὲν ἴσως

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ

Ἡ ἑλληνικὴ νεότης, ἡ συντεταγμένη εἰς τὰς Ἐθνικὰς Φάλαγγας καὶ ἐκεῖνη ποὺ διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον δὲν ἔχει περιληφθῇ εἰς αὐτάς, τὰ παιδιά, οἱ ἔφηβοι, οἱ νέοι, τ' ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τῆς Ἑλλάδος, εἰσφέρουν εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς τετάρτης ἐπετείου τῆς αὐγουστιανῆς μεταβολῆς ὁλόκληρον τὸν νεανικὸν τῶν ἐνθουσιασμόν. Εἶναι μία εἰσφορά ποὺ τὴν ἀπαιτεῖ δικαιωματικὰ ἢ ἱστορικὴ ἐπέτειος καὶ ποὺ ἡ νεότης τὴν ὀφείλει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τμήμα τοῦ λαοῦ. Αὐτῆς τῆς νεότητος ἡ ἠθικὴ ἀγωνία εὔρε τὴν πλήρη καὶ τελειωτικὴν λύσιν τῆς τὴν 4ην Αὐγούστου τοῦ 1936. Ἡ ἀνήσυχος μέριμνα ὑπὲρ τῆς γενεᾶς αὐτῆς, ποὺ ἐμεγάλωνε μέσσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἀμφιβολιῶν καὶ φόβων, ποὺ ἐδημιούργησαν τὰ ἔθνικα πένθη καὶ ἡ ἀτέρμων ἔρις γύρω ἀπὸ τὸ πρόβλημα τῶν εὐθυνῶν διὰ τὰ πένθη αὐτά, — τὸ ἀπελπι θέαμα αὐτῆς τῆς νεότητος, ποὺ ἀνῆρχετο καὶ ἠνδροῦτο χωρὶς ἡγεσίαν, χωρὶς ἡγέτην, ποὺ ἔμοιαζε μὲ πλοῖον ποὺ πλέει εἰς σκοτεινὴν καὶ τρικυμιῶσαν θάλασσαν, χωρὶς ἄστρα εἰς τὸν οὐρανόν, χωρὶς φάρους εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὑπῆρξεν ἡ κυριώτερα ἀφορμὴ ποὺ παρεκίνησε τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν, ἄνδρα ἀπὸ μορφώσεως, σταδιοδρομίας καὶ ἰδιοσυγκρασίας μᾶλλον ἀκαδημαϊκόν, νὰ ἐπιχειρήσῃ, εἰς ἡλικίαν ποὺ τὰ πάντα ὑποβάλλουν ἀμφιβολίας, τολαντεύσεις καὶ δισταγμούς, ὁλόκληρον πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐπανάστασιν.

Ὁ ἴδιος τὸ ὁμολόγησεν ὄχι μίαν μόνον φορὰν, εἰς τοὺς λόγους του, μετὰ τὴν μεταβολήν, πόσον βαθύτατα ἡσθάνθη καὶ πόσον δεύτατα ἔζησε τὴν ἀγωνίαν τῶν νέων ἑλληνικῶν γενεῶν. Ἀπῆχῃσεις αὐτῆς τῆς βιώσεως εὐρίσκομεν εἰς τὸν προφητικὸν ἐπίλογον τῶν ἄρθρων ποὺ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ διχασμοῦ πολὺ πρὸ τῆς ἱστορικῆς προκηρύξεώς του πρὸς τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν τῆς 10 Αὐγούστου τοῦ 1936.

Ἡ ἡμερομηνία τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 διὰ τοῦτο εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ ἀφετηρία νέας περιόδου εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διότι ἔλυσε τὴν ἀγωνίαν τῶν νέων ἑλληνικῶν γενεῶν. Τὰς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν παρακμήν, τὰς ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν τῆς τὰς ἐξηγόρασεν ἀπὸ τὴν φθοράν τῆς ἀμφιβολίας, τὰς ἀνέβάπτισεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἑθνικῆς ἱστορίας, τὰς συνεφίλωσε μὲ

τὸ παρελθὸν καὶ διήνοιξε δι' αὐτάς ἀπεριορίστους ὀρίζοντας γονίμων ἀγώνων διὰ τὸ μέλλον. Ἐγέμισε τὴν ζωὴν τῶν μὲ ἐλπίδας καὶ εἰς τὸ πλούσιον ἀπόθεμα τῶν δυνατοτήτων δράσεως ποὺ ἔφεραν μαζί των διήνοιξε στάδια, ποὺ δὲν τὰ ἐμάντευον καὶ ἔθεσε σκοπούς, ποὺ τοὺς ἀνεζήτουν ματαίως. Τὰς ὥπλισε μὲ τὰ φτερά τῶν ἰδανικῶν.

Δι' ὅλα αὐτὰ οἱ νέοι τὴν αἰσθάνονται καὶ τὴν διεκδικοῦν ὡς ἰδικήν των καὶ ὡς ἰδικήν των τὴν ἑορτάζουν. Διὰ τοῦτο θὰ εὐρίσκονται καὶ φέτο, ὅπως εὐρέθησαν καὶ πέρισι καὶ προπέρισι καὶ θὰ εὐρίσκονται καὶ τοῦ χρόνου καὶ πάντοτε, εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τῶν ἑορταστῶν τῆς Θ' ἀνοίξουν τὴν ψυχὴν των χαρούμενη καὶ φωτεινὴ εἰς τὸ θέαμα τῶν ἔργων ποὺ οἰκοδόμησεν ἡ μεταβολὴ καὶ θὰ δώσουν πρόθυμα τὸ πνεῦμα καὶ τὰ χέρια των, διὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν οἰκοδόμησιν τῶν ἄλλων ποὺ συνεχίζονται ἢ ποὺ μόλις ἀρχίζουν. Ἡ πίστις των εἰς τὸν Ἀρχηγόν καὶ τὸ ἔργον του, ἡ γνῶσις ὅτι πρὸς χάριν των ἐκδανῶνται Ἐκεῖνος καὶ οἰκοδομεῖται μίᾳ νέᾳ Ἑλλάδι, τῆς ὁποίας εἶναι οἱ κληρονόμοι ἀλλὰ καὶ οἱ συνεχισταί, εἶναι τὰ στοιχεῖα ποὺ ἐμπνέουν καὶ γιγαντώνουν τὴν εὐγνώμονά των προσήλωσιν πρὸς τὴν μεταβολὴν καὶ πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀπορρέει ἀπὸ αὐτὴν, ὡραῖο, μεγαλεπήβολο, ἀκατάλυτο, ἑλληνικό.

Αὐτὸ εἶναι τὸ καθεστῶς τῆς 4ης Αὐγούστου, διὰ τὸ ὁποῖον ζητωκραυγάζετε. Εἶναι δηλαδὴ τὸ καθεστῶς διὰ τοῦ ὁποίου πραγματοποιεῖται ἀπ' εὐθείας ἡ θέλησις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ οἱ σκοποὶ αὐτοῦ καὶ κατευθυνόμενον εἰς τὴν ὕλικήν σας εὐημερίαν καὶ εἰς τὴν εὐημερίαν ὁλοκλήρου τοῦ Ἑθνους καὶ διὰ τὴν ἀνύψωσιν αὐτοῦ.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΣΤΑ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΕΠΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Είναι μερικά πράγματα, που δεν πρέπει να μένουν κτήμα των λίγων και θα τσέλα από δη μου την καρδιά να διάβαζαν όλοι το φύλλο της «Παλιγγενεσίας», που φέρει ημερομηνία 19 Οκτωβρίου 1863 και απομνημονεύει γεγονότα που είχαν για την Ελλάδα και τον δόλον Έλληνισμό αληθινά ιστορική σημασία.

Περιγράφονται στο φύλλο αυτό με το ελπιδοφόρο χρώμα ή άφιξης του Γεωργίου του Α', η υποδοχή του και ο ένθουσιασμός του Έλληνικού λαού, που μόνο νοερά θα μπορούσε να τον φαντασθεί κανείς.

«Διατί σείεται η γή σου, γράφει στο άρθρο της η «Παλιγγενεσία», ω Άττική, ως ο κόλπος άσθμαινούσης παρθένου; Διατί άκτινοβολεί ο ασπείρινος ούρανός σου, ως ο οφθαλμός ευδαίμονος νύμφης; Διατί μιρμιρίζουσι, γοητευτικώς, αι άκται σου και ο καθρέπτης της θαλάσσης σου μειδιά και σκιρτάσι περί την ελαιοστεφη πεδιάδα; Άι έρχεται, ήλθε τέλος πάντων ο παθητός Βασιλεύς, ο έκλεκτός του Ισραήλ, ο Χριστός του Κυρίου σου; ήλθε και έπάτησε την γήν σου την ιεράν, την στεφανωμένην με την δόξαν, αλλά και ζυμωμένην με το αίμα και με τα δάκρυα των αιώνων». Και ο Βασιληάς άπαντά στην προκήρυξι του προς τον Έλληνικό λαό: «Σκοπός της φιλοδοξίας μου έσεται ούτος, να καταστήσω την Ελλάδα, έφ' όσον άπ' έμου εξήρηται, πρότυπον βασιλείον έν τη Άνατολή. Ο Παντοδύναμος, Ισχυρός έν τη άσθενεία άναδεικνυόμενος, χειραγωγείσαι με έν ταίς προσπάθειαις μου» είθε δέ ποτέ μη έπιτρέψη, όπως λημονήσω τάς πανδήμους υποσχέσεις, άς σήμερον έδωκα ύμιν».

Έτσι, με βάσιμες έλπίδες, με ένθουσιασμό, με αγάπη, με θερμή άφοσίωσι άρχίζει η βασιλεία του Γεωργίου του Α', που έσήμανε εύθως άμέσως με την Ένωσι της Έπτανήσου το έγερτήριο που έπροοδοκούσαν οι αιώνες ν' ακούσουν.

Μετά είκοσι τρία χρόνια, τον Οκτώβριο του 1886, ο μέγας δημοσιογράφος της εποχής εκείνης, ο Άλέξανδρος Βυζάντιος, έγραφε:

«Μετά τινες ημέρας ο άπανταχού Έλληνισμός θα πανηγυρίση την χαρμοσυνοτάτην των έορτών. Βασιλόπαις γεννηθείς εις Άθήνας, Έλλην ού μόνον το άσθημα, αλλά και την παιδείαν και την γλώσσαν και την θρησκείαν, θα όμοση τον όρκον του στρατιώτου και θ' αναλάβη ύπηρεσίαν έν ταίς τάξεσι του έλληνικού στρατού. Πρέπει να έχη τις λίαν ξηράν την καρδίαν όπως όποτιμήση την σπουδαιότητα του μεγάλου τούτου ιστορικού γεγονότος. Παραδόσεις διακοπείσαι από αιώνων συνεχίζονται, άφυπνίζονται δ' έλπίδες μεγαλείου και δόξης άς σαλεύει μέν ένίοτε, αλλά δεν ίσχύει να εξαφανίση η ψυχρά λογική των πραγμάτων. Έάν οι άπλοϊκοί ήρωες, οι δημιουργήσαντες έν έτει 1821 δι' όπερανθρώπων άγώνων έκ του μηδενός την Ελλάδα, εάν οι άναριθμητοι μάρτυρες, οι ποτίσαντες διά κρουινών αίματος πάσαν γονίαν ελληνικής γής, ήτο δυνατόν να διδάσιν ως έν όνειρω την έορτήν, ήτις πρόκειται να τελεσθί έν Άθήναις, ή άμοιβή θα έφαίνετο αύτοίς όχι ύποδεότερα της θυσίας. Ο νεανίας, ο άνδρωθείς παρά τάς βαθμίδας του έλληνικού θρόνου, εγκλείει έν έαυτώ το μέλλον της ελληνικής φυλής, δω δ' έσκοτισμένον και άν παρίσταται εις τους οφθαλμούς της μικροψύχου ήμϊν γενεάς το παρόν, ούδεις έχει δικαίωμα ν' άμφιβάλλη περί του μέλλοντος».

Και κατέληγεν ο Βυζάντιος: «Ήδη το Πανελλήνιον συνήθισε να συνδέη έν τη αύτή άφοσίωσει τον Βασιλέα και τον Διάδοχον, επί του πατρός δ' άντανακλά και η προς τον υιόν αγάπη».

Το μέλλον αυτό άστράψε σέ λίγο. Πολιτείες και χώρες ελληνικές έβλεπαν καθαρισμένο τον ούρανό τους, η μία μετά την άλλη η ύπόσχσεις του Γεωργίου του Α' έπραγματοποιείτο. Τό παιδί, που έγαλούχησαν οι πόδοι γενεών Έλλήνων, επί κεφαλής του ελληνικού στρατού, γινόταν ο θρυλικός Βασιλιάς που άνασυνέδεσε το νήμα της ελληνικής ιστορίας.

Σ' αυτές έδώ τις ίδιες στήλες, πριν λίγες έβδομάδες, συνεργάτης του περιοδικού έξωνιάνευε την μεγαλειώδη εικόνα της βαπτίσεως του Κωνσταντίνου του ΙΒ' στο ναό της Μητροπόλεως*:

Στά 77 χρόνια της Έλληνικής Δυναστείας γόνος της

*Η Βάπτισις του άιμνήστου στρατηλάτου Κωνσταντίνου εις την Μητρόπολιν των Άθηνών.

τρίτης γενεάς, αύριανός Βασιλιάς των Πανελλήνων, χρίεται στην Όρθοδοξία, κάτω από τον λαμπρότερο καλοκαιρινό ήλιο, μέσα σέ μιá άτμόσφαιρα που την άρωματίζουν τα λουλούδια της Άττικής γής και την εξασλώνουν οι προσδοκίες και οι εύχές των Έλλήνων που ζουν στην οικουμένη. Μιά παράδοσις θέλει την σημερινή Έλληνικήν Δυναστείαν να συγγενεύη με τους αυτοκρατορικούς οίκους της Έλληνικής Αυτοκρατορίας. Και άν όμως αυτό δεν άληθεύη, η νέα Έλληνική Δυναστεία έρρίζωσε στο ελληνικό χώμα, άνέδωσε φύλλα και καρπούς και ο νέος Κωνσταντίνος δεν ήμπορεί παρά ν' ακολουθήση τον δρόμον που έχάραξαν οι Κωνσταντίνοι του Βυζαντίου και ο ένδοξος πάππος του της Ελλάδος στην νέα της έξόρμησι προς τη δόξα και την λαμπρότητα.

Χ.

* Η Βάπτισις του άιμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου, του πρώτου διαδόχου του Έλληνικού Θρόνου, έγινε την 22 Αυγούστου 1868 εις τον μητροπολιτικόν Ναόν, έν μέσω ένθουσιώδους άτμόσφαιρας. Ο λαός ήτο έξαλλος από χαράν, διότι η γέννησις του Βασιλικού Πρίγκηπος αποτελούσε την εκπλήρωση πόθων τερσαράκοιτα περίπου ετών. Το όνομα «Κωνσταντίνος» που έδόθη κατά την βάπτισιν, είχε ήδη δοθή από τον ίδιον Βασιλέα, Γεώργιον τον Α', ο όποιος όταν, άλίγας στιγμές μετά την γέννησιν του Κωνσταντίνου, παρηκολούθει τάς άνατιμεπόμενας έν μέρους του Μητροπολίτου Άθηνών επίλογους εύχας και ήκούσθη η φράσις «τόν δοϋλον του Θεού» ο Βασιλεύς συντέληρσε: «Κωνσταντίνος». Και όταν άνηγγέλλη από τον πρωθυπουργόν Βούλγαρην εις τον λαόν η γέννησις του Διαδόχου και άνηγγέλλετο και το όνομα, ο λαός, πριν η άκούση, έδωσε διά του ποιητού Παράσχου και πάλιν το ίδιον όνομα: Κωνσταντίνος. Ένδόμυχος δηλαδή πόθος, εις τον όποιον συνέκρινε η θέλησις του Έθνους, έκδηλουμένη από τους δύο παραγοντας: τον Βασιλέα και τον λαόν...

Η Βάπτισις έγινε το πολυτελεστάτην κολυμβήθραν, την όποιαν προσέφερεν το Έθνος διά πανελληνίων έράνων, οι όποιοι διενεργήθησαν πρωτοβουλία του τότε Δημάρχου Άθηναιών. Το μυστήριο του βαπτισματος έτελέσθη χοροστατούντος του Μητροπολίτου Θεοφίλου μετά των μελών της Ιεράς συνόδου. Από των άνακτόρων μέχρι της Μητροπόλεως είχε παραταχθί από πρώτας πλήθος κόσμου το όποιον άνέμενε να έπισημύση τον διάδοχον, επί του όποιου έστηρίζεν όλες τάς έλπίδας και όλα τά έθνικά όνειρα.

Ος Άνάδοχοι του Βασιλέως Κωνσταντίνου παρέστησαν αύτοπροσώπως η δι' αντιπροσώπων των όλων σχεδόν οι έστιμίμητι της Εύρώπης, μετά των όποιων όρίσταντο δεσμοί συγγενείας της Έλληνικής Βασιλικής Οίκογενείας.

Η παρόταξις ήτο επίσημη. Η Βάπτισις έγινε το έντός όδατος εις το όποιον είχε ριφθί και όδωρ κομισθέν επίτηδες από τον Ιορδάνην ποταμόν.

Εις την κολυμβήθραν όπου εδρασίθη ο Κωνσταντίνος ΙΒ' έδαπτόθη και η Α. Β. Υ. Επίδοξος Διάδοχος, ως και όλοι οι Βασιλικοί Πρίγκηπες της Έλλάς Δυναστείας.

Ο ΝΕΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Με έντελως αὐθόρμητον καὶ ζωηρότατον ένθουσιασμόν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐτοιμάζεται νὰ ἐορτάσῃ τὴν νέαν ἐπέτειον τῆς 4ης Ἀυγούστου. Κατ' οὐσίαν ὁ ἐορτασμός ἔχει ἤδη ἀρχίσει ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν. Διότι καὶ μόνον αἱ διάφοροι ἐκδηλώσεις τοῦ Λαοῦ κατὰ τὰς προετοιμασίας αὐτάς ἀποτελοῦν ἓνα ἀνεπίσημον μὲν, ἀλλὰ πηγαῖον πανηγυρισμὸν, ἐκδηλωτικὸν τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὸν ἡ ἱστορικὴ μεταβολὴ καὶ ὁ δημιουργὸς τῆς. Αἱ σημεριναὶ κρίσεις ἡμέραι τῆς ἀνθρωπότητος ὅχι μόνον δὲν συγκρατοῦν τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Ἑλλήνων νὰ ἐορτάσουν καὶ ἐφέτος πανηγυρικά, ἀλλὰ τοῦναντίον τὴν τὸνῶν καὶ τὴν ἐνισχύουν ἀκόμη περισσότερο, διότι, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν συνεχιζομένην σταθερὰν καὶ ταχείαν πορείαν τοῦ ἔθνους πρὸς τὴν πλήρη ἀναδημιουργίαν του, ἀντιλαμβάνεται ὁ Λαὸς ὅτι χάρις εἰς τὴν 4ην Ἀυγούστου ἐξησφάλισεν ἐπίσης τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀσφάλειάν του ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταιγίδος. Διὰ τοῦτο ἐφέτος εἶναι ἀκόμη περισσότερον προετοιμασμένοι αἱ ψυχὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ ὑποδεχθῶν καὶ νὰ πανηγυρίσουν τὴν μεγάλην ἐπέτειον.

ΑΙ ΓΕΩΡΓΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Μία ἐπὶ πλέον ἐκδήλωσης τῆς ὀψίστης σημασίας, τὴν ὁποίαν ἀποδίδει τὸ ἔθνικόν Κράτος εἰς τὴν γεωργικὴν ἀνασύνταξιν καὶ ἀνάπτυξιν, εἶναι καὶ ἡ νέα ἐνέργειά του νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν γεωργικῶν σχολῶν. Εἶναι φανερά ἡ σημασία καὶ ἡ ἐπίδρασις, τὴν ὁποίαν ἡ ἀναδιοργάνωσις αὕτη θ' ἀσκήσῃ ἐπὶ τῶν γεωργικῶν μας πραγμάτων διότι, ὅσο περισσότερο βελτιώνεται ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς ἡ γεωργικὴ παραγωγή, τόσο προχωρεῖ ἡ Χώρα πρὸς τὴν οἰκονομικὴν ἐπάρκειαν καὶ ἀσφαλιζεται ἡ ἐκπολιτιστικὴ τῆς ἀνοδος.

Με ἐπισημότητα κάπως ὀλιγωτέραν ἀπὸ ἐκείνην, ποὺ ἐγνώρισαν αἱ Ἀθῆναι τῶν χρόνων Γεωργίου τοῦ Α' εἰς ἀναλόγους αὐλικὰς ἐορτάς, ἀλλὰ με πολλὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πρὸ παντός με συμμετοχὴν θερμὴν καὶ ἐγκάρδιον τοῦ λαοῦ τῆς μητροπόλεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ βαθύτατα τὸν συγκινεῖ πάντοτε ἡ τόσο εὐλαβὴς προσήλωσις τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β' καὶ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου εἰς τὰς ὥραιότερας καὶ ἱερωτέρας θρησκευτικὰς καὶ οἰκογενειακὰς παραδόσεις τοῦ ἔθνους, ἐτελέσθη τὸ περασμένον Σάββατο εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν τελετῶν τῶν Ἀνακτόρων τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ τὸ μυστήριον τῆς βαπτίσεως τῆς Α. Β. Υ. τοῦ ἐπιδόξου Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου.

Μαζί με τὴν ὁλως ἰδιάζουσαν γοητείαν ποὺ ἀσκεῖ εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ λαοῦ, ὡς οἰωνὸς εὐτυχῶν πεπρωμένων, ἡ σύμπτωσης ὅτι ὅπως ὁ πρῶτος ἄρρην βλαστὸς τῆς δευτέρας γενεᾶς τῆς ἐθνικῆς δυναστείας, οὕτω καὶ ὁ πρῶτος τῆς τετάρτης λαμβάνει τὸ βαρύνον ἀπὸ δόξαν καὶ ἱστορίαν καὶ ἰδιαιτέρως προσφιλεῖς εἰς τὸ ἔθνος ὄνομα τοῦ ἱσαποστόλου θεμελιωτοῦ τῆς ἑλληνικῆς χριστιανικῆς Αὐτοκρατορίας τῶν μέσων αἰώνων καὶ τοῦ τελευταίου μαρτυρικοῦ προμάχου τῆς ἰδίας Αὐτοκρατορίας, καὶ τοῦ ὁποίου ὄνόματος τὴν σεβασμίαν αἶγλην ἀνενέωσεν ὁ ἔνδοξος στρατηλάτης Βασιλεὺς καὶ πάππος τοῦ βαπτισθέντος πρίγκιπος, ἡ κατ' ὕψηλὴν Βασιλικὴν ἐπιθυμίαν ὑπόδειξις ὡς ἀναδόχων τοῦ βαπτισθέντος τῶν ἐκπροσώπων τῶν πολεμικῶν τῆς Χώρας δυνάμεων ὑπῆρξε πρόσθετος πηγὴ συγκινημένης χαρᾶς διὰ τοὺς Πανελλήνους.

Εἰς τοὺς τόσοις ἄλλους στενοὺς καὶ ἀρρήκτους δεσμούς, ποὺ κρατοῦν ἀδιασείστως τὸν Ἑλληνικὸν Βασιλικὸν Οἶκον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πυραμίδος, ποὺ ἀπαρτίζει τὸ σύνολον τῶν ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, προσετέθη, περὶ τὸ λίκνον τοῦ βαπτισθέντος βασιλικοῦ βρέφους, εἰς νέος, σφυρηλατηθεὶς ἀπὸ τὰ ἱερώτερα οἰκογενειακὰ καὶ συγγενικά αἰσθήματα τῶν Ἑλλήνων. Καὶ εἶναι ὁμόφωνος ἡ Πανελληνίος εὐχὴ — εὐχὴ μαζί καὶ προσδοκία διὰ τὸν ἀναδεκτὸν τοῦ ἔθνους νέον Κωνσταντῖνον καὶ διὰ τὴν Πατρίδα — νὰ βασιλεύσῃ ἐν εὐτυχίᾳ καὶ δόξῃ ἐπὶ μιᾷ μεγαλυτέρας, κραταιότερας καὶ εὐτυχεστέρας Ἑλλάδος.

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκίπισσα Φρειδερίκη μετὸν νεοφώτιστον.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΟΙΗΜΑ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν εἰς τὸ περιοδικὸν ἀποστελλομένων πρὸς δημοσιεύσιν παιδικῶν ποιημάτων, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων εἶναι εἴτε δυσανάλογα πρὸς τὴν διανοητικότητα τῶν παιδιῶν εἴτε ἀχαρὰ καὶ σὲ ἀκατάλληλο στίχο καὶ γλῶσσα, θὰ εἴχαμε νὰ τονίσωμεν ὅτι τὸ παιδικὸ τραγούδι πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἓνα ἰδιαιτέρον εἶδος ποιήσεως, τὸ ὁποῖον διὰ νὰ ἔχῃ ἐπιτυχίαν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν παιδικὴν ψυχολογίαν καὶ τὰ θέματα ποὺ ἀσπασχολοῦν ἔντονα τὸ παιδί.

Ὁ ποιητὴς τοῦ παιδικοῦ τραγουδιοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ βαθεῖαν γνῶσιν τῆς παιδικῆς ψυχῆς διὰ νὰ ἔχῃ ἐπιτυχίαν. Τὸ παιδί ζῇ καὶ κινεῖται φυσικὰ σὲ ἀτμόσφαιραν χαρᾶς καὶ εὐθυμίας, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐξυπηρετῇ καὶ τὸ τραγούδι του ἢ καλλίτερα νὰ πηγάζῃ ἀπὸ αὐτὴν. Ὁ κατάλληλος ρυθμὸς, ἡ ῥίμος, ἡ γλῶσσα ἢ προσηρμοσμένη πρὸς τὰς συνήθεις παιδικὰς ἐκφράσεις στὸ σπῆν, στὸ παγνίδι, στὸ σχολεῖο, στὴ δουλειά, εἶναι βασικά στοιχεῖα ἐπιτυχίας μαζί με τὴν κατάλληλον ἐκλογὴν τοῦ θέματος, ποὺ πρέπει νὰ λαμβάνεται ἀπὸ τὸν συνήθη παραστατικὸ κύκλον τοῦ παιδιοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ θέματα εἰς χεῖρας τοῦ ποιητοῦ — παιδαγωγοῦ, δύνανται μετὰ κατάλληλον διαχείρισιν νὰ κινοῦν τὸ ενδιαφέρον καὶ νὰ γεννοῦν χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμόν εἰς τὰς παιδικὰς ψυχὰς, ἀρκεῖ ὁ ποιητὴς νὰ γνωρίζῃ τὴν παιδικὴν ψυχὴν.

Ὁ Ἀρχηγὸς ποὺ τόσο βαθεῖα ξέρεي νὰ εἰσδύῃ στὴν παιδικὴν ψυχὴ ἔδωκε ἓνα βασικὸν κανόνα στὴν ἀγωγή τοῦ νέου, τό: «Παίζειν καὶ διδάσκειν». Καὶ τὸ παιδικὸ ποίημα λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρύνεται ὅπῃ τὸν κανόνα αὐτόν.

Ο ΕΛΛΗΝ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΡΟ

Ἐπὶ τέλους ἕνα δνειρον τῶν Ἑλλήνων φιλάθλων ἔγινε πραγματικότης. Στὴν παλιὰ κοίτη τοῦ Ἰλίουσου, κοντὰ στὰ ἄλλα ἀθλητικὰ γήπεδα, ἰδρύθη τὸ κολυμβητήριον, ποὺ φέρνει τὴ χαρὰ τοῦ νεροῦ μέσα στὰ πόδια τῶν εὐδαταφίλων καὶ παρέχει τὴν εὐκαιρία ἀθλητικῶν ἀγώνων, ποὺ εἶναι πάντα οἱ ζωντανώτεροι καὶ περισσότερον εὐδιάθετοι, ἀν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις, ἀγῶνες.

Μὲ τὴν ἰδρυσι τοῦ κολυμβητηρίου ἐδόθη ἄλλη μιὰ φορά ἡ ἀπόδειξις ὅτι τὰ πάντα μποροῦν νὰ γίνουν στὸν τόπο μας, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρξη ἡ καλὴ θέλησις καὶ νὰ μὴ ἐπιδιώκονται πράγματα, ποὺ ὑπερβαίνουν τὰ ὅρια τοῦ κατορθωτοῦ.

Ὅπως ἦταν ἐξ ἄλλου φυσικὸ, μὲ τὴν ἰδρυσι τοῦ κολυμβητηρίου ξανάρχισαν οἱ συζητήσεις, ἐάν καὶ κατὰ πόσον ὁ Ἑλλην ἀγαπᾷ τὸ νερὸ καὶ ἐκφορᾶζοντα ἀπὸ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον οἱ περισσότεροι αὐθαίρετες κρίσεις, μὲ βάσι πάντα πῶς ὁ Ἑλλην δὲν ἀγαπᾷ καὶ πολὺ τὸ νερὸ.

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀληθινόν. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ μῦθοι ἐπλάσθησαν στὴν παλαιότερη Ἀθῆνα, ποὺ ἄνθρωποι, ζῶα καὶ φυτὰ ἦσαν διαρκῶς ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς δίψης καὶ, κατὰ συνέπειαν, δὲν ἦταν εὐκόλο, στίς λαϊκὲς ἰδίαι συνεικίες, νὰ διατεθῇ νερὸ γιὰ χρήσεις ποὺ κατ' ἀνάγκην ἔπρεπε νὰ θεωροῦνται πολυτέλεια.

Ἄν δὲν ἦσαν μῦθοι, δὲν θὰ ἐξηγεῖτο τὸ φαινόμενο, σήμερα ποὺ οἱ συγκοινωνίες εἶναι εὐκόλες, χιλιάδες ἄνθρωποι κάθε ἡλικίας νὰ κατεβαίνουν στὴ θάλασσα. Ἀκόμη καὶ χθὲς ὅμως δὲν θὰ ἐξηγεῖτο τὸ φαινόμενο, ποὺ ἔφερε χιλιάδες ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ μὲ τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά

τοὺς νὰ περνοῦν τὸ Σαββατοκύριακόν τους κοντὰ στὴ θάλασσα. Ὅχι, ὁ Ἑλλην ἀγαπᾷ τὸ νερὸ. Δὲν τῷχε μόνον τὸ ὑγρὸ αὐτὸ στοιχεῖο ἀφθονο καὶ ἐμπρόστω. Ὅπου τῷχε, τὸ χαιρόταν, ὅπως τὸ χαιρόταν ὁ ἀρχαῖος πρόγονός του.

Ἀληθινὰ, καλεῖς λαὸς στὴ γῆ δὲν συνέδεσε τόσο τὴν ὑπαρξί του μὲ τὸ νερὸ ὅσο ὁ ἀρχαῖος Ἑλλην, ποὺ ἰεσοποίησε τίς λίμνες, τὰ ποτάμια, τίς θάλασσες, τίς πηγές. Ὁ Ὁκεανός, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Νηρεὺς, ὁ Τρίτων, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πόντος, αἱ Ὠκεανίδες, αἱ Σεϊρήνες, ἡ Ἀμφιτρίτη, ἡ Λευκοθέα καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας εἶναι οἱ θεοποιημένες ἐκδηλώσεις τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὰ βάθρα διαβίωσης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ Ὅμηρος μᾶς ἀναφέρει στὴν Ἰλιάδα ὅτι ὁ Ἐκτωρ ἐφοβήθη νὰ θύσῃ σπονδὰς στὸν Δία, γιατί εἶχε ἀνιπτα τὰ χέρια καὶ ὁ Ἰδιος συγγραφέας μᾶς πληροφορεῖ ἀκόμη ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων, θέλοντας νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν Ἀπόλλωνα, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ ἑκατόμβες.

Πέρα ὅμως ἀπὸ τὴ λατρεία ὑπῆρχε στὸν ἀρχαῖο Ἑλληνα ἡ πλήρης γνώσις τῆς ὠφελιμότητος τοῦ νεροῦ καὶ τὸ διαπιστώνουμε σὲ χίλια φαινόμενα τῆς ἀρχαίας ζωῆς. Ξέρουμε καλὰ σήμερα ὅτι ὁ Ἱπποκράτης, ποὺ ἔζησε 83 ὅλα χρόνια, ἔπαιρνε κάθε πρωτὶ θάλασσιον λουτρόν. Ἐνικῶς, γράφει εἰς μίαν ὁρασιότατην μελέτην του ὁ καθηγητὴς τῆς Ἑθνικῆς Ἀκαδημίας Σωματικῆς Ἀγωγῆς κ. Σακελλαρίου, τὰ λουτρά, εἴτε ψυχρὰ εἴτε θερμὰ, ἀναλόγως τῶν ἀντιλήψεων, τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν περιστάσεων, ἐχρησιμοποιοῦντο καθ' ἅπασαν τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ὡς μέσα ἀπαραίτητα πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγείας τοῦ ἀν-

θρώπου ἢ πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ ἐκ διαφόρων ἀσθενειῶν, διὰ τοῦτο καὶ διεδόθησαν εὐρύτατα εἰς πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις καὶ μετεδόθησαν μάλιστα μετέπειτα ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

Ἀπὸ ὅσα ξέρουμε, τὰ λουτρά αὐτὰ ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπαίθρια, χωρισμένα γιὰ τοὺς ἀνδρες καὶ γιὰ τίς γυναῖκες, μποροῦσε δὲ «κατὰ βούλησιν» ὁ λουόμενος νὰ πάρῃ ἕνα κοινὸ λουτρό, ἢ λουτρό κατὰ τὸν τύπον ἐκείνου ποὺ ὀνομάζομε σήμερα «διὰ κατασιγήσεως» δηλαδὴ «ντούς». Σχετικῶς ὁ Πλούταρχος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οἱ πρόγονοί μας συνήθιζαν, ὅτε-ρα ἀπὸ τίς ἐφιδρώσεις ἢ τὰ θερμὰ λουτρά, νὰ ρίχνουν πάνω τους κρύον νερὸ, ὅπως ἀκριβῶς σήμερα οἱ ἀθληταὶ ἢ καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ κάνουν ζεστὸ μπάνιο, κάνουν καὶ κρύον ντούς.

Καὶ διὰ τὰ καταλήξω, ἰδοὺ μιὰ ἀκόμη περικοπὴ ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Σακελλαρίου, ποὺ λέει ἀρκετὰ γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀρχαίου Ἑλλήνος πρὸς τὸ νερὸ: «Οὐδεὶς ἀρνεῖται ὅτι τὰ λουτρά καθιερώθησαν εἰς πλείστους ἀρχαίους λαούς, καὶ μάλιστα τῶν θερμῶν κλιμάτων. Ἡ ὕγιεινὴ τῶν ὀφέλεια βεβαίως ἐξετιμήθη καὶ πολλὰ θρησκεῖα διατάσσουσιν τὴν ὑποχρεωτικὴν χρῆσιν τῶν λουτρῶν. Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ὅμως, δέον νὰ ὁμολογηθῇ, ὀφείλεται ἡ συστηματικὴ χρῆσις τῶν λουτρῶν, τοῦτο δὲ μαρτυρεῖται καὶ ἐκ τῶν ποικίλων ἐπιθέτων ἅτινα ἐδόθησαν εἰς αὐτὰ, λ.χ. θερμὸν, γάριον, καθαρὸν, ἄπυρον, θεόπνευστον, τιναλέον, λεχώνιον, λιαρὸν, λυσιπόνον, ὀρεοίχωρον, παπῶνον, ζωογόνοιν».

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελιομάτης

ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ Ε.Ο.Ν. ΛΑΡΙΣΗΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΑΝΕΜΟΠΟΡΙΑΣ

Στὴν περίφημα τῆς Λαρίσης καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βάλου λειτουργοῦν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου δυο σπουδαῖα στρατόπεδα τῆς Ὄργανώσεώς μας. Στὸν Ἅγιον Γιάννη τοῦ Πηλίου, σ' ἕνα τοπιὸ μαγευτικὸ ποὺ τὸ χαϊδεύουν τὰ γαλανά κύματα τοῦ Αἰγαίου καὶ τὸ στολίζουν πυκνὰ καὶ πανύψηλα δένδρα, λειτουργεῖ τὸ στρατόπεδο βαθμοφόρων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λαρίσης.

Στὸν κάμπο, ἐξ ἄλλου, τοῦ Βελιστινίου λειτουργεῖ τὸ Πανελλήνιον Κέντρον Ἀνεμοπορίας τῆς Ε.Ο.Ν., στὸ ὁποῖον ἐκπαιδεύονται 90 φοιτηταὶ καὶ 5 θαλαγγιτισταὶ, ἐπιδόξοι ἀνεμοποριοὶ καὶ ἐκπαιδευτὰ τῶν ἄλλων παιδιῶν τῆς Ὄργανώσεως ποὺ θὰ θέλῃσιν νὰ γίνουν ἀνεμοποριοί.

Τις δυὸ αὐτὲς ἐγκαταστάσεις τῆς Ὄργανώσεώς μας ἐπισκέφθη πρὸ ἡμερῶν ὁ συναγωνιστὴς Κυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Νεολαίας κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος.

...

Τὰ παιδιά τῆς Ε.Ο.Ν. ὄλων τῶν χωριῶν, ἀπὸ τὸν Βόλο ὡς

τὸν τόπον τοῦ στρατοπέδου, στὸν Ἅγιον Γιάννη, εἶχαν βγῆ στὸ δημόσιον δρόμον γιὰ νὰ χαιρετήσουν μὲ ἐνθουσιασμὸ τὸν συναγωνιστὴ Κυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ νὰ ἐκδηλώσιν τὰ αἰσθηματὰ καὶ τὴν πίστιν τοὺς στὸν Ἐθνικὸ Κυδερνήτη καὶ στὴν Ὄργάνωσιν.

Ὁ κ. Κανελλόπουλος εἶδεν εὐκαιρίαν νὰ συνομιλήσῃ μὲ τοὺς βαθμοφόρους ὄλων αὐτῶν τῶν Τμημάτων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐξεπείσων γιὰ τὰ ὀπλοῦρα αἰσθηματὰ τῶν παιδιῶν τῆς Ε.Ο.Ν., ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ αἰσθηματὰ ἱκανοποιήσεως καὶ θαυμασμοῦ, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ μεγάλοι — γονεῖς καὶ ἀδελφὰ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. — παρακολουθοῦν τὸ ἔργον τῆς Ὄργανώσεώς μας.

Στὸν Ἅγιον Γιάννη ἔφθασε κατὰ τὸ μεσημέρι. Ἐκεῖ τὸν ἐπεδέχθησαν ἐξ ὧν ἀπὸ τὸ στρατόπεδο ἡ στρατοπεδάρχης καὶ τὸ ἐπιτελεῖόν της.

Ὅλα τὰ παιδιά τοῦ στρατοπέδου, ἀφοῦ ἐπὶ ὥρᾳ πολλῇ ἐψυφήμισαν μ' ἐνθουσιασμὸ τὸν συναγωνιστὴ Κ.Ε.Ν., ἀρχίσαν νὰ τοῦ φωνάζουν:

— Εἰμαστε πολὺ εὐτυχισμένες.
— Νὰ εἴτῃ στὸν Ἀρχηγὸν ὅτι

τὸν εὐχαριστοῦμε πολὺ μ' ὅλην τὴν καρδίαν.

Ἀλλὰ τὰ αἰσθηματὰ τοὺς αὐτὰ φαίνονται καὶ σὲ κάθε σημείον τοῦ στρατοπέδου. Ἐπάνω στὰ πλατάνια κρέμασαν ἐπιγραφὰς μὲ σοφὰ τοῦ λόγια, φωτογραφίες τοῦ μαζί μὲ φωτογραφίες τοῦ Βασιλιά, τοῦ Διαδόχου Γεωργίου Ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Ο.Ν., τοῦ Κ.Ε.Ν. ἐπιγραφὰς ποὺ δείχνουν τὰ αἰσθηματὰ τοὺς.

Ὁ συναγωνιστὴς Κ.Ε.Ν. περιήλθεν ὅλο τὸ στρατόπεδο, μαζί μὲ τὴν Περιφερειακὴ Διοικήτρια Ε.Ο.Ν. Θηλέων Λαρίσης καὶ τὸν Περιφερειακὸ Διοικητὴ τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Λαρίσης, οἱ βαθμοφόροι τῆς ὁποίας θὰ στρατοπεδεύουν στὸ ἴδιον μέρος, κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνός.

Ἀπὸ ὅλην τὴν ἐπιθεώρησιν ὁ κ. Κανελλόπουλος ἐμνεν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος, ὅπως ἐβεβαίωσε καὶ τοὺς Διοικητὰς Λαρίσης καὶ τὴν Στρατοπεδάρχην καὶ τὰς ἐπιτελεῖς τῆς καὶ τῆς θαλαγγιτισ-
σεως.

...

Τὸ σούρουπο τῆς ἑίδας ἡμέρας ὁ Κ.Ε.Ν. ἐπισκέφθη τὸ Πανελλήνιον Κέντρον Ἀνεμοπορίας, ποὺ ἔχει ἐγκατασταθῇ κοντὰ στὸ Βελιστινίου καὶ σὲ ἀπόστασιν 16 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Βόλο. Οἱ ἀνεμοποριοὶ ἐκείνη τὴν στιγμὴ τελείωναν τὴν ἀπογευματινὴν ἐκπαίδευσιν τοὺς. Ὁ ἀρχηγός τῆς

ἐκπαιδεύσεως τῶν ἐπεδέχθη τὸν Κ.Ε.Ν. μὲ μιὰ ὀπλορροχὴ πῆθιν ἀπὸ τὸ λόφο τῶν ἀσκήσεων ὡς κάτω στὸν κάμπο. Πῆρσε μάλιστα τὸ ἀνεμοπορὸ ἐπάνω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον ποὺ ἔφερε τὸν Ἐπίτροπον.

Σὲ λίγους ὅλοι οἱ ἐκπαιδευόμενοι — βαθμοφόροι ἀπὸ κάθε Περιφερειακὴ Διοίκησιν — καὶ οἱ πέντε τολμηροὶ θαλαγγιτισταὶ ὀπαφήφεις καὶ αὐτὲς ἀνεμοποριοί, μὲ τοὺς ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ στρατοπέδου συνεικνετρωθῆσαν γύρω ἀπὸ τὸν Κ.Ε.Ν. Ἐκκολούθησεν ἡ τελετὴ τῆς ὀποστολῆς τῆς σημαίας καὶ κατόπιν συνεννασίαν μὲ τοὺς ἐκπαιδευτὰς καὶ τὸν στρατοπεδάρχην. Στὴς 9 μῆκαν ὅλοι στὴ γραμμὴ γιὰ τὸ μαγευτικόν. Μαζὶ τοὺς μῆκε στὴ γραμμὴ καὶ ὁ Κ.Ε.Ν., ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἔφαγε μὲ τοὺς συναγωνιστάς ἀνεμοπορίους, γύρισε στὸ Βόλο ἀργά, μετὰ τὰς 10. Στὸ στρατόπεδο συνομίλησε μὲ τοὺς πρὸ πολλοῦ τῶν ἐκπαιδευομένων.

...

Τόσο γιὰ τὴ ζωὴ στὸ στρατόπεδο τοῦ Πηλίου ὅσο καὶ στὸ στρατόπεδο τοῦ Κέντρου Ἀνεμοπορίας, μιὰ ζωὴ ποὺ τὴν πλημυρίζουν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία, θὰ γράφομε χωριστὰ καὶ πολλὰ, μαζί μὲ πρῶτους φωτογραφίας, σὲ ἄλλο φύλλον.

Ν. ΚΑΠΙΤΣΟΓΛΟΥ

ΧΟΗΦΟΡΟΙ

5. (Συνέχεια)

Μόλις η Κλυταιμῆστρα ἀκούει τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ της ξεσπάει σὲ θρήνο. Ἐκφράζει ἀράγε τὰ πραγματικά της αἰσθήματα ἔτσι: «Ὅσο κι' ἂν ὁ θάνατος τοῦτος τὴν ἐλαφρῶνε ἀπὸ τοὺς φόβους, πὼς μιά μέρα ὁ Ὀρέστης θὰ καταφτάσῃ ἐκδικητὴς τοῦ Ἀγαμέμνονα, ἡ μητρικὴ φύσι δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ; Ἡ καὶ τὴν κρίσιμη τοῦτη στιγμή ἀκόμα κυριαρχεῖ πάνω στὴν καρδιά της καὶ προσποιεῖται λύπη ἐνὺ ἢ χαρὰ τὴν πλημμυρίζει; Τὸ δεύτερο φαίνεται πιθανώτερο.

Μπροστὰ στοὺς ξένους καὶ τοὺς δούλους τοῦ παλατιοῦ τέτοια αἰσθήματα ἔπρεπε νὰ δείξῃ καὶ τέτοια δείχνει.

Ἡ κακούργα αὐτὴ γυναῖκα εἶναι ὅλο ὑπολογισμὸς καὶ ὑποκρισία.

Ἄλλε ποῖο κατακέφαλα μὰς ἦλθε χτύπημα ὡς οὐ ἀνίκητὸ τοῦ παλατιοῦ κατὰρα ἀκόμα καὶ γι' αὐτοὺς ποὺ καλοῦσιν μακριά. Μὲ καλοχρησιμοποιεῖσαι τσιτς χτυπᾷ καὶ μ' ὁρανεῖσαι ἀπὸ φίλους, τὴ θλιμμένη. Νά, τώρα ὁ Ὀρέστης πέθανε ποὺ εἶχε τρα-
[σῆξει
τὸ πόδι πέρα ἀπ' τὴν ὁλόθρια τοῦτη λασπη.

Ὁ Ὀρέστης ποὺ μὲ τὴν ἀπειρία του φανταζόταν πὼς θ' ἀκούσῃ ἀλλα-
λητὴ χαρὰς ξαφνιάζεται ἀλήθεια.

Ἐγὼ νόμιζω λέει ἐπὼς ἔφτανε μὲ καλὸ μήνυμα καὶ πὼς πρόκειται νὰ φιλοξενηθῶ ἀνάλογα ἀπὸ ἀνθρώπους εὐτυχισμένους.

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Λιγώτερο δὲ θάχης ἀπ' αὐτὸ ποὺ ὀρίζεις κι' οὐδὲ λιγώτερο σὸ σπῖτι θάσαι φίλος.

Γυρίζει ὅστερα στὶς δοῦλες ποὺ στέκουν στὸ πλευρὸ της ἑτοιμες νὰ ἐκτελέσουν πρόθυμα κάθε προσταγὴ της καὶ προσθέτει:

Μὰ εἶναι καιρὸς ἀνάπαυσι νὰ βροῦνε οἱ ξένοι ποὺ ἀλημερὶς μεγάλῳ δρόμῳ ἔχουνε κάνει κι' ὁδηγοῖ τοὺς σὸ φιλόξενο ἀνθρώπινη. Κι' ἐγὼ τὴν εἰδηση θὰ φέρω σὸν ἀφέντη τοῦ παλατιοῦ — τί δὲ μὰς ἀπολείπουν φίλοι — καὶ θὰ σκεφτῶ γι' αὐτὴ τὴ συμφερόα μαζί του.

Ὑστερα ἀπὸ τὰ λόγια τοῦτα ἡ Κλυταιμῆστρα πηγαίνει νὰ βρῇ τὸν Αἰγισθο καὶ ὁ Ὀρέστης μὲ τὸν Πυλάδην ὁδηγοῦνται ἀπὸ τίς θεραπαινίδες στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ παλατιοῦ νὰ κάμουν λουτρό καὶ νὰ ξεκουραστοῦνε.

Στὴ σκηνὴ ἀπομένουν οἱ δοῦλες ποὺ εἶχαν παεῖ μὲ τὴν Ἡλέκτρα τὸ πρωὶ σὸν τάφο τοῦ Ἀγαμέμνονα. Αὐτὲς ἔξερουν ποῖος εἶναι ὁ ξένος καὶ τί ἔρχεται νὰ κάμῃ. Θὰ πετύχῃ ἀράγε τὸ σχέδιό του; Ἄν τὸν ἀνακαλύψουν ποῖος εἶναι, μέσα στὴ σφηκοφωλιά ποὺ βρίσκεται, δὲν ἔχει ἐλπίδα νὰ σωθῇ.

ΧΟΡΟΣ

Γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ καλοθελητρίες εἶναι καιρὸς νὰ δείξουμε ἡ εὐχὴ μας γιὰ τὸ σωμὸ τοῦ Ὀρέστη τοῦ τί ἀξίζει. Ὁ γὰρ μου σέβαστῃ κι' ἱερὴ κορφή ποὺ τὸ κορμὶ τοῦ βασιλέως σκεπάζει βοήθειά κι' ἀκού τὴν παράκλησή μας.

Τὴ στιγμή καίμην περνᾷ ἀπὸ μπρο-

στά τοὺς μιά γρηά. Εἶναι παλῆ, σπι-
τικὴ δούλα ἀπὸ τὴν Κιλικία, ποὺ βύ-
ζαζε κι' ἀνάθρεψε τὰ παιδιὰ τοῦ βα-
σιλέα. Φαίνεται σὰ χαμένη κι' ἀπὸ τὰ
μάτια της κυλοῦνε χοντρά δάκρυα.

Κάτι θὰ ξέρῃ αὐτὴ δίγως ἄλλο. Ὁ
χορὸς τὴ σταματᾷ γιὰ νὰ τὴ ρωτήσῃ.

Γιὰ ποὺ τραβᾷς ἔλω ἀπὸ τὸ παλάτι Κλισσο
καὶ σ' ἀκολουθεῖ σὰ δούλος ἀμίστος ἡ λύπη;

Ἡ παραμύνα ἀνάμεισε σὲ λυγμοὺς
τοὺς διηγείται τὰ καθέκαστα. «Μ' ἔ-
στειλε» λέει «ἡ βασίλισσα νὰ πάω νὰ
βρῶ τὸν Αἰγιστο καὶ νὰ τοῦ πῶ νῆρθ
τὸ γρηγορώτερο σὸ παλάτι γιὰ νὰ
μάθῃ τὴν εἰδηση ποὺ ἔφεραν οἱ ξένοι.
Ὡ τὴν κακούργα μάνα.

Μπροστὰ στοὺς δούλους δεῖχνει σκοτεινὴ.
[θλιμμένη.
ὁμως μέσα στὰ μάτια της κρατᾷ τὸ γέλιο
γιὰ ὅσα καλὰ κατάρρε καὶ τέλειωσε ἔργα.
Ἄμεινε ἡ δύστυχῃ μ' ἔχουν σπαράξει κι' ὅλα
τ' ἀδέσποτα παθήματα τὰ καλὰ ἐκεῖνα
σὸν Ἀτρεΐδων ποὺ πέσανε τὸ ἔρμιο παλάτι...
Μὰ σὰν καὶ τοῦτο δὲ δοκίμασα ποτὲ μου!...
Ἀχ τὸν Ὀρέστη μου, τὴν ἔγνωα τὴ γλυκειά
[μου
ποὺ τὸν ἀνάθρεψε ἀπὸ τὴν κοιλιά της μά-
[νας του!...

Ἡ καλὴ γρηά ἀναθυμᾷται τοὺς κό-
πους, τίς ἀγρύπνιες ποὺ ἔκαμε γιὰ τὸ
ἀγαπημένο αὐτὸ παιδί καὶ ποὺ ἀντὶ
νὰ τὴν κουράζουν τὴ γιόμιζαν ἀπὸ
τρυφερότητα.

Ἀκούστε τὴν ἀπλοϊκὴ, φτωχὴ καρ-
διά της πὼς μιλά, σὲ τρόπο ὥστε τὸ
κωμικὸ στοιχείο ποὺ ὑπάρχει μέσα
στὶς ἀσήμαντες λεπτομέρειες ποὺ ἀρα-
διάζει νὰ κάνῃ πρὸ ἀληθινὴ καὶ πρὸ
τραγικὴ τὴ στιγμή.

Ἀχ πόσοι ἀλήθεια κόποι μου πῆγαν χα-
[μένοι...

Ὅταν δὲ νοῦθη ὁ ἀνθρώπος εἶναι σὰ ζωὴ
Πρέπει νὰ τὸν ταγίζης... μὲ τὸ νοῦ νὰ βλέπῃς
ὅ,τι εἶναι ἀνάγκη, τί στὰ σκάργανα τὸ βρέφος
δὲ λέει σπινῶ, «ὁψιῶ» ἢ ἀφῆλω πρὸς νεοτὸ
[μου»,

μὰ μόντ της βολεύεται ἡ νία κοιλιά του.
Ἐγὼ τὰ προέλεπα ὅλα, μὰ πολλὰς φορὲς
βέβαια λαθεύτηκα κι' ἐγὼ, κι' ἔπρεπε ἀμείους
πλύστρα καὶ παραμύνα του μαζί νὰ γίνω.

Τώρα μαθαίνω ἡ δύστυχῃ τὸ θάνατό του
καὶ πάω σ' αὐτὸν ποὺ τὸ παλάτι ἔχει ρημάξει.
Μὲ τί χαρὰ, ὦ μέ, τὰ λόγια μου θ' ἀκούσῃ.

Ὁ χορὸς ὁμως
ποὺ ξέρει πὼς ὅλα
τοῦτα εἶναι ἓνα ψέ-
μα καλὰ μαστορε-
μένο ζητάει νὰ μά-
θῃ κάτι ἄλλο ποὺ
τὸν ἐνδιαφέρει πε-
ρισσότερο. Ἡ Κλυ-
ταιμῆστρα παραγ-
γέλλει σὸν Αἰγι-
στο νὰ γυρίσῃ μό-
νος ἢ μαζί μὲ κεί-
νους ποὺ τὸν συν-
τροφεύουν κι' εἶναι,
νὰ ποῦμε, ἡ βασιλι-
κὴ φρουρά του;

— Μὲ τοὺς ἀνθρώ-
πους του, ἀπαντᾷ ἡ
παραμύνα.

ΧΟΡΟΣ

Λοιπὸν αὐτὸ νὰ μὴν τὸ πῆς ἂν εἶσαι ἑστρὸς
[του.
Μὰ πρόσχαρε, μήπως τὸν βάλῃς σὲ ὁπαφία,
νάρθῃ τὸ γρηγορώτερο προσκαλέσῃ τον.

Ἡ παραμύνα ξαφνιάζεται. «Τί λέ-
τε» ρωτᾷ, «μήπως ξέρετε τίποτα πε-
ρισσότερο ἀπὸ μένω;

Οἱ γυναῖκες ἀποφεύγουν νὰ τῆς
ποῦν τὴν ἀλήθεια. Ἡ φτωχὴ καλὴ
τοῦτη γυναῖκα εἶναι πολλὴ ἀπλοϊκὴ καὶ
φλύαρη. Μπορεῖ ἀθελά της νὰ μαρτυ-
ρήσῃ τὸ μυστικόν.

ΧΟΡΟΣ

Τρέχα τὴν εἰδηση νὰ πᾶς καθὼς σὲ πρόσταζε

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Πηγαίνω καὶ σ' αὐτὰ τὰ λόγια σου ὁπακούω.
Τὸ πρὸ καλὸ ὅς γειῇ τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα.

ΣΤ'.

Ὁ χορὸς, τὴν κρίσιμη τοῦτη στιγμή
ποὺ ὁ ἐκδικητὴς εἶναι μέσα σὸ πα-
λάτι καὶ κρέμεται ἀπὸ μιά τρίχα ἢ
σωτηρία ἢ ἡ καταστροφή, εἶναι γε-
μάτος ἀγωνία. Μὲ δική του ἐνέργεια
δὲν μπορεῖ νὰ καταφέρῃ τίποτα. Στὴν
ψυχικὴ αὐτὴ κατάσταση ποὺ βρῖσκε-

Ἄλλε! ποῖο κατακέφαλα μὰς ἦλθε χτύπημα!

ται μιά διέξοδο υπάρχει μονάχα, να προσευχηθῇ στους θεούς.

ΧΟΡΟΣ

Θεοί που γαίρεστε τὰ πλοῦτη
στοῦ παλατιοῦ μας τὰ κατώγια,
τὴν προσευχὴ μου ἀκούετε τούτη.
Θεοί μου, ὁμόγυνμοι θεοί,
ἀπ' τὴν παλιὰ ἀμαρτία εἶναι καιρὸς
μὲ τὴν καινούργια ἐκδίκηση
τούτῃ ἢ γενὰ νὰ λυτρωθῇ.
Ἄλλο πιά φόνο ἀς μὴ γενήθῃ
μέσ' στοῦ παλατιοῦ ὁ φόνος ὁ παλιός...
μονάχα αὐτὸς μὴν ἀποτοχῇ.

Ἰδιαίτερα οἱ εὐχὲς καὶ οἱ παρα-
κλήσεις του στρέφονται πρὸς τὸν Ἀ-
πόλλωνα ποῦ παρακίνησε τὸν Ὀρέ-
στη νὰ ἐκτελέσῃ τοῦτο τὸ ἔργο.

Ὡ σὺ ποῦ τὴ μεγάλη κατοικεῖς σπηλιά
τὴ φημισμένη
πέρα ἀπὸ τὰ σκοτάδια πιά
μὲ τὴ ματιὰ λευτερωμένη.
Κι' ὡς τότε ἀλγίαια θ' ἀνοίχτῃ
τὸ πλοῦσι τοῦ παλατιοῦ
καὶ τὸ γυναικίον μὲ τραγούδι
χαρούμενο θὰ ἐκχυθῇ.

Καὶ μ' ὄργανα στὴ χώρα θ' ἀντηχῇ
Ὡ πῶς τὸ χαίρεται ἡ ψυχὴ μου
ποῦ ἡ συμφορά πέρα ἀπ' τοὺς φίλους θὰ
[σκορπίσῃ.

Καὶ σὰ νάχουν μπροστά τους τὸν
Ὀρέστη τὸν παρακινῶν καὶ τὸν συμ-
βουλεύουν. Φοβόυνται, βλέπει, νέος
ἔστι τυρφερός καὶ ἀπειρος καθὼς εἴ-
ναι, μὴ δειλιάσῃ τὴ στιγμή ποῦ πρέ-
πει νὰ μαζέψῃ ὅλο του τὸ θάρρος καὶ
νὰ σκληρύνῃ τὴν καρδιά του.

Μὰ εἰς στὴς πράξης τὴ στιγμή
καθόλου μὴ πισωδρομήσῃ.
Κι' ἂν σὰ μητέρα κράξῃ σου παιδί μου
εὐτὺς ἀπάνω νὰ χυμῇσῃ
μὲ τοῦ πατέρα τ' ὄνομα στὸ στόμα
κι' ὅπως ὁ ἀλάφειτος παραγγέλλει χρησμὸς
νὰ τὴ χτυπήσῃ!

Ζ'.

Κάποιοι ἀπὸ τὴν εἴσοδο προχωρεῖ
βιαστικά... Τὰ βήματά του ἀντηχοῦ-
νε πάνω στὶς πλάκες.

«Ὁ Αἰγισθος», «ὁ Αἰγισθος» λένε
οἱ γυναῖκες ποῦ τὸ ξέρουνε τὸ βῆμα
τούτο καὶ τὸ μισοῦνε μ' ὅλη τὴν καρ-
διά τους.

Πραγματικά ὅσοι ἀπὸ λίγο ὁ
φονιάς τοῦ Ἀγαμέμνονα παρουσιάζε-
ται μπροστά τους μόνος. Εἶναι λαί-
ποφορεμένος. Θάτανε φαίνεται στὴν
ἀγορά. Τὸ πρόσωπο του λάμπει...
Τοῦ κάκου προσπαθεῖ μὲ λόγια νὰ
δείξῃ τάχα πῶς θλίβεται γιὰ τὸ θά-
νατο τοῦ ἀνηψιοῦ του. Τὸ βλέμμα του
καὶ οἱ κινήσεις του τὸν προδίδουν.

Στέκεται μπροστά στὶς συναγμένους
δοῦλες καὶ ρωτᾷ.

ΑΙΓΙΣΤΟΣ

Καθὼς μαθαίνω κάποιοι νιοφερμένοι εἶναι
μὰς φέρον εἰδηση καινούργια, θλιβερή
τὸ θάνατο τοῦ Ὀρέστη. Κι' εἶναι πάλι ἐτοῦτο
γιὰ τὸ παλάτι αἰματοστόλαχτη πληγὴ
ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ποῦ δὲν ἔχουν κλείσει.
Μ' ὄραγε νάναι αὐτὸ σωστό; Νὰ δὲ πιστέψω;
Μὴν εἶναι λόγια γυναικῶν ποῦ φέρει ὁ φόρος
καὶ ποῦ ἀνεβαίνουν σὰν καπνὸς καὶ σέουον
[τοῦ κάκου;

ΧΟΡΟΣ

Ἔτσι τ' ἀκούσαμε, μὰ κάλλιο μέσα πέρασε
καὶ ρώτησε τους ξένους. Γι' εἶναι ἔχει ἀξία
τὸ μῆνιμα ποῦ δὲν τ' ἀκούσῃς μὲ τ' αὐτὰ
[σου.

(Ἀκολουθεῖ)

Μ. Ἀναστασίου

ΤΟ ΚΟΥΜΠΙ

Τώρα ποῦ πέρασαν οἱ μεγάλες τρικυμίες,
τώρα ποῦ ἡ «λεξεντοπνίχτρα» θάλασσα ἡμε-
ρεῖ καὶ γὰρ χαρούμενη, παῖδι πιά νάναι
ἐχθρική καὶ τυραννική γιὰ τοὺς νησιώτες καὶ
τοὺς ἀνθρώπους τοῦ γιαιθοῦ. Τώρα γίνεται
φιλικὴ καὶ καλεῖ τὸν κόσμο, καὶ πρὸ πάντων
τῆς νιὰ γενιὰ, κοντὰ της, στὰ κῆματά της.
Σπύρει λοιπὸν ὁ κόσμος πρὸς τὸ κύμα
γιὰ νὰ κολυμπήσῃ, γιὰ ν' ἀγωνισθῇ στὰ θα-
λασσινὰ ἀθλητικὰ παιγνίδια, γιὰ νὰ γνωρί-
σῃ τὰ καλά καὶ τὰ κακά τοῦ ὅγρου στοί-
χειου.

Ἡ μεγάλη ἑξοδος τοῦ κόσμου τῶν παρα-
λιακῶν πλοῦν καὶ τῶν νησιῶν πρὸς τὸ κύμα
γίνεται σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα τὴν ἡμέρα της
Ἀναλήψεως. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀρχίζουν μ'
ἐπίσημο τρόπο τὰ θαλάσσια μανιά, Ἐκείνη
ἡ γιορτὴ εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν λαϊκῶν
κολυμβητικῶν ἀγώνων...

Περίεργο ἔθιμο, ποῦ ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν
νησιωτῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ὡς
τὴν Σύρο καὶ ἀπὸ τὰ νησιά της Θράκης ὡς
τὰ Δωδεκάνησα, εἶναι οἱ βουτιές ποῦ δίδονται
στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης τὴν ἡμέρα της Ἀνα-
λήψεως. Μὲ τίς βουτιές αὐτές κάθε κολυμβη-
τὴς ζητεῖ νὰ βρῇ στὸ βυθὸ καὶ νὰ πιάσῃ μιὰ
μαλλιαρὴ πέτρα, δηλαδὴ μιὰ πέτρα, ποῦ νάῃ
ἐπάνω της φωτρωμένα θαλάσσια χέρτα. Τὸ
ἔθιμο αὐτὸ εἶναι πολὺ παλαιὸ καὶ συμβολίζει
τὴν ἀρχὴ τῆς περιόδου τοῦ κολυμβήματος.

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἡμέρα της Ἀναλήψεως ὅλος
ὁ κόσμος στὴν Ἑλλάδα κάνει φοδὸα τὰ θα-
λάσσια μανιά του, κολυμᾷ στὰ βυθιά, πα-
ραδυναίει στὸ κούμπι, κάνει βουτιές καὶ
χαίρεται τὴν θάλασσα. Καὶ ἡ συγκέντρωσις
τοῦ κόσμου στὴ θάλασσα διαρκεῖ ἕως τὸ
φθινόπωρο.

Μὰ καὶ στίς πρὸ μακρινές ἀκρές τοῦ Ἑλ-
ληνισμοῦ τὰ ἔθιμα τοῦ κολυμβήματος ἔχουν
πάρει γενικὴ μορφή. Ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ὡς
τὴν Κύπρο, ἀπὸ τὴν Κρήτη ὡς τὸν Πόντο,
παντοῦ οἱ θαλασσινοὶ Ἕλληνες κολυμποῦν
συχνά, κολυμποῦν πολλοὶ, δὲν μποροῦν νὰ χή-
σουν τὸ καλοκαίρι χωρὶς κούμπι.

Στὰ Κούμπα τοῦ Πόντου — στὴ σημε-
ρινή Ὀρντο — τὸ κούμπι ἦταν γιὰ τοὺς
Ἕλληνες κατοίκους κατὰ τὸ γενικὸ καὶ ἀπα-
ραίτητο. Ἀπὸ τὴς 7 τοῦ Μῆη καὶ πολλὲς φο-
ρὲς καὶ ἄλλες ἀρχίζε τὸ λουσιμὸ στὴ θάλασ-
σα, ποῦ ἐγενικεύετο τὴν ἡμέρα της Ἀναλή-
ψεως, ὅπως σ' ὅλα τὰ ἑλληνικὰ μέρη.

Ὅταν ἀρχίζε ἡ ἐποχὴ τῶν θαλασσίων
λουτρῶν ἀλάλαζεν ἡ παραλία πέρα — πέρα ἀ-
πὸ τὴν φασαρία τοῦ γενικοῦ κολυμβήματος.
Χαλοῦσεν ὁ κόσμος ἀπὸ τίς φωνὲς ἐκείνων
ποῦ ἐλουζόντο ἢ ἐβαζόν στὴ θάλασσα.

Ἀξιοπαρατήρητο εἶναι ὅτι στὰ Κούμπα
οἱ Ἕλληνες συνήθιζαν ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶναι
ἰδιότυπο μαγιό, ἑλληνικῆς ἐφευρέσεως. Αὐτὸ
τὸ φοροῦσαν οἱ ἄνδρες καὶ οἱ ἑσθῆτοι. Ἦταν
μιὰ μεγάλη ποδιά, ποῦ ἐλέγγο «πιταγιά»
ἢ «μοζάν» καὶ γινόταν «πιταγιά», δηλαδὴ
ἐπιτυγόνταν στὸ σῶμα ἐπάνω, σὲ τρόπο ποῦ
νὰ σχηματίζε μαγιό. Τὸ ἔβεναν σὲ μίση
μὲ περίεργον τρόπο, ὥστε σχηματίζονταν σὰν
κοινὸ παντελόνι. Μὰ, ὅπως τὸ ἔβεναν, χωροῦ-
σε νὰ βάλῃ κανεὶς μέσα καὶ πέτρες καὶ μα-
χαίρα γιὰ νὰ βγάλῃ πεταλίτες, καὶ ἀκόμα
εἶχε καὶ χώρο γιὰ μύδια, ἂν ὁ κολυμβητὴς
εὕρισκε τίτσια στὰ βράχια...

Καὶ στὰ ἑλληνικὰ ἐκείνα μέρη τοῦ Πόν-
του, ὅπως καὶ στὰ δικὰ μας παράλια, τὰ
Ἑλληνόπολα ἐκοιμυμποῦσαν μὲ διαφορῶς
τρόπους. Ὑψήραχ λοιπὸν πολλὰ εἶδη κολυμ-
βήματος, ὅπως τὸ ἀγυροκὶν (ἀνδρικό), τὸ
κοριτοσκόν (κοριτοσκοτικό), τὸ ἐξοπιστόν (ἀ-
νάσκεια), τὸ γιάν ἀνάν (στὸ πλάι), τ' ἀνε-
παχτικόν (ἀναπαυτικό) καὶ ἀκόμα μὲ νερο-
κολοκῶδες, μὲ φελλοὺς κλπ.

Καὶ τὸ κολυμβήμα ἀκόμα μπορεῖ νὰ μᾶς
ἀποδείξῃ τὴν αἰώνιαν ἐνότητα τοῦ Ἑλλη-
νισμοῦ. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ποῦ κατοικοῦσαν
καὶ κατοικοῦν ὅλη τὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον
καὶ μέχρι τῆς θαλάσσης τῆς Συρίας ἢ τῆς
ἀκρῆς τοῦ Εὐξεινοῦ Πόντου, ἔχουν καὶ ἔχουν
τόση σχέση μεταξύ τους, ποῦ μοιάζουν σὲ
ὅλα — ἀκόμη καὶ στὰ ἔθιμα τοῦ κολυμβη-
ματος.
Θ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

τῆς, ἡ ἐπιστάτις τοῦ σχολείου, ὁ καστα-
νός, ὁ παγωτάτζης, ἡ λαϊκὴ ἀγορὰ καὶ ἕνα
πλῆθος σκηνῆς ἀποκρηστικῆς δουλεύονται ἀ-
πὸ τὰ παιδιά μὲ μιὰ χαρὰ ἀπίστευτῃ καὶ
ἀκατανόητῃ ἀπὸ μᾶς τοὺς μεγάλους. Πρέ-
πει νὰ τὰ δῇτε ὅταν δουλεύουν πῶς ἀφαι-
ροῦνται! κρῖναι τὴ γλῶσσα ἔξω καὶ τὴ
δαγκώνουν, δαίγμα τῆς ἀγωνίας τοῦ δημι-
ουργοῦ ποῦ βρισκεται μὲ μιὰ κατὰστασι
συγκέντρωσης, μὲ τὸ βλέμμα ἀφηρημένο
ποῦ ψάχνει μέσα στὸ κενὸ τὸ δράμα του,
ἀλλὰ καὶ μὲ ἕνα χαμόγελο θριαμβεστικὸ
ὅταν νομίζουν πῶς πέτυχαν τὸ ἀποτέλεσμα.
Ἡ ἔκφρασις τους καὶ ἡ στάσις τους, ὅλα προ-
εἶδον κάθε φορὰ τὸν τύπο ποῦ ζητᾷ νὰ
φτιαχθῇ — δηλαδὴ ζοῦνε τὸν ἥρωά τους.
Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν ἀπλὴν σκέψιν τοῦ
ἐλευθέρου ἀνθρώπου ποῦ εἶναι τὸ παιδί.

Τ. ΡΩΜΑΝΟΣ

Καθηγητὴς Τεχνικῶν Μαθημάτων
3ου Γυμνασίου Ἀρρένων

24.

(Συνέχεια)

Στό γύρισμα του δρόμου ο Στέφανος συνάντησε τους δυο αγαπημένους φίλους του, το Λεωνίδα και τον Έρμόλαο. Είχε καταφέρει να τους πάρη μαζί του ο 'Αλέξανδρος και να τους κάμει αξιωματικούς. Ήταν ντυμένοι με τ' άρματά τους και πήγαιναν να πάρουν τη θέση τους στο στρατό.

— Ζήτω ο 'Αλέξανδρος φώναξε ο Λεωνίδας.

— Ζήτω η ελευθερία! φώναξε ο Έρμόλαος.

Τους έσφιξε το χέρι. Κι' έφυγε γρήγορα, για να μην δούν ένα δάκρυ που έτρεχε από τα μάτια του.

Καθαλλίκεψαν όλοι στην αούλη του παλατιού, ο βασιλιάς 'Αλέξανδρος κι' η συνοδεία του. Ο 'Αλέξανδρος στράφηκε μια στιγμή κι' είδε το πατρικό παλάτι. Σ' ένα παράθυρο, πάνω από τον κήπο, διέκρινε μια γυναίκα ντυμένη κατάσπρα να στέκεται ακίνητη.

— Η μητέρα μου! ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος και κούνησε το χέρι του προς το παράθυρο.

Η άσπροντυμένη γυναίκα άνοιξε την άγκαλιά της κι' έξαφανίστηκε.

— Έμπρός! είπε ο 'Αλέξανδρος κι' άγγιξε άλαφρά τη χαίτη του Βουκεφάλα. Και το περήφανο άλογο τινάχτηκε κι' άρχισε να καλπάζει. Πίσω χύμηναν οι πιστοί φίλοι κι' ο Στέφανος πάνω στο άσπρο του άλογο.

Πέρασαν τους δρόμους της πρωτεύουσας. Οι γέροι δροβίοι στά κατώφλια των σπιτιών τους έδιναν την εὐχή τους· οι γυναίκες άπάνω στις στέγες κουνούσαν τὰ χέρια, έρραιναν με άνηθ τη συνοδεία και φώναζαν:

— Στο καλό! Στο καλό! Γυρίσετε γρήγορα!

Έξω στον κάμπο ήταν παραταγμένος ο στρατός, Τριάντα χιλιάδες πεζοί, πέντε χιλιάδες καθαλλάρηδες. Άστραφτε ο άνοιτιάτικος κάμπος από τους μπρούντζινους θώρακες και τις άσπιδες. Άπάνω στην περικεφαλαία του 'Αλεξάνδρου κουνιούνταν δυο μεγάλα άσπρα φτερά.

Προχώρησε καθάλλα στο Βουκεφάλα, επιθεώρησε το στρατό.

— Σύντροφοι! Έκραζε με τη βροντερή φωνή του, τὰ λόγια πιά είναι περιττά· ήρθε ο καιρός να κάμουμε έργα! Έμπρός!

Χτύπησαν όλες οι άσπιδες, αντίλαλησε ο κάμπος. Ο ήλιος πιά ήταν ψηλά, κανένα σύννεφο δέ σκέπαζε τον ουρανό. Ένας άητὸς φάνηκε ξαφνικά να πετάει πάνω από το κεφάλι του 'Αλεξάντρου. Κρατούσε στα νύχια του ένα μεγάλο φίδι.

— Καλό σημάδι! φώναξε ο στρατός. Καλό σημάδι!

Σήκωσε το κεφάλι του ο 'Αλέξαν-

δρος, τὸν είδε και τὰ δυο άσπρα φτερά της περικεφαλαίας του κουνήθηκαν χαρούμενα.

Κε φ. 38.

Πρωτομαγιά. Τὰ σπαρμένα κυμάτιζαν όλοπράσινα, άριστερά άπλώνουνταν ο κάμπος της Μακεδονίας και της Θράκης, δεξιά το Αιγαίο πέλαγος κι' ανάμεσά τους γιαλό-γιαλό περνούσε η στρατιά του 'Αλεξάνδρου.

Διάθηκε τους μεγάλους ποταμούς, τὸν Στρυμόνα, τὸν Έβρο, τὸν Μέλανα. Έφτασε στὸν Έλλησποντο. Στην ευρωπαϊκή άκτή άπλώνουνταν η Σηστός, με το πλούσιο λιμάνι της. Εκεί είχε συγκεντρώσει ο Νέαρχος τὰ 160 πολεμικά καράβια τὸν Έλλήνων και πλῆθος έμπορικά που είχε έπιτάξει και περίμεναν τὸν στρατό να τὸν περάσουν στην Άσία.

Ένα μεσημέρι έφτασε ο 'Αλέξανδρος με το στρατό του. Φώναξε τὸν γέρο Παρμενίωνα.

— Στρατηγέ μου, τοῦ είπε, εἰς μεῖνε εἰς δὴ ν' αναλάβης να περάσει ο στρατός στην άσιατική άκτή. Έγώ με λίγους φίλους μου θα πάω εἰς κοντά να εκτελέσω ένα χρέος.

Πῆρε τους πὸ στενούς φίλους του, τὸν 'Ηφαιστίωνα, τὸν Πτολεμαίο, τὸν Καρτερό, τὸν Φίλωνα, τὸν Περδίκκα, τὸν Κλέαρχο και τὸν Κλείτο. Εἶδε και το φίλο μας το Στέφανο που τὸν κοίταζε στα μάτια, σὰ να τὸν παρακαλούσε.

— Έλα και σύ, Σπέφανε, τοῦ είπε.

Έπειτα στράφηκε στὸν Καλλισθένη τὸν φιλόσοφο, που είχε ξαπλώσει στὸν ήλιο, κουρασμένος, κι' άναπαύονταν.

— Αἶ, φιλόσοφε, τοῦ φώναξε, έλα και σύ. Μὴν ξεχνᾶς ποῖο εἶναι το

χρέος σου. Δέ σὲ φέραμε εἰς δὴ να ξαπλώσεις στὸν ήλιο και να κουτοσιπῆς κάθε τόσο ἀπὸ το παγοῦρι που κρέμασες στὸν ὤμο σου. Άνοιγε τὰ μάτια σου, άνοιγε τ' αὐτιά σου, κοίταζε, άκου, και γράφει!

Οἱ λαμπροὶ νέοι, οἱ σύντροφοι τοῦ 'Αλεξάνδρου, γέλασαν βλέποντας τὸν παχύσαρκο φιλόσοφο ν' άνασηκώνεται με κόπο και νάρχεται κούτσα-κούτσα άγκομαχώντας.

Ο 'Αλέξανδρος στράφηκε στους φίλους του.

— Πάμε! είπε.

— Είναι μακριά; ρώτησε ο φιλόσοφος στενάζοντας.

Κανένας δέν τοῦ άποκρίθηκε.

— Ποῦ πάμε; 'Αλέξανδρε, ρώτησε ο 'Ηφαιστίων, που ήταν κι' αὐτός λίγο κουρασμένος ἀπὸ τη μακρινή πορεία.

Ο 'Αλέξανδρος τὸν πῆρε ἀπὸ το μπράτσο να τὸν ξεκουράσει λίγο.

— Μὴν άνησυχείς, 'Ηφαιστίων, τοῦ είπε με γλυκειά φωνή· εἰς κοντά. Στην 'Ελεούτα.

— Τί να κάμουμε στην 'Ελεούτα; ρώτησε ο Περδίκκας.

— Ξέρω! φώναξε ο φιλόσοφος. Είναι εκεί ο τάφος τοῦ Πρωτεσίλαου, που πρῶτος ἀπ' όλους τοὺς 'Αχαιοὺς πῆδηξε στη στεριά της Άσίας στὸν Τρωϊκό Πόλεμο και σκοτώθηκε.

Ύστερα ἀπὸ μίαν ὥρα έφτασαν στην άκρα της χερσονήσου τοῦ 'Ελλησποντου. Η 'Ελεούτα ήταν ένα μικρὸ χωριουδάκι πρὸ καμιά σημασία δέν θα είχε, αν δέν ὤψωνουνταν εκεί ο τάφος τοῦ Πρωτεσίλαου.

Ο 'Αλέξανδρος ζύγωσε με σεβασμὸ τὸν τάφο, πρόσφερε θυσιά στη σκιά τοῦ ήρωα, έπειτα σήκωσε τὰ χέρια και είπε:

— Χαῖρε, ὦ Πρωτεσίλαε! Ύστερα ἀπὸ τῶσους αἰῶνες έρχόμαστε πάλι οἱ Έλληνες να χτυπήσουμε την Άσία. Βοήθα μας να σταθοῦμε πὸ τυχεροὶ ἀπὸ σένα!

Εἶχε διαταχτή το βασιλικὸ καράβι να ναὶ στο άκρογιάλι εκεί να τοὺς περιμένη. Μπήκαν μέσα, ο 'Αλέξανδρος κάθισε στὸ τιμόνι και τράβηξε κατά την άντικρυνήν άσιατική στεριά.

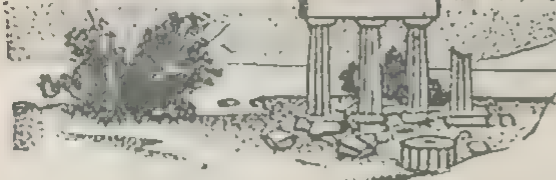
Όταν ήταν πιά στη μέση τοῦ πελάγου, ανάμεσα Ευρώπης κι' Άσίας, ο 'Αλέξανδρος διέταξε να σφάξουν ένα άσπρο ταῦρο που ήταν δεμένος στην πλώρη. 'Ηθελε να τὸν προσφέρει στο θεὸ της θάλασσας, τὸν Ποσειδῶνα, και στις άλλες θαλασσινές θεότητες. Και πρὸ πάντων στη Θέτιδα, τη μητέρα τοῦ 'Αχιλλέα. Γιατί, καθὼς ξέρουμε, ο 'Αλέξανδρος ήταν ἀπὸ τη μητέρα του ἀπόγονος τοῦ 'Αχιλλέα κι' η Θέτις ήταν ἑτοι προγόνισσά του.

Ο 'Αλέξανδρος, ντυμένος την πανοπλία του, σήκωσε το χρυσὸ ποτήρι του κι' έχυσε μερικές στάλες κρασί στο

Ένας άητὸς φάνηκε να πετᾷ ψηλά. Κρατούσε στα νύχια του ένα φίδι!

1353

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

«Όταν μιά μέρα μιλούσα με τὸ σοφὸ ἀθηναιογράφο, τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔδωσε τ' ὄνομά του με τούτο τὸν τόπο ποὺ γεννᾷ τις περιεργότερες ἀνάγκες, τὸν Δημήτριο Καμπούρογλου, τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μένει ζωηρότερα τυπωμένο στὴ μνήμη ἀπὸ τὸ κτίριο ποὺ χρησιμοῦσε πρὶν ἑκατὸ χρόνια γιὰ τὸ πρῶτο Πανεπιστήμιο, δὲν ἐχρειάσθηκε νὰ σκεφθῇ πολὺ γιὰ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Ἡ γλυκεῖα του φυσιογνωμία φωτίσθηκε, τὸ χέρι του ἔκαμε τις συνηθισμένες κινήσεις γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο κι' ἄρχισε μιά ἀπὸ τις ἱστορίες ποὺ εἶναι τὸ βέλγητρο τῆς ὀμιλίας του, προτοῦ ποὺ πῆ.

— Ἡ ἐργασία γιὰ τὸν Κλεάνθη. «Ἐ, δὲν μοῦ χρειάσθηκε λίγος κόπος γιὰ νὰ βρῶ πῶς ἦταν ἀπὸ τὴ Μακεδονία, πῶς λεγόταν Σταμάτης, νὰ φωτίσω λίγο τὴ ζωὴ τοῦ περιέργου αὐτοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τ' ὄνομά του τὸ βοσκοῦμε σ' ὅλα τὰ τεχνικά βήματα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἀθηνῶν στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐλευθερίας.

Τὰ λόγια αὐτὰ γιὰ τὸν Κλεάνθη σκεπτόμουν τὴν ὥρα ποὺ ἀνέβαινα κατὰ τὸ Παλιὸ Πανεπιστήμιο. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ξέρεи νὰ ζῇ τὸ ταξίδι — τάχα δὲν εἶναι ἕνα μικρὸ ταξίδι τὸ σκαρφάλωμα στ' Ἀναφιώτικα; — τὴν παλαιότητα, τὴ ζωὴ τοῦ δρόμου, ν' ἀναπνέῃ τὸ περίεργο ἄρωμα ποὺ σκορπᾷ ἀπὸ τὰ περασμένα, τὸ ἀνέβασμα κατὰ τὸ σπίτι τοῦ Κλεάνθη εἶχε ὅλη ἐκεῖνη τὴ ζωγραφικὴ ἀπόλαυσι, ποὺ δὲν ἐκφράζεται με λόγια. εἶναι ὅμως ἀληθινὸ ξεκούρασμα ψυχῆς καὶ αἰσθήσεων. Οἱ δρομάκοι εἶναι πάντοτε σάν τις κεντημένες φίρλιγες πάνω σὸν ἀπέραντο φανταχτερὸ καυθα, τὸ μάτι γάντεται στὶς αὐλὲς ποὺ δὲν ἔδωσαν ἀκόμα καὶ ἡ ποίησις τοῦ πηγαδιοῦ, ἀπὸ τοὺς τοίχους ξεχύνονται οἱ κισσοί, ὕψωνουν τὰ κλωνία τους οἱ γαζίες με τὰ ἀναρίθμητα φανταχτερά τους μάτια, τραγοῦδ' ἀνοῖζει πῶς ἀκούει κανεὶς ὀλοένα, σκυφτὲς γρηοῦλες προσπερνοῦν, μερικά στόματα ζωντανεύουν ἱστορίες, στὶς γρίλλες τῶν παραθύρων φεγγαβολοῦν

καθαρομελάχροινα πρόσωπα, ἀστράφτουν ξανθὰ μαλλιά στὸ χάιδι τοῦ ἡλίου, λένε τὸ τραγοῦδι τους ἥρεμες γυναικεῖες μορφές. Φτωχόσιτα, ἐκκλησάκια, μιά ἀπίθανη κορδέλλα ξετυλίγεται σὲ σοκάκια καὶ μονοπάτια καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια ξεφεύγει τὸ χαλίκι ποὺ κανεὶς δὲν ξέρει ἀπὸ ποῦ ἔρθασε, ποῖα τύχη τὸ σκόρπισε.

Ὁμολογῶ πῶς πολλές φορές τὸ σκέφθηκα, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω τί σημαίνουν πολλὰ ὀνόματα ποὺ ἔχουν οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν καὶ γιατί δὲν ἐρησιμοποιήθηκαν οἱ τοπωνυμίες ἢ οἱ ὀνομασίες δρόμων ποὺ ὑπῆρχαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς σκλαβιάς. Καλὰ ν' ἀλλάξουν τὸ ὄνομα τ' Ἀμπατζήδικα ἢ Τσαρουχάδικα, ἀλλὰ γιατί νὰ ὀνομαστοῦν ὁδὸς Πανδρόσου καὶ νὰ μὴν πάρουν ἕνα ὄνομα ποὺ νὰ ταιριάζῃ στὸ χαρὰ κτήρα τοῦ δρομάκου ποὺ εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἔμεινε ὅπως ἦταν μιά φορά, παρ' ὅλη τὴν ἀσφαλτὸ καὶ τὸ τσιμέντο; Γιατὶ νὰ σθῇ ἡ πλατεῖα ρούγα τοῦ Ἀλήκου, γιατί νὰ γαθῇ τὸ Ροδακί; «Ἐνα ὄνομα λέει μιά δολόκληρη ἱστορία καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς οἱ γενεές ποὺ θάρθουν πολλές φορές θὰ καταρραστοῦν τὴν ἀρχαιομανία τῶν προγόνων τους ποὺ κι' ἕνα ὄνομα ἀκόμα δὲν ὑπόρρισε νὰ σεβαστῇ.

Ὅπως δὴποτε, κάτω ἀπὸ τὴ Χρυσοκαστριώτισσα, ποὺ τὴν ἔντυσαν κι' αὐτὴ στὰ γιορτινὰ τοῦ ἀσθέστη καὶ τῆς λαδουπογιάς, ἀνάμεσα στὴν ὁδὸ Ἄνω Πρωτανεῖου καὶ στὴν ὁδὸ Θόλου — σωστὰ ὀνοματισμένες — ὕψωνεται τὸ κτίριο ποὺ ἦταν τὸ καταφύγιο τῆς ἐπιστήμης στὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος, τὸ Παλιὸ Πανεπιστήμιο.

Μέσα στὰ συγχρονισμένα σπιτία καὶ σ' ἄλλα ρηματοδομένα, ὕψωνει τὸν ὄγκο του καὶ με τὴν ἰδιότυπη ἀρχιτεκτονικὴ του, τὸ κόκκινο χρώμα, τις τζαμαρίες καὶ τις ταράτσες του, τὰ κολωνέτα καὶ τὴν αὐλὴ του, καρφώνει τὰ μάτια τοῦ παροδῆτη. Πολλές φορές, μέσα στὸ ἀπομεσήμερο, κάποιο ἀπόδρογο πλημμυρισμένο ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς

γαζίας ἢ τὴν ἀπόπνοια τοῦ γίαισεμιοῦ, στάθηκε με τὰ βλέμματα προσηλωμένα σ' αὐτὸ τὸ κτίριο, ποὺ ζεμίζει με τὸ «χαρὰ κτήρα» του ὅλη αὐτὴ τὴν πλευρὰ τοῦ Ριζοκαστροῦ. Τόσλεπα σάν νὰ τὸ ἀντίκρυζα πρώτη φορά καὶ στὰ παλαιότερα χρόνια, ὅταν ρωτοῦσε κανεὶς γερωντάκο «τ' εἶν, αὐτό;» θὰ σ' ἀπαντοῦσε:

— Τὸ σπίτι τοῦ Κλεάνθη.

Σήμερα δὲν εἶναι τὰ ἴδια σήμερα εἶναι τὸ Παλιὸ Πανεπιστήμιο καὶ σὺ ὁ νοσταλγὸς ἢ ὁ ναυαγὸς ἀπὸ τὴ φουρτούνα τῆς πόλεως στὸ ἀπάνεμο ἀραξοδόλι τῶν Ἀναφιώτικων, στέκεσαι ἀκίνητος σὲ μιά γωνία καὶ φαντάζεσαι πῶς ζωντανεύουν παλῆς ἡμέρες, πῶς ὅλα σβήνουν στὴν ἀναπόλησι.

Ἀπὸ τὸ χαμηλὸ τοῖχο ἀντικρύζω τὴν κίνησι τῆς αὐλῆς. Εἶναι σήμερα μιά πολυκατοικία τῶν ἀπλῶν καὶ τῶν ταπεινῶν, ἕνα σπίτι ποὺ στεγάζει γαρὲς καὶ πίκρες, καύμους καὶ πόνους, ποτισμένους με τὸν ἰδρώτα. Γυναικοῦλες πηγαινοέρχονται, στὴν αὐλὴ, στριγγίζει ὁ μάγγανος τοῦ πηγαδιοῦ, τὸ σφυροκόπημα ἑνὸς τσαγγάρη ὕψωνεται σάν αἶνος στὴν δουλειὰ κι' ἕνα κρασσοπουλεῖδ ἔχει τὴν ἰδέα πῶς βαρυσθώνεται σὲ κάποια κατακόμβη, κάποια δεινράκια ἀχαυνὰ καὶ ἀνήμπορα λένε τὸν πόνο τους. Πάνω μόνο στὴ τζαμαρία, στὶς ταράτσες, παιγνιδίζει ὁ ἥλιος καὶ ἡ μέρα φωτόβολα γίνεται κορώνα λαμπερὴ στὴν οἰκοδομή.

Διάβαζα κάποτε μιά περιγραφή ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἄρχισε νὰ λειτουργ-

γῇ τὸ Πανεπιστήμιο, στὰ 1837. «Ἀνθρώποι ἀπὸ κάθε γωνία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, φουστανελλάδες με ροζιασμένα χέρια, ἀγωνιστὰ ποὺ στὸ πέρασμά τους νόμιζες πῶς σκόρπιζεν ἡ μυρουδιά τῆς μαρούτης, ἑπτανησιῶτες με τις βελάδες καὶ τὰ ψηλὰ τους κατέλλα, βρακάδες πλαί με ρούχα τριμμένα ἀπὸ τὴ φτώχεια σκαρφάλωναν στὴν πλαγιά τοῦ Ριζοκαστροῦ νὰ ἰδοῦν τὸ θαῦμα πραγματοποιημένο, ν' ἀντικρύσουν ζωντανὴ τὴ λαχτάρα τῆς ψυχῆς τους ποὺ τὴν πότιζαν ὀλόκληρα ἑφτά χρόνια με τὸ αἷμα τους. Καὶ διάβαζα ἀκόμη μιά περιγραφή τῶν πρῶτων φοιτητῶν. «Ἀνθρώποι ποὺ εἶχαν φθάσει σὲ ἡλικία τέτοια ποὺ θὰ λεγόταν σήμερα «ῥωμοὶ ἄνδρες» με γένεια ὀλόγουρα στὸ ἡλιόκαμένο τους πρόσωπο, παλληκάρια με λυγδωμένες μπροστέλλες, παιδιὰ ἀκόμη παίρνουν με εὐλαβικὴ σιγὴ θέσι στὶς αἰθούσες κι' ἀκούνε τὴν παράδοσι. Πολλοὶ δὲν θὰ σπούδαζαν, ἤθελαν μόνον νὰ μάθουν καὶ σκαρφάλωναν ὡς ἐκεῖ πάνω κάθε μέρα κι' ἀκούαν τὸ μάθημα με τὰ μάτια θαμπωμένα.

... Καὶ τώρα ποὺ στεκόμουν στὴν αὐλὴ, φανταζόμουν κι' ἐγὼ πῶς τὰ παιδιὰ ποὺ παιγνιδίζαν στὰ πόδια μου ἦσαν ἄντρες ψηλοὶ, θρεμμένοι ἀπὸ τὸν πόλεμο, παλληκάρια ψημένα στὴν ἀγωνία καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ροβολοῦσαν στὶς πλαγιές Ἑλληνες ποὺ κρατοῦσαν στὰ γέρια τὸ καρουφύλλι τοῦ 21. Χ. Ἐμμ. Ἀγγελ.

Τὸ πρῶτο Πανεπιστήμιο ὅπως διασώζεται στὴ συνοικία τῆς Πλάκας.

1355

ΕΝΑΣ ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΛΟΧΙΑΣ ΠΟΥ ΗΝΔΡΑΓΑΘΗΣΕ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ 1912 - 1913

«Ένα παιδί μπορεί να κάνει μεγάλες και ηρωικές πράξεις. Η απάντησή δεν μπορεί παρά να είναι καταφατική, γιατί είναι ξένο από κάθε αμφιβολία ότι οι νέοι μας είναι ικανοί, όταν θέλουν κι όταν καθοδηγούνται από σοφούς και εμπνευσμένους αρχηγούς, να κάνουν πραγματικά θαύματα, να κάνουν οι δημιουργοί ηρωικών πράξεων, που και οι ώριμοι άνδρες να ζηλεύουν ακόμη».

Η βραχεία ιστορία της Ε.Ο.Ν. είναι τέτοια, που άσφαλως μας έχει δώσει πολλά δείγματα ανδρείας και αυτοθυσίας των θαλαγγιτών. Άλλα σήμερα δεν θα ξέρουμε στο ιστορικό μας σημείωμα πράξεις θαλαγγιτών, αλλά θα αφηγηθούμε τα ηρωικά κατορθώματα ενός μικρού παιδιού, δώδεκα χρονών, που ονομάζεται πολέμου 1912-13 και που για τα ανδραγαθήματά του έφθασε στο βαθμό του λοχία! Δεν ξέρουμε τι απέγινε αυτό το παιδί, που αν ζή θα είναι σήμερα άνδρας 40 χρονών. Αν μάλιστα κανείς από δούους των ξέρουν ή ο ίδιος διαβάσει τις γράμμες αυτές ως μας γράφει Βέβαια το σημείωμα αυτό δεν το συντάσσει η εφημερίδα του δούου, καπετάν λοχία το 1913. Μας ενδιαφέρουν αυτά καθ' αυτά τα ηρωικά κατορθώματα ως μια απεικόνιση του ότι και ο σημερινός Σκοπιάς και θαλαγγίτης, αν η ζωή της Πατρίδος θέλει το επιτάξει, θα μπορούσε να φανή ηρωικός σαν τον ήρωα της σημερινής ιστορικής αφηγήσεως για την τιμή του Έθνους, για την τιμή των ελληνικών όπλων... |.

Τό Έθνος ένωμένο βάρδιζε για την κατάκτηση των πεπρωμένων του. Η Έλλάς έτοιμαζόταν να έπανορθώσει το πάθημα του 1897 και να ξεπλύνει το δυνειδος, τραδώντας μπροστά για την άπελευθέρωση των υποδούλων αδελφών που στέναζαν κάτω από τον άφορητο ζυγό της δουλείας. Οι Έλληνες διασπούσαν επί τέλους το τείχος, τη Μελοήνα, πάνω στην όποιαν έσπαζαν χρόνια και χρόνια τώρα οι έλπίδες των έλληνικών γενεών...

Η γενική έπιστράτευση είχε κηρυχθεί...

Στό 18ο πεζικό σύνταγμα, ένα πρωί στις 22 Σεπτεμβρίου 1912 έμφανίζόταν ένας μικροσκοπικός νέος, όχι καλοντυμένος, που φαινόταν παιδί της δουλειάς... Παρουσιάστηκε στη στρατολογία!...

— Τι θέλεις; τον ρωτούν...

— Νά γίνω στρατιώτης!

Τόν κύτταζαν με άπορία, ενώ είχαν συγκεντρωθεί άπάνω του τα ερωνικά βλέμματα των φαντάρων και αξιωματικών που τόν έβλεπαν...

Ο αξιωματικός τόν ρώτησε:

— Εσύ; Εσύ θα γίνης στρατιώτης;

— Εγώ, άπήντησε με πεποίθηση...

Ένας λοχίας του είπε με κακεντόχεια:

— Αάθος πα δί μου στην πόρτα. Έδώ είναι στρατώνες. Δεν είναι βρεφοκομείο!

Ο μικρός επέμεινε όμως. Και στο τέλος πέτυχε. Τόν πήραν έθελοντή.

Τόν λέγαν Γεράσιμο Ραυτόπουλο και ήταν από την Κεφαλληνία. Ήταν υπηρέτης σε καφενείο...

Και τόν έντυσαν στρατιωτικά!...

Νά τόν βλέπατε καυάρη, τό μικρό Γεράσιμο, μόλις φόρεσε την τιμία στολή του Έλληνος στρατιώτου, και στο κεφάλι του οινουράριζε τό πληθίκιο με τό βασιλικό στέμμα και τόν έθνικό θυρεό!

Και διωδούσε για δούσι ο μικρός λοχίας! Πρώτος βρέθηκε στο Σαραντάπορο και πολέμισε, 11 χρονών παιδί, με ήρωισμό άπαράμυλλο. Κατόπιν σε πολλές

μάχες στη Μακεδονία και την Ήπειρο συγκέντρωνε τό θαυμασμό των μεγάλων σε ηλικία συναδέλφων του. Σε γενναϊότητα, όμως, ήταν ίσος τους, αν όχι γενναϊότερός τους...

Και ήλθε ο Έλληνοβουλγαρικός πόλεμος!

Στό Κιλίκις έλαθε μέρος στην ένδοξη μά πολύνεκρη για τά έλληνικά έπλα μάχη... Μά πιάστηκε από τους Βουλγάρους αιχμάλωτος. Έκεί που τόν συνώδευαν δυό στρατιώται, τούς άρπάζει τό όπλο, τούς χτυπά, τούς σκοτώνει, κι έλεύθερος ξαναγυρίζει στο σύνταγμα του, άφοδ έδωσε τις πληροφορίες του.

Ο νεαρός στρατιώτης — ο ένδεκαετής πταιρικός μά λεοντόκαρδος πολεμιστής, — γίνεται δεκανέας!

Και εξακολουθεί να πολεμάει με άυταπάρνησι. Πολεμάει σαν λιοντάρι στην Δοιράνη και στην Τζουμαγιά!... Ο ήρωϊσμός του είναι άνώτερος της ηλικίας του. Η φωτιά λές και τόν μεθάει, και γι' αυτό πέφτει

έπάνω στοδ έχθρους άκράτητος, και θερίζει έχθρικά κόρμα!

Μιά μέρα η διαταγή ήταν να καταληφθεί τό ύψωμα 1930! Ο Ραυτόπουλος ήταν μεταξδ των έπιτιθειμένων! Έκεί που πολεμούσαν άνάμεσα στη βροχή των σφαिरών, ο δωδεκαετής πιά δεκανέος βλέπει τόν Βούλγαρο αξιωματικό — τόν συνταγματάρχη — να διδη διαταγές. Στέκεται, παίρνει θέσι και πυροβολεί. Ο αξιωματικός των έχθρων είχε πέσει νεκρός. Οι στρατιώται του, βλέποντας τόν άρχηγό τους να πέφτει, τδ στρίψαν. Χάρης στο μικροσκοπικό δεκανέα τό ύψωμα 1930 πάρθηκε χωρίς άπώλειες.

Λίγο άργότερο, επί του πεδίου της μάχης ο Γεράσιμος Ραυτόπουλος γινόταν λοχίας!...

Όταν ο πόλεμος έτελειώσε άπολύθηκε και ο γενναϊός λοχίας που δεν είχε ακόμη κλείσει τά δώδεκα χρόνια του. Τό Κράτος φρόντισε για την εκπαίδευσί του. Και ο Νομάρχης Άττικοβοιωτίας κ. Σπ. Λάσιος, ως πρόεδρος της Πατριωτικής Περιθάλψεως, φρόντισε για την έγνραφή του στο σχολείο, για να μάθη γράμματα και κατόπιν να γραφή στη σχολή των Ευελπίδων.

Και πραγματικά γράφθηκε σε μία έπίσημη τελετή στο Άθηναϊκό Λύκειο του Θ. Ταβουλάρη, που στεγάζόταν τότε — στα 1913 — στην όδον Πειραιώς 26.

Η τελετή ήταν συγκινητική!... Κι' ο μικρός μαθητής με την στολή του λοχίου και φορώντας μπότες, μπήκε στα μαθητικά θρανία!...

Τι ν' άπογίνηκε δού γε. Κανένας δεν μπόρεσε να με φωτίση...

Μήπως πίνγηκε κι' αυτός μέσδ στην κομματική κρεπάλη των χρόνων που συγκλόνησαν την Έλλάδα μας; Πώς να ξεχάστηκε άρα γε;

Τό σημερινό κράτος δεν θα ξεχνούσε βέβαια ποτέ ένα τέτοιο ήρωα, και θα τόν παρακολουθούσε στα βήματα του παραστάτης και βοηθός...

Μά η Τετάρτη Αυγούστου, δυστυχώς, άντέυλε πολύ πολύ άργότερα!...

Άγγ. Μεταξάς

Ο δωδεκαετής λοχίας τοδ 1912-1913 Γεράσιμος Ραυτόπουλος.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

20.

(Συνέχεια)

— Γιατί νά σās γελάσω, άρχοντά μου. Τι συμφέρον έχω... Τό έναντίο μάλιστα, μέ πλήρωσες βασιλικά και θέλω κι' έγω νά σέ δουλέψω από μέρους μου όσο μπορώ καλλίτερα.

— Έτσι; Τότε πές μας λοιπόν πώς μπορούμε νά πιάσουμε τόν 'Ιωαννίτη και πού...

— Αιτιούμαι άρχοντά μου, μά δέν ξέρω. Κάθε μέρα και σ' άλλο μέρος μου έλεγε νά τόν συναντήσουμε.

— Γιατί;

— Από προφύλαξη δίχως άλλο... "Α! είναι τρομερός άνθρωπος. "Αν θέλετε νά σās πώ και τή δική μου γνώμη... Έγώ θαρρώ πώς είναι κανένας άρχοντας πού έχει λόγους νά κρύβεται. Μπορεί νάναι έχτρός μέ τό παλάτι... Παιός ξέρει!... Μπορεί και κάτι άλλο. Έχει όμως δυνατούς φίλους.

— Πώς τό ξέρεις;

— Νά, προχτές λόγου χάρι έστειλε ένα από τούς συντρόφους μου νά δώση ένα πιτάκι στό φρούραρχο τής Χαλκής. Ήταν, λέει, γιά ένα μεγάλο πρόσωπο, γιά τόν παρακοιμώμενο 'Ιωσήφ τό Βρίγγα.

— Και τό πήγε ό σύντροφός σου;

— Και βέβαια τδωσε κατά τό πώς του παράγγειλε ό 'Ιωαννίτης και είπε στόν έκαντόταρχο: «Αυτό στό μεγάλο άρχοντα από ένα φίλο». Τίποτε άλλο.

— Όλες αυτές οι πληροφορίες ήσαν τόσο αναπάνταχτες και σπουδαίες, πού οι τρεις φίλοι έννοιωθαν τήν ανάγκη νά μείνουν μόνοι, νά τίς συζητήσουν και νά συνεννοηθούνε.

— Ο Γρηγόρης γύρισε στό Βλαδίμηρο πού έσπεκε εκεί στή γωνιά και περίμενε διαταγές, ατάραχος, μ' όλο πού άπορούσε και θύμωνε γιά τή χουσή βροχή πού έτσι αναπάντεχα έπεφτε στίς χούφτες αυτού του χαμένου.

— Πάρε τον μέσα, είπε. Σε λίγο θα σέ φωνάξουμε πάλι.

— Κι' έχε τό νοῦ σου, Βλαδίμηρε! Πρόσθεσε ό Μιχαήλ.

— Αὐτός ό άγρίάνθρωπος θα μέ δέση πάλι. Παρατήρησε ό Σταυρογιάννης μιζοκλαίγοντας.

— Όχι, όχι. Θα σέ κρατήση κοντά του, σά φίλο... 'Ως πού νά πιστέψουμε πώς είσαι πραγματικά φίλος.

— Αμα οι τρεις φίλοι έμειναν μόνοι καταπιάστηκαν νά βάλουν σέ τάξη τίς πληροφορίες πού πήσαν και νά βγάλουν άπ' αυτές τά φυσικά συμπεράσματα.

— Θέλω ν' άκούσω τή γνώμη σας τώρα. Είπε ό Γρηγόρης.

— Πρώτος ό Δημήτρης μίλησε έτσι:

— Έχω τήν έντύπωση πώς αὐτός ό άνθρωπος μάς είπε τήν αλήθεια.

— Από τά λεγόμενά του λοιπόν, ένα είναι βέβαιο. Πώς ό περίφημος 'Ιωαννίτης είναι κατάσκοπος έπίσημος και διαθέτει πολλά χρήματα γιά τή δουλειά τούτη.

— Για λογαριασμό όμως τίνος κάνει κατασκοπεία; Αυτό δέν τό ξέρουμε κι' ούτε θα μπορούσαμε ίσως ποτέ νά τό μάθουμε, άν δέν καταφέρουμε νά τόν βάλουμε στό χέρι. Γιατί δέν είναι καθόλου άπίθανο νά είναι και άνθρωπος του Βρίγγα.

— Δέν τό πιστεύω. Παρατήρησε σκεπτικά ό Γρηγόρης.

— Γιατί;

— Μά νά... "Αν ήταν όπως λές γιατί νά στείλῃ πιτάκι και νά μην παρουσιασθῇ ό ίδιος μπροστά του νά του άναφέρῃ.

Έδωσεν ένα πιτάκι στόν έκατόνταρχο.

— Μποάθο Γρηγόρη. Φώναξε ό Μιχαήλ. Πολύ σωστά.

— Τότε λοιπόν, παρατήρησε ό Δημήτρης, εμένατε υποχρεωμένοι νά παραδεχόσθε και κάτι άλλο...

— Και δέν άποτελείωσε τή φράση του. Θαρρείς πώς του άνοιχτηκαν ξαφνικά τόσοι δρόμοι από τή σκέψη πού έκαμε πού δέν ήξερε ποιόν νά διαλέξη και ποιόν νά πάρῃ.

— Λέγε λοιπόν... Δέν πειράζει άν είναι και άνοησία. Είπε γελώντας ό Μιχαήλ.

— Ο Γρηγόρης τόν κοίταξε μέσα στα μάτια προσπαθώντας νά μαντέψῃ.

—... Βέβαια, πρόσθεσε ύστερα από λίγο ό Δημήτρης. Και άνθρωπος του Βρίγγα ακόμα άν ήταν ό 'Ιωαννίτης, τή στιγμή πού του πρόσφερε ύπηρεσία τόσο μεγάλη... άφού του κατήγγελε μιά συνωμοσία πού έκαναν οι έχθροί του... τί τόν έμπόδιζε νά παρουσιασθῇ ό ίδιος μπροστά του; Ένα γράμμα δέν είναι τόσο πιστευτό, όσο ένας άνθρωπος πού έργεται και σου λέει, αὐτό κι' αὐτό συμβαίνει... Έξ άλλου θα κέρδιζε και τήν έννωση σούνη του Βρίγγα πού δέν είναι βέβαια μικρό πράμα...

— Έχεις δίκιο, παρατήρησε ό Γρηγόρης. Ή ύπόθεση δέν είναι τόσο άπλή... Χρειάζεται πολύ σκέψη γιά νά μη φτάσουμε σέ σφαλερά συμπεράσματα.

— Ο Μιχαήλ πού αισθανόταν πάλι νά κουράζεται σηκώθηκε άπάνω και είπε.

— Προτείνω αντί νά καθώμαστε έδώ πέρα νά λύσουμε προβλήματα, νά προσπαθήσουμε μέ κάθε τρόπο νά θάλουμε στό χέρι αὐτό τόν κύρ 'Ιωαννίτη. Έχουμε πολλούς λογαριασμούς μαζί του και θαρρώ πώς ή καλύτερη εύκαιρία είναι τώρα να τούς ξεκαθαρίσουμε μιά και καλή.

— Ότε ό ένας όμως ούτε ό άλλος του άπάντησαν. Και οι δυο φίλοι του είχαν βυθιστῇ σέ συλλογή.

— Για λίγη ώρα κράτησε μέσα στήν κάμαρα σιωπή. Ύστερα πρώτος ό Γρηγόρης πήρε τό λόγο.

— Ένα από τά δυο πρέπει νά πιστέψουμε... είπε. Ή οι πληροφορίες του 'Ιωαννίτη είναι ψεύτικες από σκοπού και θέλουν νά συκοφαντήσουν άρσιμένους ανθρώπους... Ή έχει σοβαρό λόγο νά φοβάται νά παρουσιασθῇ στό Βρίγγα... τόσο σοβαρό, πού νά μην λογαριάξη τήν άμοιβή; Τό πρώτο, κατά τή γνώμη μου, άποκλείεται, γιατί τούτος έδω πού κρατάμε, μάς έβεβαίωσε, και θαρρώ πώς δέν έχωμε λόγο νά μην τόν πιστέψουμε, πώς πραγματικά ό κύρ Βασίλειος Πετεινός μεταμορφωμένος σέ γυναίκα πήγε στό Μοναστήρι του Πετρίου. Άπομένει λοιπόν τό δεύτερο. Αυτό όμως μέ βάζει σέ μεγάλη σκέψη. Ποιους λόγους έχει νά φοβάται αὐτός ό άνθρωπος; Ποιές μπορεί νά είναι τάχα οι άφορμές πού τόν κάνουν νά κρύβεται;

— Ο Μιχαήλ πού αὐτή τή στιγμή κοίταξε έξω από τό παράθυρο πέταξε μιά γνώμη έτσι στόν βρόντο.

— Μπορεί νά είναι Σαρακηνός.

— Ήταν έτοιμος νά γελάσῃ κι' ό ίδιος γιά τήν έπιπολαιότητά του, και νά προλάβῃ τό Δημήτρη πού σέ κάτι τέτοιες περιστάσεις του ριχνόταν πάντοτε, μά ξαφνιάστηκε πολύ, όταν είδε πώς ό Γρηγόρης τήν περιμάζεψε τήν

γνώμη τούτη και την ξέταζε με προσοχή.

— Σαρακηνός... Δεν αποκλείεται... που θέλει ν' ανάψει έσωτερικές διχόνομες με μια στιγμή που το κράτος ετοιμάζεται να βάλει μπροστά την εκστρατεία της Κρήτης.

— Μά τότε ανάμεσα στους αρχόντους που κατηγορεί έπρεπε πρώτα απ' όλους να βάλει τους Φωκάδες, συμπλήρωσε ο Δημήτρης.

— Και που το ξέρουμε, αν δεν τους έβαλε;

— Αλήθεια που το ξέρουμε;

— Να ρωτήσουμε το Σταυρογιάννη, αν έστειλε κανένα από τους συντρόφους του να κατασκοπεύσουν στο άρχοντικό του Νικηφόρου ή του Λέοντα.

— Ο Μιχαήλ φώναζε θριαμβεύοντας.

— Πρέπει να παραδεχτήτε πως άπ' όψε ο Θεός και η τύχη είναι μαζί μου. Όσο κι' αν μου ρίχνετε πως είμαι έπιπόλαιος, όλη την άποψη ή επιτυχία τη χρωστάτε σ' εμένα... Έσείς σπάτε το κεφάλι σας να φτάσετε σ' ένα συμπέρασμα, κι' εγώ ψάχνω έτοι στα τυφλά και βρίσκω τη λύση.

— Αν αβριο ο Λέων δεν με κάνη έκατόνταρχο, για να είμαι τουλάχιστον ίσος σας, θά' εξαγοράσω το άξιωμα με λεπτά γιατί μου άξιζει ι.

Γιά δεύτερη φορά ο Σταυρογιάννης συντροφιασμένος από τόν άγρυπνο φρουρό του παρουσιάστηκε προστά στους τρεις φίλους. Οι τρόποι του δεν έδειχναν πιά φοβισμένο άνθρωπο, μά τόν έναντίο πολύ πρόθυμο να φοιλή χρήσιμος σ' ό,τι τυχόν τόν έχουν ανάγκη.

— Στους όρισμούς σας έπτε μπαίνοντας μέσα.

— Ξέρεις τους Φωκάδες; Τόν ρώτησε φιλικά ο Γρηγόρης.

— Τους Φωκάδες; Και βέβαια τους έχω άκουστά.

— Από ποιόν; Και πότε; Ο Ίωαννίτης μπροστά σου μίλησε καμιά φορά γι' αυτούς;

— Κι' αυτός κι' όλος ο κόσμος, άρχοντά μου.

Ο άνθρωπος είχε δίκιο. Στα λιμάνια, στους φόρους, στον ίπποδρομο, μά και στις ταβέρνες ακόμα και στα λαϊκά πανηγύρια, έκει που ο φτωχόκοσμος κουβέντιαζε για τα μικροσυμφέροντά του και τις χαρές και τις λύπες του, τ' όνομα τών Φωκάδων γύριζε από στόμα σε στόμα παντού. Αυτό σήμερα βλέπεις, ήσαν τόν όργανο της μοίρας. Αυτοί μπορούσαν, σά δρ άκοι παραινεθεί, καλοπροαίρετοι, να γυρίσουν τόν τεράστιο τροχό της, έτσι που όλα ν' αλλάξουν στο καλύτερο και η ζωή να πάρη για τόν καθένα την ποθομένη μορφή.

— Έχεις δίκιο παραδέχτηκε ο Γρηγόρης. Μά δε σ' έρωτώ αυτό. Κατάλαβες ποτέ από τα λεγόμενα του Ίωαννίτη πως νοιάζονται ιδιαίτερα για τους Φωκάδες; Έστειλε ανθρώπους λόγου χάρι στο άρχοντικό τους να κατασκοπεύουν όπως έκαμε γι' άλλους;

(Ακολουθεί)

1 Στην αλλη και τόν στρατό του Βυζαντίου μπορούσε κανείς πράγματι να άποκτήση διάφορα στρατιωτικά και πολιτικά άξιώματα πληρώνοντας όρισμένα χρηματικά ποσά.

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΑΣ Ο ΘΗΒΑΙΟΣ

Ο Πλούταρχος στην σοφή πραγματεία του «Περί παιδων άγωγής» άναφέρει τόν Έπαμεινώναν ως παράδειγμα τών εκλεκτών έκείνων, που μαζί με την στρατιωτικήν ιδιοφυίαν και την πολιτικήν άρετην συνενέτρωναν και βαθύ φιλοσοφικόν πνεύμα.

Πραγματικά ο Έπαμεινώνας άπ' όλην άπό τους μεγαλύτερους πολιτικούς και στρατηγούς όχι μόνον τών Θηδών, αλλά και γενικά της άρχαιας Έλλάδος.

Ο Έπαμεινώνας καθήγηση από εύγενείς άλλ' όχι πλούσιους γονείς. Πατέρας του ήσαν ο Πόλυμνος και γεννήθηκε τόν 428 π. Χ. Πολυωρίς έπιδόθηκε στις σωματικές άσκήσεις και στις μουσικές τέχνες, νεαρώτατος δέ άπικησε σσόν διδάσκαλον, τόν Πυθαγόρειον Λύσιν, που βρίσκονταν στις Θήδες έξοριστός από τόν Τάραντα. Στην Πυθαγόρειον διδασκαλία ο Έπαμεινώνας όφειλε τα χαρακτηριστικώτερα ήθικα προσόντα του: την ήσικην άνότητά του, την άγάπην του προς την αλήθειαν και την προς τους έχθρούς και αντίπαλους του μετριότητα, προσόντα τα όποια έπαιξαν σημαντικόν ρόλον στη σταδιοδρομία του.

Ο Έπαμεινώνας ή ο μίμια ταραγμένη έποχή. Η Σάρπη άγωνίζεται για την πλήρη κυριαρχία της έπ της Έλλάδος. Και η πολυτάραχη αυτή περίοδος του έπείρει ν

βοιωτάρχει, ο Δαμοκλείδης, ο Δαμόφιλος και ο Σιμάγγελος, δεν δέχονται την γνώμη του Έπαμεινώνος. Μάλιστα άγωνίζεται να τους πείση. Στο τέλος το ζήτημα τίθεται στην ψηφοφορία και η γνώμη του Έπαμεινώνος επικρατεί, γιατί στο άσμεταξύ έχει φθάσει και ο έδδομος βοιωτάρχης ο Βραγχυλίδης, που με τα στρατεύματά του φρουρεί τόν Κιβαριώνα και που τάσσεται με την γνώμη του Έπαμεινώνος.

Έτσι η μάχη άποφασίζεται να δοθί στην τοποθεσία που έχει εκλέξει και θεωρεί κατάλληλη ο δαμόνιος στρατηγός τών Θηβαίων. Πραγματικά ο Έπαμεινώνας δεν χάνει καιρόν. Καταστρώνει το σχέδιόν της μάχης, άναπτύσσοντας όλη του την στρατηγικήν ικανότητα με την δημιουργία της λοξής φάλαγγος και κατορθώνει να έπιτύχη την νίκη. Η καταστροφή τών Λακεδαιμονίων είναι πλήρης. Ο ίδιος ο βασιλιάς τών Σπαρτιατών Κλεόμνηρος έχει φονευθή. Η ήγμονία της Σπάρτης ελς την Έλλάδα καταστρέφεται.

Τόν έπόμενον έτος ο Έπαμεινώνας γίνεται και πάλιν βοιωτάρχης. Οι Θηβαίοι έχουν ήδη έγκαθιδρύσει την κυριαρχία των στη μέση Έλλάδα. Μένει η Πελοπόννησος. Ο Έπαμεινώνας με τόν στρατό του εισελαύνει ελς την Πελοπόννησον και πολύ γρήγορα καταλαμβάνει και αυτήν την Ασκήνιαν, στην όποιαν από τα παλαιά χρόνια δεν είχε πατήσει ποδάρη έγερσο. Μόνον η πρωτεύουσα της, που την όπερασίζει ο Άγχιόλαος, σώζεται. Αυτόσο ο Έπαμεινώνας δεν άρκεται στη στρατιωτική νι ή θέλει να έκτελειώσθω πλείον τόν αντίπαλό του. Ούτω όργανώνει τους κατοίκους της Δυτικής και της Νοτίου Άρκαδίας, καθώς και τους Μεσσηνίους, που χρόνια διατελούσαν υπό τόν ζυγόν τών Σπαρτιατών, σ' αυτόνομη Πολιτεία με κέντρο την Μεσσήνη. Με τόν τρόπον αυτόν ο Έπαμεινώνας κατάφερε ισχυρό κτύπημα κατά της Σπάρτης.

Αφού συντελήσων την συντριβήν του στρατού των Λακεδαιμονίων, ο Έπαμεινώνας έστραφη στις Θήδες. Έκει οι αντίπαλοί του τόν κατηγορήσαν ότι παρανόμως παρέτεινε την έστραφήν του τού έλε. Δόχη. Η πόλη ήταν άνατονος. Το δικαστήριον όμως που έπράκτε να τόν δικάσθω έπείσθη γαρή να έκδώση άποφασιν, όταν ο Έπαμεινώνας έζέσθαι σ' αυτή τ' άποτίλισμα των πράξεών του. Ούτω έπανελάσεται βοιωτάρχης τόν 369 και έπιχειρεί δεύτερον εισδύει στην Πελοπόννησον τόν ίδιο χρόνο. Έπανερχόμενος από την έστρατην αυτή σώζει τόν βοιωτικόν στρατόν που έχει σταλή κατά τόν Άλκιβάνδρον των Φίρων προς άποκλεισθώσων τόν Πελοπόννησον και αλείπει εισδύειν μετ' αυτού άπολίον ρωγών τόν άίχμα των.

Τόν μεγάλο όρωμ όνιστο ο Έπαμεινώνας να κλείση συνθήκη με τους Πέρσις δεν έπιτυγχάνει. Για τούτο πάλιν έστει από πολλούς κόπους τους Θηβαίους να κατασκευάσουν ισχυρό στόλο και τόν 364 πλεί ελς τόν Βυζάντιον με άξιόλογο ναυτική δύναμη. Η Πελοπόννησος όμως προκαλεί και πάλιν την προσοχήν του. Μέρος τών Άρκάδων με τους Μεσσηνίους έπικρατώς τάσσονται με την Σπάρτην και προκαλούνται ταραχές. Ο Έπαμεινώνας εισδύει εκ νέου στην Πελοπόννησον. Η μάχη λαμβάνει χώρα παρα την Μαντινείαν. 33 000 άνδρες έπ'ό των Έπαμεινώναν άντιμεταπίσους 22 000 έχθρους. Ο ίδιος ο Έπαμεινώνας λαμβάνει μέρος στη μάχη και πριν τήλωση, στην κρίσιμη στιγμή της, τρωματίζεται. Σέρει όμως πως αν γυώσθι δ τρωματισμός του η μάχη θα γαθή. Για τούτο δεν δέχεται να μετακινηθή και παραμένει στο πεδίο της μάχης με την αλμύη του άκοντιού στο στήθος του. Ο θάνατος βοίσκται πολύ κοντά του τόν παρηγορεί όμως η σκέψη πως σάβηκε η άσπιδά του και άναγιά για τόν άφιέλοστο άποτίλισμά. Όταν όμως μάδαλην δει η μάχη κατάληξε στη νίκη του στρατού του, άφαιρεί μόνος του την οδύνην αίχμη του άκοντιού από τόν στήθος του και έκπνέει.

Αότος με λίγα λόγια όπ' όλην ο Έπαμεινώνας. Ένας μεγάλος και άνδρειος στρατιωτής και ένας αρετής πολιτικός.

Ελς τόν μνηστήν που άνήγειραν οι Θηβαίοι στον Έπαμεινώναν έχρασαν τόν άκόλουθον χαρακτηριστικόν έπίγραμμα:

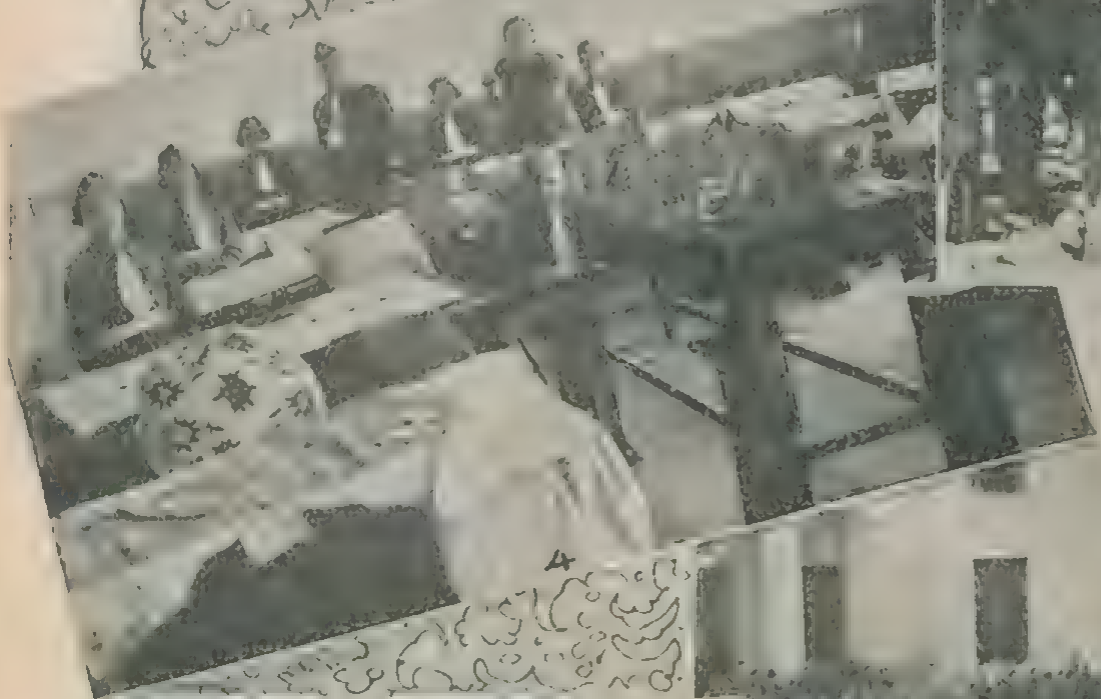
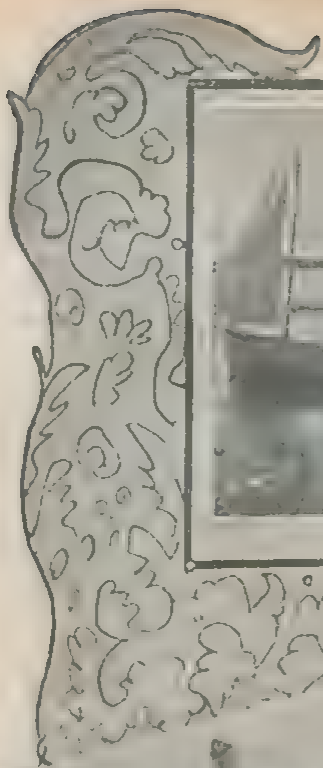
Ημετέρας βουλαίς Σάρπη μιν έκείρατο

Μεσσήνη δ' έπ'ό τέκνα χρόνω δέχεται

Θήβαι δ' όπλοισι μεγάλη πόλις έστιφά

Ατόνως δ' Έλλάς πδσ' εν έλευθερίη.

I. N. B.

1) Ναυτοφαλαγγίται Κερκύρας επιδίδασκον-
ται εις λέμβον προς έκτελεσιν γυμνασίων. 2)
Ο 'Αρχηγός κατά την έφστεινήν του έπίσκε-
ψιν εις τό Στρατόπεδον «Ιωάννης Μεταξάς». 3)
Φαλαγγίται της Τετραρχίας Θεσπρωτικού
άσχολούμενοι εις γεωργικάς εργασίας. 4)
Έκθεσις χειροτεχνιμάτων του Σχηματισμού

Πιτροφού "Ανδρου. 5) Φαλαγγίται Λαγκαδά
καλλιεργούντες τόν άνθήκηπον τής Ε. Ο. Ν.
6) Ούλαμος Βαθιοφόροι τής Υποδιοικήσεως
Ε. Ο. Ν. Γρεβενών. 7) Συγκέντρωσις τής δυ-
νάμειος Πύργου διά τήν άναγιωσιν ήμερη-
σίας διαταγής. 8) Φαλαγγίται Πάρου άσχολούμενοι με τήν όρνιθοτροφίαν.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χειρίς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

(Συνέχεια
έκ του προηγούμενου)

Μπαί είχα και δικηγόρο; Από πού, άπο ποιόν; Μήπως τόν είχαν στείλει ο Μαρτίνας κι' ο Μπόμπ; Δέν ήταν ώρα νά έξετάσω. Είχα και δικηγόρο, αυτό μου έφθανε. Σ' έν άλλο έδωλο είδα τόν Μπόμπ τόν ίδιο, τους δύο του συντρόφους, τόν ξενόδοχο τής Μεγάλης Βελανιδιάς, μερικούς άλλους που δέν τους γνώριζα και σ' ένα άλλο άντικρου γνώρισα τόν πόλισμαν που μέ είχε συλλάβει. Πολλοί άλλοι ήταν μαζί του. Έννόησα πως τά έδωλια αυτά ήταν τών μαρτύρων.

Τό άκροατήριο ήταν πυκνό. Όρθιο σ' ένα πάγκο είδα τόν Μαρτίνα. Τά βλέμματά μας διασταυρώθηκαν, άγκαλιώστηκαν κι' άμείως τό θάρρος μου ξαναγύρισε. Θά υπερασπιζόμουν γενναία τόν έαυτό μου! Δέν μου έκαναν πιά έντύπωση τά βλέμματα που μ' έτόξευαν από παντού.

Ο δημόσιος κατήγορος μίλησε πρώτος και μέ λίγα λόγια, — φαίνονταν πολύ βιαστικός, — διηγώθηκε τήν υπόθεση: Κλοπή ε.λ. διαπραχθή στην έκκλησία τού Άγιου Γεωργίου. Οι κλέφτες, ένας άντρας κι' ένα παιδί, μήνυαν στην έκκλησία μέ μια σκαλιά από ένα παρτέρι, γιά νά φύγουν και νά τους ελπίστησιν αν τήν παρακαλώσαι και νά τους ελπίστησιν αν τήν παρακαλώσαι και νά τους ελπίστησιν αν τήν παρακαλώσαι. Ένας άρτοπαρασκευαστής ή ώρα ήταν μέ και τεταρτό, — είχα με άπορία τος έν άνδρo φικ μέσα στην έκκλησία, στάθηκε κι' άκουσε κάτι κρότους. Άμείως έρπυγος τόν έκκλησιάρη. Γύρισαν οι δύο, μαζί και μ' άλλους. Άλλά τότε ο σκύλος έγαύγισε κι' ένώ άνοιγαν τήν πόρτα, οι κλέφτες, τρομαγμένοι, έφυγαν από τό παρόντρο, αφήνοντας μέσα τó σκύλο, που δέν είχε προφάσει ν' ανέβη ως τή σκάλα. Ο σκύλος αυτός ώδηγήθηκε από τόν άστυνόλοκα Τζέρου, που δέν θαχε κανείς λόγους νά έπαινέση τήν ευφυία του και τό ζήλο, στο έπιδορόμιο, όπου βρήκε άμέσως τόν κύριό του. Είναι εδ' άστασία τoυ άν κατηγόρησιν. Όσο γιά τόν άλλο κλέφτη, κεραισκονται έτι τα ίχνη του.

Ο δημόσιος κατήγορος είπε άκόμα μερικά, που έβεβαίωσαν τάχα τήν έννοχή μου, κι' έώησασε. Κατόπι, μέ δυνατή φωνή άντήχησε: «Σιωπή!». Και τότε ο δικαστής, χωρίς νά γυρίση σέ μένα, έτοι σά νά μιλούσε μόνάχος του, μέ πρώτης τόνόμα μου, τήν ηλικία μου, και τό επαγγελμά.

Άποκρίθηκα άγγλικά πως κατοικούσα μέ τ' ε γονείς μου στο Λονδίνο, στην αλή του Κόκκινου Λέντος, στο Μπένιναλ-Έρνιν κι' ύστερα ζητήσα τήν άδεια νά έξηγηθώ γαλλικά, επειδή ήμουν μεγαλωμένος στη Γαλλία και λίγους μόνο μήνες είχα στην Άγγλία.

— Μή νομίση πως θά μέ γελάσης, μου είπε αούστηρά ο δικαστής ξέρω γαλλικά.

Διηγώθηκα λοιπόν τήν ιστορία γαλλικά κι' έξηγησα πως μου ήταν τος άφύσιστοι άδυνατο νά βρεθώ στην έκκλησία στη μία, αφού τήν ώρα εκείνη ήμουν άκόμη στο έπιδορόμιο κα, οτις διέληση στη Μεγάλη Βελανιδιά.

— Και στη μία και τεταρτό που ήσουν, μέ ρώτησε ο δικαστής.

— Στο έπιδο, τριταρτοσά.

Αυτά πρεσιν ν' απάντησιν. Άς πως ήσους στο έπιδο της Μεγάλης Βελανιδιάς, ή κατηγόρησε υπερασπίσει πως ήσους στην εκκλησία. Έφανε από τό έπιδορόμιο στη μία πρεσιν Άγιου Λέντα, γιά ν' άνταρπασιν τόν σκευωρ σου, που σι περιμένα απέξω από τήν εκκλησία μέ μία σκάλα. Μόνο μετά τήν άπόπειρα τής κλοπής πήγες στο ξενόδοχείο.

Προσπάθησα ν' αποδείξω πως αυτό δέν ήταν δυνατό: μέ είδα πως ο δικαστής μου δέν έννοούσε νά πιστέψ.

— Και πως έξηγείς τήν παρουσία τού σκύλου σου στην εκκλησία; μέ ρώτησε.

— Δέν τήν έξηγώ, γιατί κι' έγώ δέν τήν καταλαβαίνω. Ο σκύλος μου δέν ήταν μαζί μου. Τόν είχα δώσει σ' έν από τ' άμάξια μας. Δέν μπορούσα νά πώ περισσότερα, γιατί

δέν ήθελα νά δώσω όπλα έναντίον τού πατέρα μου. Τού κακού ο Μαρτίνας μου έγινε νά έξακολουθήσω. Δέν έξακολουθήσα. Φώναξαν τότε ένα μάρτυρα και τόν έβαλαν νά όρκισθ στο Εοαγγέλιο, πως θά έλεγε τήν αλήθεια χωρίς φέδον και χωρίς πάθος. Ήταν ένας κοντόχοιτρος άνδρωπάκος, μέ ύφος σπουδαίο, άν και τού τό χαλούσε κάπως τό κατακόκκινο πρόσωπό του κι' ή μελιντζανιά του μύτη. Πρίν όρκισθ, έκαμε στο δικαστήριο μία γονυκλισία κι' ύστερα κορδώθηκε: ήταν ο εκκλησιάρης τού Άγ. Γεωργίου.

Άρχισε νά διηγώται διεξοδικά πόσο ταράχθηκε και σκανδαλίσθηκε, όταν τόν έπληνσαν ξαφνικά και τού είπαν πως ήταν κλέφτες στην εκκλησία. Ή πρώτη του σκέψη ήταν πως ήθελαν νά τού κάμουν κανέν άσχημο άστέιο! Επειδή όμως δέν κάνουν άστέια σέ πρόσωπα τής περιπής τους, σκέφθηκε πως πράγματι θά συνέβαινε κάτι σοσρό. Ντύθηκε τότε, τόσο βιαστικά, ώστε ξεκόλλησε δύο κουμπιά τού γιλέκου του. Τέλος έτρεξε, άνοιξε τήν πόρτα τής εκκλησίας και βρήκε... ποιόν; ή καλλίτερα, τί: ένα σκύλο!

Σ' αυτά έγώ δέν είχα νά πώ τίποτα. Ο δικηγόρος μου όμως, που ως τή στιγμή εκείνη δέν είχε μιλήσει καθόλου, σηκώθηκε, κούνησε τήν περούκα του, έσπασε τήν τήβεννο στους ώμους του κι' έλαβε τό λόγο.

— Ποιος έκλεισε τήν πόρτα τής εκκλησίας εκείνο τό βράδυ; ρώτησε τό μάρτυρα.

— Έγώ, άποκρίθηκε ο εκκλησιάρης, όπως είχα χρέος νά τό κάμω.

— Είσιθα βέβαιος;

— Όταν κάνω ένα πράγμα, είμαι βέβαιος πως τό έκαμα.

— Κι' όταν δέν τό κάνετε;

— Είμαι βέβαιος πως δέν τό έκαμα.

— Πολύ καλά. Μορρίτε τώρα νά όρκισθτε ότι δέν έκλεισατε τόν περί σό ο λόγος σκύλο στην εκκλησία;

— Άν ο σκύλος ήταν μέσα στην εκκλησία, θά τόν έβλεπα.

— Μα έχετε καλά μάτια;

— Όπως όλος ο κόσμος.

— Πρό πέντε μηνών δέν έμπήκατε μέσα σ' ένα... σφαγμένο μωσχάρι, που κρεμόταν, μέ τήν κοιλία όλανιοχη, απέξω από ένα χασάτικο;

Πρό πέντε μηνών δέν μπήκατε μέσα σ' ένα σφαγμένο μωσχάρι;

— Δέν βλέπω τί σημασία έχει μία τέτοια ερώτηση σ' έναν άνδρωπο της περιπής μου! Εφώναξε ο εκκλησιάρης, που έγινε πειδός.

— Μοδ κάπτε τή χάρι ν' άπαντησετε και σ' αυτή σά νά είχε πραγματικές σημασία;

— Ναι, αλήθεια, μία μέρα έσοκουνάσα σ' ένα σφαγίο, άδέξια κρεμασμένο απέξω από ένα κρεοπωλείο.

— Δέν τό είδατε λοιπόν;

— Ήρουν σφαγρητός.

Πολύ καλά. Πήτε μου τώρα, είχατε δειπνήσει όταν έκλεισατε τήν πόρτα τής εκκλησίας;

— Βεβαίως.

— Κι' σιν μπήκατε σ' εκείνο τό μωσχάρι, ήσαστε πάλι δειπνημένος;

— Μά...

— Σας παρακαλώ: ήσαστε δειπνημένος;

— Μάλιστα.

— Στο δειπνο σας πίνετε έλαφρη μπύρα ή βαριά;

— Β ήρτα.

— Ποτέ περισσότερα;

— Καμμία φορά και τρία.

— Ποτέ τέσσερα; έξη;...

— Πολύ σπανίως.

— Δέν παίρνετε και γ κ ρ ο γ κ μετά τό δειπνο;

— Καμμία φορά.

— Σας άρέσει δυνατό ή μέτριο;

— Όχι και τόσο μέτριο.

Πόσα ποτήρια;

— Έξαρτάται.

— Μπορείτε νά όρκισθτε πως δέν πίνετε καμμία φορά και τρία, και τέσσερα;

Επειδή ο εκκλησιάρης, όλόένα πιδ πειδός, δέν άποκρίθηκε σ' αυτό, ο δικηγόρος ξανακάησε λέγοντας:

— Αυτά άρκουν γιά νά δείξουν ότι ο σκύλος μπορεί νά είχε κλεισθ μέσα στην εκκλησία από τόν παρόντα μάρτυρα, ο όποιος, μετά τό δειπνο, δέν βλέπει μπροστά του τά μωσχάρια επειδή είναι... σφαγρημένος. Αυτό μόνον ήθελα νά μάθω.

— Άν τολμούσα θά φιλούσα τό δικηγόρο μου. Μ' έρωσε!

Γιατί, αλήθεια, ο Κάπης δέν μπορούσε νά είχε κλεισθ στην εκκλησία; Πολύ πιθανό! Κι' άν είχε κλεισθ έτσι, τότε δέν τόν είχα πιάσει έγώ. Άρα δέν ήμουν έννοχος, αφού μόνη ή παρουσία τού σκύλου μου μ' έννοχοποιούσε.

— Ύστερ' από τόν εκκλησιάρη, ρωτήθηκαν οι άντρωποι που τόν συνώδευαν όταν μπήκε στην εκκλησία. Άλλά δέν είχαν ιδή τίποτα, παρ' τό άνοικτό παράθυρο απ' όπου τό είχαν σκάσει οι κλέφτες.

— Έπειτα εξέτασθηκαν οι μάρτυρές μου: ο Μπόμπ, οι σύντροφοί του, ο ξενόδοχος. Όλοι αυτοί είπαν πως είχα μεταγυρισθ τήν καρό μου εκείνη τή νύκτα. Όστόσο ένα σημείο έμεινε σκοτεινό. Κι' ήταν πολύ σπουδαίο: Τί ώρα ακριβώς είχα φύγει από τό έπιδορόμιο.

— Αφού τελείωσε ή εξέταση τών μαρτύρων, ο δικαστής με ρώτησε αν είχα νά πώ τίποτα. Άποκρίθηκα πως ήμουν άθώος και πως άφινωμουν στη δίκαιη κρίση τού δικαστηρίου.

Τότε ο δικαστής είπε στο γραμματέα νά διατάξη τις καταθέσεις που είχα άκούσει και κοποσι έξηγώ τις θά με μεταφέραν στη γαλακή της κομητείας, όπου θά περίμενα ως ν' άποφαινη τό Συμβούλιο, άν έπρεπε ή όχι νά παραπαρθώ στο Κακούργιοδικείο.

Στο Κακούργιοδικείο!

Αποθύμησα στο έδωλιό μου.

— Άχ, γιατί νά μ'ν άκούσω τό Μαρτίνα!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΘ'.

Ο Μπόμπ

Πολλή ώρα, αφού ξανακλεισθήκα στη φυλάκή μου, μπορούσα νά βρω γιά ποιά λόγο δέν με ήσαν έλπίστρο. Ο δικαστής ήβλεγε νά σι ληφώσαν πρώτα εκείνοι που είχαν μπή στην εκκλησία, γιά νά ιδή άν ήμουν έννοχος κι' έγώ. Εόρρισκοντο επί τά ίχνη είχε πη ο δηγώ.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Αυτοί που πελεκούν πεύκα και βγάζουν τὸ ρεταίνι μπορούν νὰ ὀνομασθοῦν ἄνθρωποι τοῦ δάσους. Μοιάζουν μὲ τὸν μεσαιωνικὸν ἥρωα Ρομπέν τῶν δασῶν.

Οἱ κάτοικοι τῆς Μάνδρας τῆς Ἀττικῆς εἶναι ὅλοι σχεδὸν ρητινοσυλλέκται. Καὶ ἀπὸ τὸ νησί Ἀγκίστρι, καὶ ἀπὸ τὰ Μέγαρα, καὶ ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα, καὶ ἀπὸ τὰ Μπίσια τῆς Κορινθίας, πλείστοι ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ρεταίνι. Ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο ὡς τὸν Ὀκτώβριο ζοῦν εἰς τὸ πευκοδάσος. Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά. Πελεκοῦν τὴν φλούδα τοῦ πεύκου. Τὸ ρεταίνι βγαίνει σὰν μαργαριτάρι ἢ σὰν δάκρυ. Ἐνα μαργαριτάρι, καὶ ἄλλο, καὶ ἄλλο, καὶ ἄλλο. Ἐνώνονται σὰ ρυάκια καὶ κατεβαίνουν εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ κορμοῦ, ποῦ εἶναι καρφωμένο ἕνα τενεκεδένιο δοχεῖο. Εἶναι ὁ χυμὸς τοῦ πεύκου τὸ ρεταίνι. Τὸ μαζεῖ οὖν σὲ μεγάλους τενεκέδες καὶ τὸ φέρνουν σὲς ἀποθήκες ἢ στὰ ἐργοστάσια. Τὸ βράζουν καὶ βγάζουν τὸ νέφτι. Χρησιμοποιεῖται τὸ νέφτι στὰ βερνίκια καὶ γιὰ διάλυσι τῶν χρωμάτων. Τὸ ἄλλο ρεταίνι ποῦ ἔμεινε μετὰ τὸ βράσιμο χρησιμοποιεῖται γιὰ κουμπιά, κομπολόγια, πίπες, χτένες καὶ ἄλλα εἶδη, ἀνακατεμένο μὲ θειάφι ἢ μὲ εἰδικὸν χῶμα καὶ μὲ ἄλλα ὕλικά. Τὸ καθαρὸ ρεταίνι, ποῦ δὲν τὸ ἔχουν βράσει, τὸ βάζουν στὸ κρασί. Ρίχνουν στὸ βαρέλι ἕνα ποσὸν ρεταίνιου. Ἐχει τὴν ιδιότητα τὸ ρεταίνι νὰ διατηρῇ τὸ κρασί καὶ νὰ τρῷ δὴν κάποιαν πικρὶζουσαν γεῦσιν. Ἔτσι, ἀντὶ νὰ εἰποῦμε κρασί, λέγομε πολλές φορές «ρεταίνια» ἢ «ρεταίνιατο». Εἰς τὴν καθαρεύουσαν λέγομε «ρητινίτης» ἢ «οἶνος ρητινίτης». Τὸν ρητινίτην οἶνον τὸν ἤθευραν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Μάλιστα φαίνεται ὅτι εἰς ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν ἔρριχναν εἰς τὸν μούστο κομμάτια δαδί, ποῦ εἶναι ξύλο τοῦ πεύκου. Βαθμηδὸν ἀντὶ δαδίου κατέληξαν εἰς τὸ ρεταίνι.

Οἱ Εὐρωπαῖοι ἀποφεύγουν τὴν ρεταίνια. Δὲν τὴν ἔχουν συνήθει. Καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος προτιμοῦν τὸ χωρὶς ρεταίνι κρασί. Εἰς παλαιότερας ἐποχάς ἐχρησιμοποιεῖτο τὸ ρεταίνι καὶ πρὸς φαρμίον. Στὰς νεότερινάς πανηγύρεις καὶ ἑορτάς τῆς ὑπαίθρου ἔκαιαν δαδιά. Τὸ ρεταίνι ὁπῆρξε καὶ ὁ πρόγονος τοῦ πετρελαίου εἰς τὴν καθιέρωσιν τῶν ναυτικῶν φάρων.

μῦθος καθήγορος. Σὲ λίγο λοιπὸν θὰ εἶχα τὴ λύση καὶ τὴ ντροπὴ νὰ παρουσιασθῶ μαζί τους στὸ Κακουριγιόδικεο.

Πότε θὰ γινῶταν αὐτό; Πότε θὰ μὲ μετέφεραν στὴ φυλακὴ τῆς Κομητείας; Πού βρισκόταν αὐτή; Κι' ἦταν χειρότερη ἀπὸ τοῦτη ποῦ ἤμουν τώρα;

Οἱ ἐρωτήσεις αὐτὲς μ' ἀπασχολοῦσαν πολὺ κι' ὁ καιρὸς μου περνοῦσε πρὸς γοηγοῦν ἀπὸ χθές. Δὲν ἤμουν κυριευμένος ἀπὸ τὴν ἀνυπομονή, ποῦ φέρνει πυρετό. ἤξερα ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένω.

Καὶ πότε περπατῶντας, πότε καθισμένος στὸ σκαμνὶ μου, περιμένα...

Λίγο πρὶν νυκτῶση, ἀκούσα ἕνα κορνέττο καὶ καταλάβα πὺς ἦταν ὁ Μαντίας. Τὸ καλὸ παιδί ἤθελε νὰ μοῦ δείξῃ πὺς μὲ συλλογίζονταν καὶ πὺς ἀγρυπνοῦσε. Ἡ μουσικὴ αὐτὴ

Εἰς μέρη παραλιακά ἐπικίνδυνα διὰ τοὺς ναυτιλλομένους ἀναβαν ρεταίνι καὶ ὠδηγοῦντο τὰ πλοῖα. Καὶ εἰς παλαιότεραν ἀκρότητα ἐποχὴν ἐχρησιμοποιοῦν τὸ ρεταίνι ὡς μέσον νυκτερινῆς συνεννόησης. Ἀναβαν μεγάλες φωτιές ἀπὸ ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν ἢ ἀπὸ βουνὸ εἰς βουνό, ἢ ἀπὸ πύργον εἰς πύργον. Ἀναλόγως τῶν ἀναλαμπῶν ἐγίνετο καὶ ἡ συνεννόηση. Τώρα ἔχομεν τὰ λεγόμενα νυκτερινὰ φωτεινὰ σήματα ἢ τις φωτοβολίδες, ποῦ εἶναι ἐξελίξεις τῶν παλαιότερων φανῶν μὲ ρεταίνι ἢ μὲ ἄλλα εἶδη εὐφλεκτα. Γενικῶς τὰ φωτεινὰ σήματα ἀνέκαθεν ἐχρησιμοποιοῦντο τὴν νύκτα ὡς μέσον συνεννόησης.

Προτοῦ γενικευθῇ τὸ πετρέλαιον, ποῦ ἦτο καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους λαοὺς κάπως γνωστὸν, κατεσκευάζοντο καὶ κερὰ ἀπὸ ρεταίνι. Τώρα χιλιάδες ἄνθρωποι ζοῦν εἰς τὰ ἐλληνικά δάση. Ἐκμεταλλεῦνται τὸ δάκρυ τοῦ πεύκου. Καὶ χαλὰ μὲν σιγά-σιγά τὸ δένδρο μὲ τὸ πελέκημα, ἀλλὰ τὸ εἰσόδημα ποῦ δίδει τὸ ρεταίνι ἀντισταθμίζει κατὰ ἕνα μέρος τὴν καταστροφὴν. Τὰ

Ρητινοσυλλέκτης τῆς Ἀττικῆς.

μεγάλᾳ ὁμως πεύκα, ὅσα εἶναι κοντὰ εἰς τοὺς δρόμους ἢ παρὰ τὰς μεγάλας πόλεις, τὰ σέβονται. Καὶ διὰ λόγους καλλωπιστικoὺς πολλές φορές ἀπαγορεύουν τὸ πελέκημα πευκοδασῶν. Γύρω δὲ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἔχει ἀπαγορευθῇ ἡ ρητινοσυλλογὴ.

Οἱ ρητινοσυλλέκται εἶναι καὶ οἱ καλλίτεροι φύλακες τοῦ δάσους. Ἐ-

πειδὴ ζοῦν ἀπὸ αὐτό, προσέχουν νὰ μὴ ἡγίνωνται πυρκαϊαὶ καὶ σπεύδουν πρῶτοι νὰ τὶς σβήσουν.

Ἀπὸ τὴν ξυλεία τοῦ πεύκου κατασκευάζουν καὶ ἱστιοφόρα πλοῖα. Θεωρεῖται τὸ ξύλο κατάλληλον γιὰτὶ εἶναι σκληρό. Ὑπάρχει καὶ ἕνα εἶδος πεύκης μὲ χονδρότερα φύλλα. Εἶναι μεγαλύτερος ὁ κορμὸς τῆς. Λέγεται ὀρεινὴ πεύκη, καὶ κοινῶς ρόμπολο. Τὸ ξύλο τῆς εἶναι μαλακώτερον καὶ ὠραιότερον. Αὐτὸ χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ ἐπιπλα. Οἱ ξυλουργοὶ αὐτὰ τὰ ξύλα τὰ λέγουν «λάρτζινα». Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχομεν δάση ὀρεινῆς πεύκης εἰς τὴν Ἠπειρον καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Τὰ καλλίτερα κουφώματα γιὰ πόρτες καὶ παράθυρα γίνονται ἀπὸ τὰ ξύλα αὐτά. Ἐπίσης καὶ ὠραῖα πατώματα.

Ἄλλο εἶδος πεύκης εἶναι ἡ κουκουναριά. Τὰ φύλλα καὶ αὐτῆς εἶναι χονδρότερα ἀπὸ τὴν κοινὴν πεύκην. Ἡ κουκουναριά κάνει τὰ ὠραῖα κουκουναρία, ποῦ τόσος εἶναι εὐγευστα καὶ θρεπτικά. Δάση κουκουναριάς ὑπάρχουν ὀλίγα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ πεύκη εἶναι ἀπὸ τὰ δένδρα τὰ περισσότερον ἐξηλωμένα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Θθάνει ὡς τὴν παραλία καὶ ὡς τὸ κύμα. Τὰ ἐλληνικά παραλία ἐξωραίζονται ἀπὸ τὰ πεύκα.

Ἡ Ἀττικὴ, ἡ Βοιωτία, ἡ Εὐβοία, ἡ Κορινθία, ἡ Ἀχαΐα, ἡ Ἥλις, ἡ Μυτιλήνη, ἡ Θάσος, αἱ Σπέτσαι, ἡ Σαλαμίς, αἱ βόρειοι Σποράδες, ἡ Χαλκιδικὴ, εἶναι γεμάται ἀπὸ πεύκα. Ὑπάρχουν ὁμως πεύκα καὶ ἄλλου. Εἰς παλαιότερας ἐποχάς ὅλα τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου ἦσαν καταπράσινα ἀπὸ πεύκα. Πολλὰ δάση κατεστράφησαν ἀπὸ τὰς πυρκαϊάς. Ἀλλὰ καὶ πρὸ χιλιάδων πολλῶν ἐτῶν ἔγινε καταστροφὴ ἀπὸ τοὺς μεταλλευτικoὺς λαοὺς. Ἐχρησιμοποιοῦν τὰ ξύλα τῶν πεύκων γιὰ τὴν ἐκκαμίνευσιν τῶν μετάλλων. Καὶ τὰ ἐλληνικά πευκοδάση κατεστρέφοντο ἀπὸ τοὺς μεταλλευτάς. Τὸ πεύκο ὁμως ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀναπτύσσεται γρήγορα. Ὅταν γίνῃ πυρκαϊά, κάτω ἀπὸ τὴν στάχτη μένουν οἱ κουκουναρές. Πολλοὶ σπόροι δὲν καίονται καὶ φυτρώνουν ταχύτατα τὰ νέα πευκάκια. Γιὰ τὴν προστασίαν τῆς πεύκης ἀνοίγουν διαδρόμους ἢ ζώνας. Κόπτουν ἕνα ποσὸν δένδρων καὶ τὸ δάσος χωρίζεται εἰς τμήματα - τμήματα.

Κ. Φαλταίτης

ἀκούγονταν πῶς ἀπὸ τὸν τοῖχο ποῦ ἀντίκρουε τὸ παράθυρό μου. Ἐκεῖ βέβαια βρισκόταν ὁ Μαντίας, στὸ δρόμο, κι' ἕνα μικρὸ διάστημα μὰς ἐχώριζε, λίγα μέτρα μόλις. Δυστυχῶς, τὰ μάτια δὲν τρυποῦν τοίχους. Ὁ ἥλιος ὁμως περὶ ἀπὸ τῶν καὶ, μαζί μὲ τὸς ἥλιος, τὸ κορνέττο, ἀκούγα ἀὰ βήματα, σὰν ὁμοῦς. Ἦν' ἀόριστο ἄρα. Ἄν' πρῶτον κατὰλασα πὺς ὁ Μαντίας κι' ὁ Μαντὶς ἔδιναν κάποια παρὰστασι.

Γιατὶ ὅρα γε διέλεξαν ἐκεῖνο τὸ μέρος; Ἦταν κατάλληλο γιὰ «ἐπιπράξι» ἢ μήπως ἡ θέλαν νὰ τοὺς ἀκούω ἐγώ;... Μὰ τότε κάτι θὰ εἶχαν νὰ μοῦ ποῦν.

Κι' ἀξέσφρα ἀκούω τὴν καθαρή φωνὴ τοῦ Μαντῆ να σπρωκτεῖται καὶ νὰ λη γαλλικά. «Ἀῤριο τὸ πρῶτ, τὰ χαράματα!». Κι' ἀμείως νὰ ξαναρχίῃ δυνατώτερα τὸ κορνέττο του.

Δὲν χρειαζόταν μεγάλη ἐξυπακοή γιὰ νὰ καταλάβω πὺς τὰ γαλλικά ἐκεῖνα λόγια δὲν ἦταν γιὰ τοὺς Ἀγγλους, ποῖ ἔδεσαν τὴν προστασίαν, ἀλλὰ γιὰ μὲν. Δὲν ἦταν ὁμως ἐπὶ τῆς ἐκείνου νὰ καταλάβω καὶ τὴν ἐπὶ τῆς ἐκείνου. Κι' ἀρχισα πάλι νὰ κάνω ἕνα σωρὸ ὑποθέσεις, ποῦ καμμιὰ δὲν μοῦ φαινόταν λογική.

Ἐνα μόνο ἦταν καθαρὸ καὶ ὀρισμένο: Ἀῤριο τὸ πρῶτ, ἀπὸ τα χιράματα, ἔπρεπε νὰ ἤμουν ἐγώ καὶ νὰ προσέχω. Ὡς τότε ἔπρεπε νὰ κάνω ὑπομονή, δὴν μπορούσα.

Μόλις ἐνέκτωσε, ἐσπλώθηκα στὴν αἶψα μου καὶ προσπάθησα νὰ κοιμηθῶ. Ἀκούσα πολλές ὁρες νὰ κτυποῦν στὰ γειτονικά ὀρολόγια. Στὸ τέλος μὲ πήρε ὁ ὕπνος καὶ μὲ σήκωσε στὰ φτερά του.

(Ἀκολουθεῖ)

...Δέν τό λέγω αὐτό γιά νά μειώσω τήν ἀξία τῆς πνευματικῆς γενικά ἀσχολίας. Κάθε ἄλλο. Ἀλλά θά μοῦ ἐπιτραπῇ νά πῶ ὅτι τῇ θεωρῶ δευτερεύουσα μπροστά στό πρωτεύον, πού εἶναι ὁ χαρακτήρ.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Εἰς τὴν ἀλήθειαν

* ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ *

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Κάποτε μικρά πράγματα καί ἐλάχιστα φαινόμενα ἔχουν μεγάλα ἀποτελέσματα καί φανερώουν σπουδαίες καταστάσεις.

Μιά μικρή χειρονομία μᾶς κάνει γνωστή μιὰ ψυχική κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου καί μιὰ ἀσιμάντη πράξι μᾶς δηλώνει ἕναν ὁλόκληρο ψυχικό κόσμο.

Μέσα σέ κάποιον δρόμο τῆς Κορίνθου ἔνα νέο κορίτσι, μιὰ Φαλαγγίτισσα βαδίζει ξένοιαστη. Σκοντάφτει πάνω σέ κάποιο δεματάκι. Τό σηκώνει καί τ' ἀνοίγει. Μέσα εἶναι 2.500 δραχμές. Βλέπει τό χρήμα καί δέν ξέρει σέ ποιόν ἀνήκει. Εἶναι ἕνα κορίτσι ῥτωχό, σίγουρα ἕνα κορίτσι πού ἔχει ἀνάγκη ἀπό τόσα πράγματα. Γι' αὐτό οἱ 2.500 δραχμές ἀποτελοῦν χωρίς ἄλλο μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Κι' ὅμως δέν διστάζει καθόλου. Ἡ ἀπόφασί της ἔρχεται αὐθόρμητη. Ὁ ἐσωτερικός της κόσμος τήν διατάσσει. Κι' αὐτή ὑπακούει χωρίς ἀντίρρηση καί χωρίς ἐνδοιασμό. Καμμιά ἄλλη σκέψι δέν κυριαρχεῖ στό εἶναι της τῇ στιγμή ἐκείνῃ. Μιά ἐσώτατη φωνή τῆς ὑποδεικνύει τό δρόμο πού θά ἀκολουθήσῃ.

Ἀπόστοι τοῦ ποσοῦ πού βρῆκε στό πιό κοντινὸ ἀστυνομικὸ Τμήμα. Εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἠθικῆς καί τῆς χρηστότητος, πού καμμιά γνῶσι καί καμμιά ἐπιστήμη δέν μπορεῖ νά τήν ἀντικαταστήσῃ. Αὐτό τό νέο κορίτσι, ἡ Φαλαγγίτισσα τῆς Κορίνθου, εἶναι ἀσφαλισμένη πιά ἐναντίον στοὺς πειρασμούς καί στίς ἐπιθυμίες μ' ἕναν ἐνάρετο καί χρηστό χαρακτήρα.

Ἀφοῦ τώρα δέν τήν δελεάζει τό ἀδέσποτο, ἄς πούμε, χρήμα, πού βρέθηκε μπροστά σ'αὐτά πόδια της μέσα στό δρόμο, πῶς θά τήν κάμψουν καί ἀργότερα, ἂν παρουσιασθῇ περίστασις, μεγαλύτεροι πειρασμοί;

Κάποτε βρέθηκα σ' ἕνα μικρὸ ἀγροτικὸ χωριὸ τῆς Βορείου Γερμανίας. Μ' ἐκπλήξει μου διεπίστωσα τήν πρώτη νύχτα πού ἔμεινα ἐκεῖ ὅτι ὅλες οἱ πόρτες ἔμειναν ἀνοικτές. Καμμιά δέν εἶχε κλειδαριά. Ὅλες εἶχανε μόνο ἕνα πρωτόγονο ξύλινο λουκέτο. Ὅταν ἐξεδήλωσα τὴν ἀπορία μου στὸν πρωτόγερο τοῦ χωριοῦ, χαμογέλασε μέσα ἀπὸ τοὺς καπνοῦς τοῦ πελώριου πῆλινου τσιμπουκιῦ του καί μοῦ ἀ-

πάντησε στὴ βορεινὴ του διάλεκτο: «Ἡ καρδιά μας ἐδῶ στὸν κάμπο μας δέν πλάσθηκε γιά νά ἐπιθυμῇ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πλησίον της, ἀλλὰ τό καλὸ τοῦ πλησίον της».

Μ' αὐτὸν τὸν ἐνάρετο δρόμο ἐκτελοῦσαν οἱ ἀπλοὶ ἐκεῖνοι ἀνθρώποι τὴν ἀνώτατη κοινωνικὴ ἐντολὴ καί ζοῦσαν εἰρηνικοί, χρηστοὶ καί ἀμέριμνοι μέσα στὴν πλατεῖα νύχτα τοῦ κάμπου των κάτω ἀπὸ τ' ἀστέρινα τοῦ Κυρίου. Ὁ χαρακτήρας των ἦτανε σφυρηλα-

τημένος ἀπὸ γενεὲς γενεῶν στὸν ἴσιο δρόμο.

Εἶναι σὰν σύμβολο τώρα κι' ἐδῶ. Μιά Φαλαγγίτισσα ἀντιπροσωπεύει ὁλόκληρη τὴν Ὁργάνωσι, πού προσπαθεῖ νά δώσῃ τὴν ἠθικὴ ἐλευθερίαν στό κάθε μέλος της μὲ τὴ δημιουργία ἐνὸς διαμαντενίου, χρηστοῦ χαρακτήρα. Κάποτε ὁ Ἀρχηγός μας εἶπε πάνω στό ἴδιο θέμα δυὸ λόγια σοφά. «Μὴν κάνετε τὰ παιδιά σας ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά. Δημιουργήσατέ τους χρηστὸν χαρακτήρα». Τὸ λάξεμα καί τὸ σφυρηλάτημα ἄρχισε ἀπὸ τότε. Στὴν Ὁργάνωσι, στό Σχολεῖο δουλεύουν οἱ καλοὶ ἐργάτες μὲ ζῆλο καί ἐνθουσιασμό ἔχοντας ὡς ἀντικειμενικὸ τους σκοπὸ ὄχι πιά τό παραγέμισμα τοῦ νεανικοῦ καί παιδικοῦ μυαλοῦ μὲ γνώσεις παρὰ τὴν ἀρτία ἐπεξεργασία τῆς νέας ψυχῆς σὲ βάσεις γερές, πάνω στίς ὁποῖες στήνεται σὰν ἀγαλμα ἀκατάλυτο ὁ χρηστός χαρακτήρας τοῦ μελλοντικοῦ Ἑλλήνος πολίτου.

Πολλὰ εἶπανε καί λάλησαν γιά τὸν Ρωμηό, γιά τὸν Νεοέλληνα. Ἵσως νά-χανε δίκιο. Εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο ἀξιοδράκρυτο κατάντημα, πού καί ὁ ἱδιος δέν τὸν καταλάβαινε νοιζώντας

το μάλιστα κάποτε ἐξυπνάδα καί καταποσοῦν.

Ὅμως αὐτὸ δέν εἶχε τὴν αἰτία τοῦ στὴν πάστα τῆς ἐσωτερικῆς του ὑπάρξεως, ἀλλὰ κυρίως στὴν γύρω του ἀμέλεια καί ἀφροντισιά. Δέν εἶχανε βρεθῇ τὰ χέρια τοῦ καλλιτέχνη τῆς διαπλάσεώς του. Ἡ ψυχὴ του, ὁ χαρακτήρας του κοίτονταν σὰν ἕνα κομμάτι πεντελήσιο ἄμορφο μάρμαρο, πού περιμένε τό σφυρὶ καί τό σμιλὰρι γιά νά τὸ μεταβάλλῃ σὲ ὠραία Καρυάτιδα καί σὲ θαυμαστὸ Ἀπόλλωνα.

Τώρα πού ἡ ψυχικὴ αὐτὴ ἐπεξεργασία ἄρχισε ἐντατικῶς ἀπὸ τίς τάξεις τῆς Νεολαίας, τώρα σὲ λίγο θά ξεπεταχτοῦν οἱ Ἑλληνες ἐκεῖνοι ἄνδρες καί οἱ Ἑλληνίδες γυναῖκες πού θά μπορέσουν, σδῆνοντας τ' ἀχνάρια τῶν παλαιῶν σφαλμάτων, νά δημιουργήσουν ἕνα νέον τύπον Ἑλλήνος ἀνθρώπου, πού θά δείξῃ στὸν κόσμον ὁλόκληρο ὅτι δέν ἔχει μόνο ἀπὸ φύσιν τὴ νοημοσύνη καί τὴν ἐπιδεξιότητα, ἀλλὰ ὅτι ἀσκεῖ καί θεραπεύει τὴν ἀρετὴν καί τὴν χρηστότητα. Τότε τδνομά του ὡς Ἑλλήνος πολίτου θά εἶναι τίτλος ἐγγυήσεως, πιδ σοβαρὸς καί ποιδ βέβαιος ἀπὸ χίλια συμβόλαια καί χίλιες συμφωνίες.

Γι' αὐτό κάθε φορὰ πού διασβάζουμε μιὰ τέτοια μικρὴ κατὰ τὸ φαινόμενο πράξι μιᾶς Φαλαγγίτισσας ἢ ἐνὸς Φαλαγγίτου, ἄς στεκώμαστε σὲ ψυχικὴ προσοχή, σὰν μπροστὰ σὲ μιὰ ἀνώτερη ἱεροτελεστία.

Εἶναι ὁ ἐκδηλώσεις τῆς δημιουργίας μιᾶς νέας Ἑλλάδος χρηστῆς καί τιμίας, πού μέσα στίς μικρές αὐτές λεπτομέρειες κινεῖται σήμερα ἐμβρυωδῶς, γιά νά μεγαλώσῃ αὔριο καί νά τρανήσῃ σὲ μεγαλουργήματα καί κατορθώματα. Ἡ ἀσκησι τῆς ἀρετῆς θά μᾶς φέρῃ πρὸς τό φυσικὸ δρόμο τῆς ἀναζωογονήσεως τῆς φυλετικῆς μας οὐσίας. Ἡ δημιουργία χαρακτήρος ἄρχισε νά συντελεθῇ καί οἱ πρῶτες τῆς ἐκλάμψεως πρέπει νά μᾶς συγκινοῦν.

Τὸν πρῶτο δείχτη στὸ δρόμο ἔθεσε ὁ Ἀρχηγός μας μὲ τὴ σοφὴ του ὑπόδειξι καί συμβουλή. Κι' ὄχι μοναχὰ αὐτό, παρὰ καί μὲ κᾶτι ἄλλο πιδ ἀληθινὸ καί πιδ πολύτιμο: Μὲ τό παράδειγμα τῆς ἴδιας του ζωῆς.

Σ. Καρ.

Τὴν Ζωοποιούμεν

ΠΩΣ ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΤΟ ΧΡΩΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ φύλλο 41)

Ὁ ἥλιος, τὸ ηλεκτρικὸ τόξο, οἱ φλόγες σωμάτων ποὺ καίονται κλπ. λέγονται αὐτοφώτα σώματα, εἶναι δηλαδὴ φωτογόνες πηγές, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα σώματα ποὺ χωρὶς νὰ φωτίζονται ἀπὸ τίς ἀκτίνες τῶν αὐτοφώτων δὲν εἶναι ὁρατὰ λέγονται ἑτερόφωτα. Οἱ φωτεινὲς ἀκτίνες τῶν αὐτοφώτων ἢ φωτογόνων σωμάτων μπορεῖ νὰ εἶναι χρωματιστές, νὰ προκαλοῦν στὸ μάτι μας τὴν ἐντύπωσι π.χ. τοῦ κόκκινου, γαλάζιου, κίτρινου κλπ. ἢ τὴν ἐντύπωσι τοῦ λευκοῦ (ἢ σχεδὸν λευκοῦ φωτός).

Υπάρχουν ξεχωριστὲς κόκκινες, κίτρινες, γαλάζιες κλπ. ἀκτίνες. Ξεχωριστὲς λευκὲς ἀκτίνες δὲν ὑπάρχουν. Τὸ λευκὸ φῶς ἀποτελεῖται ἀπὸ μίγμα δύο ἢ περισσότερων εἰδῶν ἀκτίνων, ποὺ τὸ ἀθροισμὰ τους προκαλεῖ τὴν ἐντύπωσι τοῦ λευκοῦ.

Χωρὶς λοιπὸν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἢ χωρὶς ἄλλο τεχνητὸ φῶς (ἠλεκτρικοῦ, λάμπας πε-

τρελαίου, κεριοῦ, ἀπριόφωτος κλπ.) δὲν ὑπάρχει χρῶμα.

Ὅλα τὰ ἀντικείμενα στὸ σκοτάδι φαίνονται μαύρα. Ὅταν ὅμως φωτίζονται, δηλαδὴ δέχονται τίς ἀκτίνες ἐνὸς ὁποιοῦδήποτε φωτός, ὅλα τὰ ἀντικείμενα ἀναλόγως τῆς φυσικῆς κατασκευῆς των καὶ τῆς χημικῆς τῶν συνθέσεως ἐπιστρέφουν ὅλες ἢ ἕνα μέρος τῶν ἀκτίνων αὐτῶν ποὺ προκαλοῦν τὴν ὁρασί μας, τὸ ὁπτικὸ νεῦρο καὶ τὸν ἐγκέφαλό μας κατὰ διαφόρους τρόπους. Δηλαδὴ ὁ ἐρεθισμὸς ἢ ἡ ἐντύπωσις ποὺ προκαλεῖται στὴν ὁρασί μας ἀπὸ τίς ἀκτίνες ποὺ ἐπιστρέφουν, διαφέρει ἀναλόγως τοῦ εἶδους αὐτῶν, καὶ ἀπὸ σώμα σὲ σώμα. Γιὰ τοῦτο τὸ καθένα παράγει διάφορο χρωματικὴ ἐντύπωσι. Ὅταν λέγουμε γιὰ ἕνα ἀντικείμενο ὅτι εἶναι π.χ. κόκκινο, τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ ἀκτίνες ποὺ ἐπιστρέφουν ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἐρεθίζουν τὸ μάτι μας ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ προκαλοῦν στὸν ἐγκέφαλό μας τὴν ἐντύπωσι τοῦ κόκκινου χρώματος.

Πρέπει καλὰ νὰ συγκρατήσουμε τὰ ἑξῆς:

Τὸ χρῶμα τῶν σωμάτων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος καὶ τὴν ποσότητα τοῦ φωτός ποὺ δέχονται καὶ ἀπὸ τὴν εἰδική τους χημικὴ καὶ φυσικὴ οὐσία.

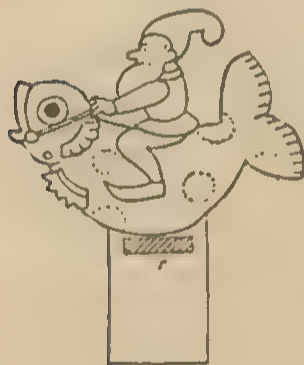
Λευκὸ χρῶμα καὶ μαῦρο χρῶμα δὲν ὑπάρχουν στὴ χρωματικῇ. Τὸ λευκὸ εἶναι ἀποτέλεσμα μίγματος, ἀθροίσεως ἀκτίνων, καὶ τὸ μαῦρο εἶναι ἀποτέλεσμα ἀφαιρίσεως, δηλαδὴ ἀλλείψεως, φωτεινῶν ἀκτίνων.

Υπάρχουν βέβαια λευκὲς οὐσίες, λευκὰ σώματα ἢ μαύρες οὐσίες καὶ μαύρα σώματα. Ἀλλὰ στὴ χρωματικῇ ὅταν λέγουμε χρῶμα ἐννοοῦμε πάντοτε τὴν ἐντύπωσι ποὺ προκαλεῖ στὴν ὁρασί μας ἡ θία ἐνὸς χρωματισμένου ἀντικειμένου. Γιὰ ἕνα ὄφθαλμο π.χ. κόκκινο λέγουμε ὅτι τὸ χρῶμα του εἶναι κόκκινο, ὅταν ὅμως πρόκειται γιὰ μιά σκὴν ἢ ἄλλη οὐσία, μὲ τὴν ὁποία βάψουμε κόκκινο, πρέπει νὰ τὴν ὀνομάζουμε χρωστικὴ οὐσία κόκκινου ἢ βαφὴ κόκκινου κλπ., ὅχι ὅμως: χρῶμα κόκκινο.

Ἐπίκαιρη χειροτεχνία.

ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ

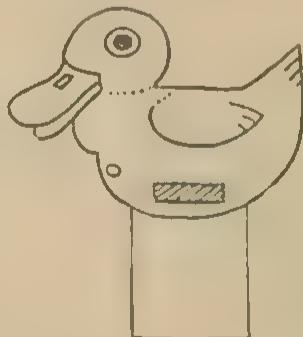
Ὅταν ἐμεῖς κολυμποῦμε τὸ ἀδελφάκι μας ἢ τὸ παιδί μας πλῆττει κι' ἀρχίζει ἴσως καὶ νὰ φωνάζη. Μᾶς χαλά τὸ κέφι καὶ τὴν ἀπόλαυσι τοῦ μπάνιου. Γι' αὐ-

Εἰκὼν 1.

τὸ θὰ τὸ ἀπασχολήσουμε μὲ νόστιμα παιγνιδάκια ποὺ πλέουν στὸ νερό, γῆνες ἢ καραβάκια, ποὺ θὰ τὰ φτιάσουμε μόνες μας. Στίς εἰκόνες βλέπετε τὰ σχέδια, καὶ εὐκολὰ μπορεῖτε νὰ εἰσάσετε μόναι σας. Κάνετε πρῶτα ἕνα σχέδιο δυὸ φορὲς μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ. Ζωγραφίσατε πρῶτα τὸν περίγυρό του σ' ἕνα διαφανὲς χαρτί. Βάλετέ το

πάνω σ' ἕνα ψιλὸ σανιδάκι - ἀπὸ κουτί πούρου ἢ κατὶ ἄλλο καὶ κόψετε σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο. Ἐπειτα ἀνοίξετε τὰ μεγάλα ἀνοίγματα γιὰ τὰ σανιδάκια ποὺ εἶναι ἀποκάτω γιὰ νὰ βαστοῦν τὴν ἰσορροπία στὸ πλεῦσιμο, ὅπως φαίνονται στὶς εἰκόνες καὶ μιά τρύπα πρὸς τὸ κάτω μέρος, ἀπὸ τὴν ὁποία περνάτε καὶ ὀράθετε ἕνα μολυδάκι. Ὅταν ἔχετε τὴ φόρμα κομμένη στὸ ξύλο - ἂς πάρουμε πρῶτα τὸ καραδάκι μὲ τὸ παιδί - τότε ἀρχίστε νὰ ζω-

Εἰκὼν 2.

γραφεῖτε τίς γραμμὲς τοῦ καραβιοῦ, τὸ φόρεμα τοῦ παιδιοῦ, τὰ μαλλιά του, τὸ

στόμα του, τὴ μύτη του καὶ τὰ μάτια του, τὸ πανί ἀκριβῶς ὅπως φαίνονται στὴν εἰκὼνα.

Τὰ χρωματίζετε ἢ τὰ ζωγραφίζετε μὲ λαδομπογιές

Εἰκὼν 3.

καὶ μὲ γκόυα γιὰ νὰ μὴ χαλοῦνε στὸ νερό τὰ χρώματα.

Γιὰ νὰ μὴ ἀναποδογυρίζουν τὰ παιγνιδάκια στὸ νερό τοὺς βάζουμε ὀριζontiώς πάνω στὸ νερό ἢ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ μικρὰ σανιδάκια ποὺ περνοῦμε μέσα ἀπὸ τὸ στενόμακρο ἀνοίγμα ποὺ κάναμε. Στὴν εἰκὼνα 1 καὶ 2 εἶναι κάπου ὀχτὼ ἑκατοστόμετρα μακρὸς καὶ τόσο στενὰ ποὺ νὰ περιοῦν ἀπὸ τὸ ἀνοίγμα. Στὴν εἰκὼνα 3

ἔχουμε 2 μικρὰ σανιδάκια 6-7 ἑκατοστόμετρα μακρὸς καὶ 6 χιλιοστόμετρα πλάτους. Τὰ κάνουμε ἀπὸ τὸ ἴδιο ξύλο ὅπως τὰ παιγνιδάκια. Γιὰ νὰ κανονίσουμε τὸ βάθος ποὺ θὰ πάρουν μέσα στὸ νερό δένουμε στὴν κάτω τρύπα ἕνα μολυδάκι. Πόσο βαρὺ πρέπει νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ μολυδένιο κουμπὶ πρέπει κατὰ τὴν ἐργασία μας κάπου κάπου νὰ τὸ δοκιμάζουμε, γιατί ἐδῶ παίζει ὁ ρόλο τὸ ξύλο, τὸ εἶδος του καὶ τὸ πάχος του. Ἄν τὸ παιγνιδάκι δὲν βυθίζεται ἀρκετά, τότε πρέπει νὰ τοῦ βάλουμε πιὸ βαρὺ μολυδί. Ἄν βυθίζεται πολὺ, τότε δάξουμε ἕνα πιὸ ἐλαφρὸ. Μεταχειρισθῆτε γιὰ τὸ ζωγράφισμα ζωηρὰ χρώματα. Κι' ὅταν τελειώσετε βάψετε κι' ἕνα κορδόνι γιὰ νὰ τὸ βαστᾶ τὸ παιδί στὸ χεράκι καὶ νὰ τὸ ὀδηγῇ.

Μὴν ἀργήσετε λοιπὸν ν'

Εἰκὼν 4.

Εἰκὼν 5.

ἀρχίσετε τὴ δουλειὰ αὐτή. Θὰ δώσῃ τὴ χαρὰ στὸ παιδί σας καὶ σὲ σᾶς.

Η μπρατσέρα «Αγία Μαρίνα» ήτανε ένα γερό και καλοθάλασσο σκαρί. Είχε φκιασθή στο όμορφο νησί της Σκύρου, κι' ήτανε χτήμα του καπετάν Παναγιή, ενός ανοιχτόκαρδου — όπως είναι οι περισσότεροι — θαλασσινού. Είχε πλήρωμα άλλους τρεις ναύτες και ένα μικρό μούτσο, τον Νικολό, μακρινό συγγενή του. 'Ο Νικολός ήταν λιγάκι αγαθός, γι' αυτό στο χωριό και μέσα στο καϊκι του θείου του γινότανε στόχος πειραγμάτων και άστεϊων. Του σκάρωναν πολλές φάρσες του φουκαρά του Νικολού και πώτερες όταν ήταν πρωτοτάξιτος, όπως τον καιρό που ξγιναν αυτά που παρακάτω θα διηγηθούμε.

Ένα πρωινό ο Νικολός μπαρκάρησε στη Σκύρο ως μούτσος στην «Αγία Μαρίνα».

— Έ, Νικολό, και καπτανίος καλορρίζικος, τοδπαν οι άλλοι ναύτες.

— Αμήν, έκανε ο Νικολός και σταυροκοπήθηκε γελώντας με περηφάνεια κάτω από το χιουδι των μουστακιών του.

Σε λίγες ώρες η μπρατσέρα έλυσε τις πριμάτσες από τον γραφικό μώλο του νησιού και άνοιχτηκε στο πέλα-

— 'Ο Νικολός ήταν γεροφτιαγμένος και όχι άπειρος στη θάλασσα, είχε κάνει κατά καιρούς ταξίδια με το θείο του και μ' άλλα ψαροκάϊκα του νησιού του. Βοηθούσε τους ναύτες και τον καπετάν Παναγιή στο τιμόνι, ήξερε τις μονοψίδες και τα σκατζαρίσιατα των πανιών όταν το πλεούμενο είχε κόντρα τον άερα κι' έκανε βόλτες ή κοντοβόλτια.

Η «Αγία Μαρίνα» με ευνόϊκό τον τόν καιρό συνέχιζε το ταξίδι της. Ένα βράδυ ξαπλωμένος με δυο άλλους ναύτες στην πλώρη έλεγαν ιστορίες και διάφορα άλλα. Πείραζαν οι άλλοι τον Νικολό και του έλεγαν για τις γοργόνες που παίρνουνε τη μιλιά και για τις νεράιδες της θάλασσας που παίρνουν τα παλληκάρια.

— Έγώ ρώτησα το θείο μου και μοδπε πως δεν υπάρχουνε γοργόνες παρά μόνο ξύλινες, αυτές που στολίζουνε τις πλώρες των καϊκιών.

— Καλά αυτές, του λέει ο μεγαλύτερος από τους δυο ναύτες, μά πού νά ξέρης για τον Κάθο-Άράπη που θα περάσουμε όταν γυρνάμε στην πατρίδα.

— Και τί κάνει ο Κάθο-Άράπης; είπε ο Νικολός.

— Θα σου πω' όταν γυρνάμε. Άντε τώρα νά κοιμηθούμε, Νικολό.

Κατέβηκε ο Νικολός στην κουκέτα του, μά πού νά κοιμηθῇ.

— Τί νάναι ο Κάθο-Άράπης, συλλογιζότανε. "Ο,τι και νάναι, έλεγε πάλι, με τη βοήθεια τ' αγίου θα τον περίσω.

Κι' έσφγγε στον κόρφο του ένα μικρό είκονισματάκι άσημένιο του αγίου Νικόλα, πού του τόχε δώσει η θεία ή Σμαραγδή και τοῦπε νά μην τό άποχωρίζεται ποτέ. Άργά τον πήρε ο ύπνος, αφού άπεφάσισε νά ρωτήση την άλλη μέρα το θείο του.

Ξημέρωσε η άλλη μέρα και η μπρατσέρα πετούσε πάνω στά γαλάζια νερά της θάλασσας. 'Ο Νικολός δίπλα

Ο Νικολός ο Μούτσος

στο μάρμπα του κρατούσε τη λαγουδέρα και τον άκουγε προσεκτικά όταν τοῦδινε συμβουλές και οδηγίες σαν έκαμε καμιά παρatiμονιά. Κάποια στιγμή ο Νικολός δεν κρατήθηκε πιά και ρώτησε:

— Δεν μου λές μάρμπα και τίποτα για τον Κάθο-Άράπη;

— 'Ο καπετάν Παναγιής τον κύτταξε λοξά και με κόπο κρατώντας τα γέλια, γιατί μπήκε στο νόημα, τοῦπε:

— Σάν θα περάσουμε καμιά φορά θά σου πω, Μη σκιάζεσαι. Όρτσα τώρα, Νικόλα.

Ο Νικολός όρτσάρισε τη στιγμή άκριθώς πού ο άέρας έπεφτε δυνατά μέσα στα πανιά της μπρατσέρας. 'Ο Νικολός δεν ξαναμίλησε ως την ήμερα πού έφτασαν στο λιμάνι, ξεφόρτωσαν το φορτίο, φορτώσανε πάλι κι' άνοιχτήκανε στο πέλαγος.

Τα βραδάκια στην πλώρη η παρέα του και ο Νικολός συνεχίζανε τις κουβέντες τους, όπου ένα βράδυ ο ήρωας μας τους θυμίσε την ύπόσχεσί τους νά του μιλήσουν για τον Κάθο-Άράπη.

— Θα περάσουμε αύριο βράδυ, Νικολό, τοῦπαν, γι' αυτό πρέπει νά ξέρης την ιστορία του. Πριν από πολλά χρόνια, μιά νύχτα περνούσε ένα μάρκο από τα νερά του κάθου, ήτανε περασμένα μεσάνυχτα όταν ξαφνικά ο τιμονιέρης είδε δίπλα του νά κάθεται ένας άράπης. 'Ο άνθρωπος κέρωσε. Παράτησε το τιμόνι και σταυροκοπήθηκε. Τότε ο άράπης χάθηκε σιγά-σιγά ένφ του έλεγε γελώντας άγρια:

— Κάθε τόσο ένας από σάς τους άσπρους πού θα περιάτε τον κάθο, θά γίνεται μαῦρος.

Κι' από τότε πολλοί πού περνάνε τον κάθο με καϊικα έχουν μαῦρο.

— Άλλωστε, τίπο τρομακτικό ο Νικολός. Έχετε δη σεις κανένα;

— Και βέβαια έχουμε ιδῆ. Μα αῖτό

Ο Νικολός άκουε προσεκτικά τις συμβουλές του θείου του.

γίνεται πολύ άραιά, όταν είναι θυμωμένος ο άράπης. Έτσι λέν.

Ο φίλος μας κάπως ήούχασε στά τελευταία λόγια του συναδέλφου του.

Ξημέρωσε και βράδυασε η άλλη μέρα. Κατά τα μεσάνυχτα θά πέραγαν τον κάθο. 'Ο Νικολός ήταν νευρικός. Κοιμήθηκε νωρίτερα.

Μά όταν το άλλο πρωί άνέθηκε στην κουβέρτα, είδε τους τρεις άλλους ναύτες νά τον κυττάνε περίεργα και τρομαγμένα, και νά σταυροκοπιούνται.

Ο Νικολός τά χρειάστηκε.

— Τι με κυττάτε έτσι; είπε τρομαγμένα. Έγώ είμαι ο Νικολός.

— Μά τά μούτρά σου είναι κατάμαυρα, του είπανε, ξγινες σαν άράπης. Παναγία μου! Τά μούτρά σου μόνο, τά χέρια και τά πόδια σου όχι.

— Αυτό θά πῇ πώς θ' άσπρίσης πάλι, είπε ο γεροντότερος ναῦτης. Γιατί είχε προσέξει ότι ο φίλος μας άρχισε νά τρέμει. Μόνο δεν πρέπει νά κυττάξης σέ καθρέφτη...

Πήγαινε πλάγιασε, είπε στον Νικολό.

Έν τῷ μεταξύ ο καπετάνιος πήρε μπροστά τη δουλειά πού σκάρωσαν στο φτωχό τον Νικολό και γέλασε με την καρδιά του για την άφέλεια του μικρανεψιού του.

Όταν ύστερα από πολλή ώρα τον είδε στη πρύμνη του είπε:

— Περαιστικά σου, Νικολό. Τί έπαθες;

— Τί νά πάθω, κόντεψα νά γίνω άράπης για πάντα, μάρμπα. Και πώς θά πήγαινα στο χωριό;

— Εσένα βρήκε ο Άράπης;

— Και έγώ αυτό είπα, μάρμπα.

— Έλα, μη χολοσκάς. Αυτό θά πῇ πώς θά γίνης καλός καπετάνιος. Έτσι θέλουνε νά ποῦνε, όποιος μαυρίση κι' άσπρίση πάλι περνώντας τον Κάθο-Άράπη, θά γίνη καλός θαλασσινός.

Κι' ο Νικολός σαν νά παρηγορήθηκε μ' αυτά τά λόγια, έφτιαξε πιό στραβά τον σκούφο πού τοῦχε πλέξει η θεία Σμαραγδή κι' έτρεξε στο μπατοῦνι της μπρατσέρας νά μουναβράρη τον φλόκο, γιατί ο καιρός έρχότανε πλώρα και το πλεούμενό τους έκανε κοντοβόλτια για νά προχωρή.

Υστερα από δυο μέρες έφθασαν στο νησί και ο Νικολός, σαν τέλειωσε τις δουλειές του, καμαρωτός άνηφόρισε για το σπιτικό της θείας του.

Το βράδυ, όταν κατέβηκε στον καφενέ, όλοι ήξεραν το παιγνίδι πού του έπαιξαν οι άλλοι ναύτες.

— Έ, Νικολό, περαστικά σου! Τί έπαθες; του έλεγαν οι συγχωριανοί του γελώντας ποιηρά.

— Ξέρω κι' έγώ; Σάμπως είδα τά μούτρά μου;

Τά χρόνια πέρασαν. 'Ο Νικολός έγινε ένας καλός θαλασσινός — όχι βέβαια γιατί μαύρισε κι' άσπρισε περνώοντας τον κάθο —, ο μάρμπας του, πού δεν είχε κληρονόμους, του άφήκε την «Αγία Μαρίνα», μά στο νησί δεν τον εύρισκες άν δεν έλεγες ότι ζητείς τον Νικολό τον άράπη, κι' άς ήταν άσπρος ο φουκαράς.

Μάνος Καραγιαννίδης

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΠΟΥ ΠΑΕΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ήταν ένας βασιλιάς κι είχε τρείς θυγατέρες. Μιά φορά του ήρθε μήνυμα νά πάη στόν πόλεμο. Αυτός, επειδή ήταν γέροντας, καθόνταν κι' έκλαιγε και συλλογιζόνταν τί νά κάνη. Τότες πάει η μεγάλη του θυγατέρα και του λέει: Τι έχεις πατέρα μου και κλαίς;

— Δέν είναι δική σου δουλειά νά τó μάθης, μόν' φύγε απ' έδω της λέει:

— "Οχι πατέρα θά μου πής, αλλιώς τικά δέν φεύγω.

— Τι νά σοῦ πῶ, καμμένη κοπέλλα, της λέει. Νά, μοῦ μήνυσαν νά πάω στόν πόλεμο κι' ἐγώ δέν μπορῶ.

— "Αχ, κακά και μαῦρα πού έγινε ὁ πόλεμος, τοῦ εἶπε ἡ θυγατέρα του, κι' ἐγώ περίμενα νά μέ παντρέψης.

Πάει κι' ἡ ἄλλη του ἡ θυγατέρα και τόν ρωτᾷ: Τι έχεις πατέρα μου και κλαίς;

— Φύγε απ' ἐδῶ, δέν είναι δική σου δουλειά, της λέει, νά τó μάθης.

— "Οχι θά μου τó πής, τί εἶν' αὐτό.

— Δέν σοῦ τó λέω, γιατί και σὺ θά μου πής σάν τήν ἄλλη.

— "Οχι πατέρα, ἐγώ δέν σοῦ λέω σάν τήν ἄλλη.

— Νά τί ἔχω, μάτια μου! Μοῦ μήνυσαν νά πάω στόν πόλεμο, κι' ἐγώ δέν μπορῶ νά πάω.

— "Αχ, κακά και μαῦρα πού έγινε ὁ πόλεμος, κι' ἐγώ περίμενα νά μέ παντρέψης.

Τότες πάει κι' ἡ μικρή και τόν ρωτᾷ:

— Τι έχεις πατέρα μου και κλαίς;

— Φύγε απ' ἐδῶ, της λέει, δέν είναι δική σου δουλειά νά τó μάθης.

— "Οχι, θά μου τó πής, τοῦ λέει.

— "Οχι, δέν σοῦ λέω, γιατί κι' ἐσὺ θά μου πής σάν τίς ἄλλες.

— "Οχι, τοῦ λέει αὐτή, ἐγώ δέν σοῦ λέω σάν τίς ἄλλες.

— Νά λοιπόν, τί ἔχω κόρη μου, της εἶπε. Μοῦ ἔστειλαν μήνυμα νά πάω στόν πόλεμο, κι' ἐγώ δέν μπορῶ νά πάω, γιατί γέρασα.

— Και γι' αὐτό κάθεσαι και κλαίς, πατέρα μου; τοῦ λέει κόψε μου ἑμένα μιά φορεσιὰ ἀντρικά, και δός μου κι' ἕνα ἄλογο καλό, νά πάω ἐγώ στόν πόλεμο.

— Φύγε απ' ἐδῶ, της λέει ὁ βασιλιάς, κι' ἐσὺ κορίτσι, νά πᾶς στόν πόλεμο!

— "Οχι, μὴ σέ μέλει ἐσένα, τοῦ λέει ἡ βασιλοπούλα, κι' ἐγώ θά πάω και θά νικήσω.

— "Ας εἶναι, της λέει ὁ βασιλιάς της ἔκοψε τὰ φράγκικα ρούχα πού τοῦ ζητοῦσε, και της ἔδωσε κι' ἕνα ἄλογο καλό, και πήγε ἡ βασιλοπούλα στόν πόλεμο, και νίκησε τοὺς ἐχθρούς.

Ἐκεῖ σ' αὐτόν τόν πόλεμο ήταν μαζί μ' αὐτήν κι' ἕνα βασιλόπουλο ἀπὸ ἕνα ἄλλο βασίλειο· κι' ὅταν γύρισαν ἀπὸ τόν πόλεμο, πήγαν και κόνεψαν στὸ παλάτι αὐτουνοῦ τοῦ βασιλόπουλου. Τὸ βασιλόπουλο εἶχε μιά ὑπόψια, πῶς δέν ήταν ἀγόρι παρά κορίτσι. Τὸ λέει λοιπόν της μητέρας του.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΥΗΣ

Ἡ ὀλιγόχρονη ἱστορία της Ε.Ο.Ν. εἶναι γεμάτη ἀπὸ πράξεις: ἀρετῆς, ἀληθινῶν ἡρωισμῶν και ὑπερόχων πράξεων αὐτοθυσίας και αὐταπαρνήσεως, ἀλληλεγγύης και ἐθελουσίας. Κάθε μέλος της Ε.Ο.Ν. ἔχει ὑποχρέωσιν ὑψίστην νά προσθέτη και τὰς ἰδικὰς του πράξεις διὰ νά διαιωνίζεται ἔτσι πάντα ὠραία και ἐνδοξη ἡ ἱστορία της Ὁργανώσεως.

κι' αὐτὴ τοῦ λέει: Πῶς μπορεῖ, παιδί μου, νά πάη κορίτσι στόν πόλεμο;

— "Οχι, της εἶπε αὐτός πάλι, ἔχω πεποίησι πῶς εἶναι κορίτσι.

Και σάν ἔφυγε ἡ βασιλοπούλα νά πάη στὸ βασίλειό της, σκέφτηκε νά πάη νά τήν πάρη.

Ντύθηκε λοιπόν φτωχικά φορέματα, και πήρε ἀρδάχτια, σφοντύλια, χαγᾶλια, και πήγε και τὰ πουλοῦσε στήν πολιτεία της βασιλοπούλας και φώναζε: Ἀδράχτια, σφοντύλια, και χαγᾶλια γιὰ τὸ χρυσό-τὸ δόντι! γιατί ἡ

Ἡ βασιλοπούλα ντύθηκε ἀνδρικά και πηγε στὸν πόλεμο

ξερε πῶς εἶχαν βγάλει της βασιλοπούλας ἕνα δόντι και της εἶχαν βάλει χρυσό.

Σάν ἄκουσαν οἱ δοῦλες της βασιλοπούλας αὐτὰ πού φώναζε ἐκεῖνος, της λένε.

— "Ακούς, κυρά, τί φωνάζει ἐκεῖνος ὁ τιποτένιος;

— "Ας φωνάζη, τοὺς λέει ἡ βασιλοπούλα.

— Νά πάρουμε τίποτε; της λένε οἱ δοῦλες.

— Πάρτε ὅ,τι θέλετε, τοὺς λέει ἡ κυρά.

Τότες τόν ρώτησαν, πόσα γρόσια θέλει νά τοὺς δώσῃ ἕνα χαγᾶλι. Κι' αὐτός τοὺς εἶπε: Δέ θέλω γρόσια, μονάχα ἕνα πιάτο κεχρί.

Και τοῦ δώσανε ἕνα πιάτο κεχρί, κι' ἐκεῖ πού πήγε νά τὸ βάλῃ στὸ σακκούλι του, τῷχυσε κι' ἔκατσε νά τὸ μάση σπειρὶ σπειρὶ, ὥσπου νύχτωσε. Τότες τοῦ εἶπαν οἱ δοῦλες: Δέ μᾶς λές νά σοῦ δώσουμε ἕνα ἄλλο πιάτο κεχρί, μόν' κάθεσαι και τὸ μαζώνεις;

— "Οχι, λέει αὐτός, θέλω τὴν πρώτη μου διακονία! Μοναχὰ βάλτε με σέ κανένα κατῶγι νά κοιμηθῶ.

Και πήγαν και τῷσαν της βασιλοπούλας, κι' αὐτὴ τοὺς εἶπε: Βάλτε τον σ' ἕνα κατῶγι νά κοιμηθῇ!

Τότες αὐτός παραμόνεψε και εἶδε πού ἔβαλαν τὰ κλειδιά πού ἔκλεισαν τὴ βασιλοπούλα μέσα· και πήγε τὴ νύχτα και πήρε τὰ κλειδιά κι' ἀνοίξε, κι' ἀφοῦ της ἔρριξε ἕνα ὑπονότανο, πού εἶχε μαζί του, τὴν πήρε στὶς πλάτες του, και τὴν πήγε στήν πατρίδα του.

Ἡ βασιλοπούλα σάν ξύπνησε και βρέθηκε σέ ξένο τόπο, ἔκανε νά μιλήσῃ τρία χρόνια. Τότες τοῦ λέει ἡ μάνα του: Ζουρλάθηκες νά πᾶς νά μᾶς φέρῃς μιά βουδή; Τώρα νά τὴν ἀφήσης και νά πάρῃς ἄλλη. "Ετσι κι' ἔκανε. Κι' ὅταν πήγε νά στεφανωθῇ μὲ τὴν ἄλλη, ἐκεῖ πού δώσανε τῶν ἀλλωνῶν λαμπάδες, δώσανε και της βουδῆς, και σάν τελείωσε ἡ λαμπάδα, δέν τὴν ἔρριξε μόν' τὴν κρατοῦσε· και της εἶπαν οἱ ἄλλοι: Κάηκε, βουδή, τὸ χέρι σου!

Κι' αὐτὴ ἔκανε πῶς δέν ἄκουε. Τότες εἶπε ὁ γαμπρός· Βάλτε και τὴ νύφη νά της τὸ εἰπῇ. Κι' ἡ νύφη εἶπε: Κάηκε, βουδή, τὸ χέρι σου!

— Βουδὴ νά γίνῃς ἐσὺ, της λέει ἡ βουδῆ, και νά πᾶς απ' ἐκεῖ πού ἦρθες· ἐγώ ἕνα λόγο εἶπα τοῦ βασιλόπουλου, κι' ἐγώ τρία χρόνια νά μιλήσω, κι' ἐσὺ νύφη απ' τὰ στεφάνια και νά πῇς ἐμένα βουδῆ! Τότες σάν ἄκουσε αὐτὰ τὸ βασιλόπουλο, ἀφῃσε τὴ νύφη πού ἔπαιρνε, και πήρε τὴ βουδῆ, και πέρασεν καλά σέ ὅλη τὴ ζωὴ τους.

Ο ΚΗΨΟΣ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ!

Πλησιάζει η μεγάλη έορτή! Η έορτή της 4ης Αυγούστου. Από τώρα άρχισαν οι προετοιμασίες σέ όλους τούς σχηματισμούς και ό δικός μας Ύποτομέας είναι άνω κάτω: Άσκήσεις γιά την μεγάλη παρέλασι, έτοιμασίες τού σηματοστολισμού, σχέδια συζητούνται γιά τόν ώραιότερο διάσκεομο τών γραφείων μας, νέα τραγούδια άφιερωμένα στη μεγάλη ήμέρα και στόν Άρχηγό διδάσκονται και όλοι γεμάτοι χαρά βοηθούμε τις ώραιές αυτές προετοιμασίες. Στο σπίτι πάλι ή μητέρα έτοιμάζει τη στολή πού πρέπει την ήμέρα αυτή νά είναι καθαρή και σιδερωμένη περισσότερο από τις άλλες ήμέρες, και καθώς την έτοιμάζει μάς λέει: «Η ήμέρα της 4ης Αυγούστου, πού είναι ήμέρα χαράς γιά όλους τούς Έλληνες, γιά σάς τούς Σκαπανείς και τούς Φαλαγγίτες είναι άκόμη πιό σπουδαία, γιατί είναι ή δική σας έορτή—ή έορτή όλων τών παιδιών της Έλλάδος, της Έλλάδος πού ό Άρχηγός θά παραδώσει σ' έσας τούς νέους νά την κάμετε πιό ένδοξη και πιό ευτυχισμένη. Και γι' αυτό σάς έκάλεσε μέσα στην Έθνική Όργάνωσι της Νεολαίας, γιά νά σάς κάμη άξιους νά κρατήσετε τη σημαία της Νέας Έλλάδος, πού μέ τόση άγάπη μά και μέ τούς κόπους Έκείνος άρχισε τώρα και τέσσερα χρόνια νά θεμελιώνη...».

Αυτά έλεγε ή μητέρα καθώς έτοιμάζε τη στολή γιά την μεγάλη παρέλασι.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΛΑΣ

ΤΑ ΣΚΑΠΑΝΑΚΙΑ ΜΑΣ

Η μικρή Σκαπάνισσα Έω. Άλεξοπούλου εκ Κορίνθου.

Είν' ή Μπουμπούκα έξυπνη μαϊμού. Κυττά τ' άφεντικό της μέ καμάρι και λέει μοναχή μέσα στο νοῦ πώς είναι και τό ξόρισμα μιά χάρι.

Μήν τό θαρρείτε πώς δέν είναι ίκανή. Παίζει τις μηχανές στά δάχτυλά της. Και τίποτ' άλλο δέν τη συγκινεί όσο τά μυστικά πειράματά της.

6. (Συνέχεια)

— Ζήτωωω! φώναξε ένθουσιασμένος ό Ζαχαρίας.
— Ούρασαι! φώναξε ό Προκόπης. Και μέ τις φωνές των έτρεξε άμέσως δλόκληρη ή οικογένεια τού μυλωνά. Είδαν τη λίμνη, τό λάκκο μέ τά νερά και σταυροκοπήθηκαν.
— Κύριε λήσον... βρέ τό σταύλο σάς είπα νά μου πλύνετε και σεις μου άνοίξατε πηγάδι: Τώρα θά δήτε. Ό κύρ Στάθης τούς πήρε στο κυνήγι κατά τό σταύλο.
Γιά παιδιά γελούσαν...
Κι' όταν ό κύρ Στάθης μπήκε στο σταύλο έμεινε άποσβολωμένος... Γυαλί ό σταύλος...
— Μπράβο άναγκάσθηκε νά πη κι' αυτός σάν δίκαιος άνθρωπος.
Ό σταύλος γιά νά καθαριστή ήθελε τρεις μέρες τούλάχιστον και τρεις εργάτες, ένφ' δυό μυξάρικα εκεί σ' ένα τέταρτο νάτα όλα έν

τάξει... Μπράβο! Με λίγα λόγια ό κύρ Στάθης είχε ένθουσιαστή κι' οι μικροί μας φίλοι κέρδισαν μέ τό κατόρθωμά τους την εύνοια τού μυλωνά και διπλή μερίδα χυλοπήττες, χωρίς νά λογαριάσει κανείς και τό άλλο:

— Άντε, τούς είπε ό μυλωνάς, τρεις μέρες σάς άφών ελεύθερους νά ρεμπελέψετε... Πιάστε ψάρια στη λίμνη, πιάστε πουλιά, μαζέψτε μέλι, ό,τι θέτε κάνετε...

Ό Ζαχαρίας ήταν τρελλός απ' την χαρά του.

— Αύριο θά πάμε στο ψάρεμα στη λίμνη είπε στόν Προκόπη. Θά πάρουμε τά σύνεργα τού μπάρμπα Στάθη... Ελα νά σου πώ...

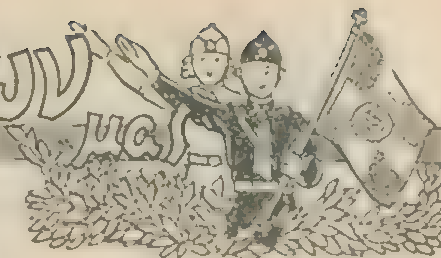
Κι' ό Ζαχαρίας πήρε ιδιαίτέρως τόν Προκόπη και τού ανέπτυξε ένα σπουδαίο σχέδιο...

Μιά ώρα πριν ξημερώση μέ την αύριο ό Ζαχαρίας κι' ό Προκόπης είχαν ξυπνήσει...

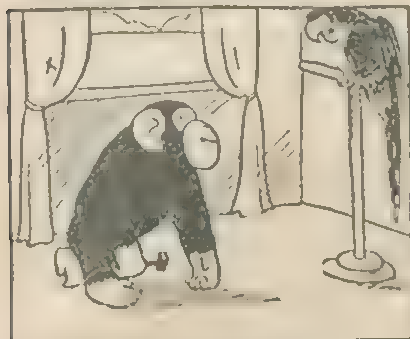
Ντύθηκαν χωρίς θόρυβο, βγήκαν έξω και σέ λίγο κρατώντας ένα καλάθι μέ τά σύνεργα της ψαρκής και την μεγάλη... σκάφη τού ζυ-

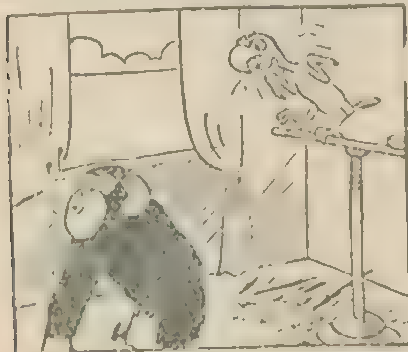
των ΟΚΑΘΑΝΕΩΝ

ΤΗΣ ΜΠΟΥΜΠΟΥΣ

Είν' έτοιμη ή ξυριστική της μηχανή. Ίήν παίονει και πάει στον παπαγάλο. Τόσο φτερό, μά τό Θεό, θά τόν πονή, θά του είναι βάρος, φόρτωμα μεγάλο.

— "Ελα παπαγαλάκι μου χρυσό, του λέει, έλα δώ νά σέ ξυρίσω! — Περιφημα! Δέν τ' άφησε φτερό μισό κι' ύστερα, τραγουδώντας φεύγει πίσω... Γ. Δ.

μώματος ξεπóρτισαν σαν κλέφτες. Δέν μάς πήραν μυρουδιά είπε με γέλια ό Ζαχαρίας...

— Καθόλου, είπε ό Προκόπης. Τήν ίδια όμως στιγμή ό κύρ Στάθης τούς παραφύλαγε πίσω από τόν μύλο και μουρμούριζε:

— Τρομάρα σας διαολάκια θά πνιγύητε... μά άντε νά δούμε, πάει ή μέρα μου νά σας φυλάγω πάλι σήμερα.

Εύτυχείς οι δυό μικροί έφτασαν γρήγορα στην κοντινή λίμνη.

Ο Ζαχαρίας ήταν ώπλισμένος και με τό τουφεκάκι του...

"Απειρα πουλιά τριγύρω στην άκρολιμνιά φτεροκοπούσαν χαρούμενα...

Τά παιδιά έβαλαν τη σκάφη στο νερό και μπήκαν με προφυλάξεις μέσα...

— Ξεχάσαμε για κουπιά, είπε ό Προκόπης.

— Μή σέ μέλει απάντησε ό Ζαχαρίας κι' έβαλε σ' ενέργεια τό κόλπο πού έβλεπε στους Κινηματογράφους της Αθήνας.

— Θά τραδάμε κουπί με τά χέρια μας είπε... δείχνοντας τόν τρόπο στον Προκόπη...

Ξυριζόνα και Κουτά

Δ α σ κ ά λ α : Λέγε μας έσύ, πόσων ειδών γρανίτας έχομεν;

Ν ί κ η : Δύο ειδών, κυρία. Τις γρανίτες πού κάνουν με σιρόπια και τις γρανίτες πού κάνουν με φυσικό ζουμί των φρούτων!

Ό μικρός Τοτός μπαίνει στο γραφείο του θείου του σέ ώρα πού αυτός έχει εργασία.

— Εί τί άγαπᾷς έσύ; του φωνάζει θυμωμένος.

Κί' ό Τοτός:

— Τή γιαγιά μου!

Ό Μιμίκια είναι έτοιμη νά κρύψει τήν κούκλα της πίσω από ένα άρμαρι.

— Τί κάνεις εκεί; της λέει ή μαμά της.

— Αί μαμά, κρύβω τήν κούκλα μου, γιατί θά χαρώ πολύ άμα τήν ξαναβρώ.

Ό μαμά στον Τοτό:

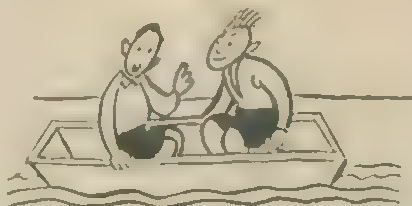
— Η Νίνα κρατεί μικρότερο μήλο άπ' τό δικό σου. Δέν σου είπα νά τήν αφήσεις νά διαλέξη;

— Νάι, μαμά. Της είπα μάλιστα νά διαλέξη ή τό μικρότερο μήλο ή τίπο-

Ό... σκάφη άρχισε νά... ταξι-δεύη... Είτε όμως γιατί ό Προκόπης ήταν άπρόσεκτος είτε γιατί δέν ήξερε πετούσε τά νερά μέσα στη βάρκα και στά πέντε μέτρα Ζαχαρίας και Προκόπης ήσαν ως τό κόκαλο βρεγμένοι...

Ό βάρκα όμως προχωρούσε κανονικά...

Είχε φθάσει πιά στη μέση και τά

Ό βάρκα προχωρούσε κανονικά.

παιδιά άπεφάσισαν νά γίνουν άμέσως και... φαράδες...

Έλυσαν λοιπόν και ξεμπέρδεψαν τά σύνεργα, έρριξαν «δόλο» τριγύρω για νά μαζέψουν ψάρια κι' άφού έδόλωσαν και τ' άγκίστρια τά πέταξαν στο νερό και περίμεναν...

ΕΛΛΑΔΑ

Είδα βουνα ψηλά ολοχιόνιστα, χώρες τρανές άράδα' μά πουθενά τόση όμορφιά σαν τήν Έλλάδα!

Είδα λογής άνθους ν' άνθίζουνε σέ κάμπου πρασινάδα' μά πουθενά τόση όμορφιά σαν τήν Έλλάδα!

Είδα κι' άκρογιαλιές χαρούμενες μέσ' στη χρυσή λιακάδα' μά πουθενά τόση όμορφιά σαν τήν Έλλάδα!

Έλάτε, πιάστε τό χορό, παιδιά μου, άράδα άράδα! Ό τί χαρά, πού γεννηθήκαμε μέσ' στην Έλλάδα!

τα. Ό λοιπόν εκείνη έδιάλεξε τό μικρότερο.

Ό μητέρα του Μίμη τόν έρωτά τί όνειρο είδε τό βράδυ.

Ό Μίμης. — Είδα μαμά μου, ένα πράγμα άδύνατο...

Ό μητέρα. — Σάν τί;

Ό Μίμης. — Ότι είχες αφήσει τά κλειδιά άπάνω στον μπουφέ.

Ψάρια της λίμνης πεινασμένα κι' άφοβα, ετσιμπούσαν' στά τυφλά κι' οι δυό μικροί κατενθουσιασμένοι και σαν τρελλοί από τη χαρά τους άνέβαζαν συνεχώς ψάρια...

Ό... σκάφη χοροπηδούσε άπ' τά τραντάγματά τους και σέ μία στιγμή πού ό Ζαχαρίας άνέβαζε έναν πολύ μεγάλο κιπρίνο κουνήθηκε άπότομα κι' άναποδογύρισε και τήν σκάφη και τόν Προκόπη και τά ψάρια στο νερό. Συμφορά... Τό μπάνιο αυτό δέν έρχόταν καθόλου στην ώρα του διάδολε...

Για λίγες στιγμές τά δυό παιδιά γάθηκαν μέσα στά νερά... σαν νά ήσαν μολύδια και πήγαν στον πάτο...

Και πραγματικά ό Προκόπης, παιδί άπ' τά μεσόγεια, δέν ήξερε κολύμπι και βούλιαξε. Ό δέ Ζαχαρίας δέν κατάφερε νά σταθῇ στο γλυκό νερό...

Κρυφά άπ' τήν παραλία ό κύρ Στάθης είδε τη συμφορά... Πήδηξε γρήγορα σέ μία φελούκα πού ήταν δεμένη εκεί στην όχθη και τράβηξε κατά τη σκάφη...

(Άκολουθεί)

Γινάνα μαιώνει

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Τοῦ περνοῦσε ἡ πεῖνα!

Ὁ σοφὸς — ποῖος ἀπ' ὀ-
λους; ἀλλ' αὐτὸ δὲν μᾶς ἐν-
διαφέρει — γιὰ νὰ μὴ δια-
κόπη τὴν ἐργασία του ἔ-
τρωγε τὸ μεσημέρι στὸ
γραφεῖο του.

«Ἐτρώγε», δηλαδὴ ὁ λό-
γος τὸ λέει· γιατί σχεδὸν
κάθε μέρα γινόταν τὸ ἐ-
ξῆς:

Ἐνῶ ὁ σοφὸς ἦταν σκυμ-
μένος καὶ θυσιζόμενος μπρο-
στὰ στὸ γραφεῖο του, ἔμ-
παινε ἡ ὑπρέτρια μ' ἕνα
δίσκο.

— Κύριε, τὸ φαγητό σας.
— Καλά, ἄφυσέ το ἐκεῖ!

Ἡ ὑπρέτρια ἄφηνε τὸν
δίσκο σ' ἕνα τραπέζι κι' ὁ
σοφὸς βυθιζόταν πάλι στὴν
ἐργασία του.

Ὁ σκύλος τότε τοῦ σπι-
τιοῦ, ἐπωφελοῦμενος ἀπὸ τὸ
βύθισμα τοῦ σοφοῦ, τοῦ ἔ-
τρωγε τὸ φαγητό.

Ἐπὶ τέλους ὁ σοφὸς τὸ
θυμόταν, σηκώνονταν ἀπὸ τὸ
γραφεῖο καὶ πήγαινε στὸ
τραπέζι νὰ φάη. Ἀλλὰ βλέ-
ποντας τὰ πιάτα ἀδειανὰ,
χτυποῦσε τὸ μέτωπό του
κι' ἔλεγε:

— Μπα! ἔφαγα καὶ τὸ ξέ-
χασα! Τί ἀπορημένος!

Τοῦ περιοῦσε κι' ἡ πεῖνα
μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα. Καὶ ἔα-
ναγύριζε στὸ γραφεῖο του
κι' ἐξακολουθοῦσε τὴν ἐρ-
γασία του ὡς τὸ βράδυ.

Παραδρομή

Ὁ Μπέμπης (4 χρονῶν):
Γαῖδαρος, τί ὀξεῖα θέλει,
Μπέμπα;

Ἡ Μπέμπα (5 χρονῶν)
σοδará: Τόνο Μπέμπη.

Παραπάνω ἀπὸ 300...

Ὁ κ. Θεόδωρος, πού εἴ-
ναι κουφός, ρωτοῦσε προ-
χθές ἕνα φίλο του:

— Μήπως εἶδες ποῖος ἀρ-
ιθμός κέρδισε τὸ λαγεῖο;
— Μάλιστα, ὁ ἀριθμὸς
τριακόσια.

— Μπα, ὁ ἀριθμὸς τετρα-
κόσια;

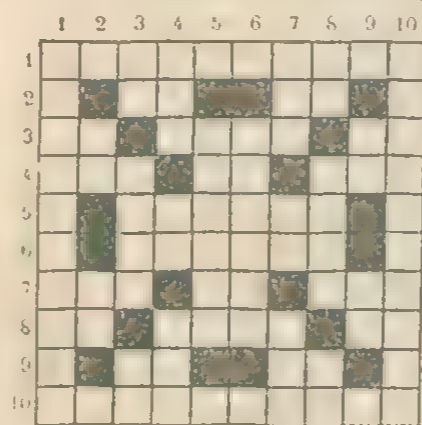
Κι' ὁ μικρὸς Μίσης, πού
ξέρει ὅτι ὁ κ. Θεόδωρος εἴ-
ναι κουφός, λέει:

— Καλὲ αὐτὸς ἀκούει καὶ
μὲ τὸ παραπάνω!

Ὁριζοντίως:

1) Ἀνδρικὸν δνομα (αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου).

2) Ἐρωτηματικὸν — Λεπτὴ κλωστή.

8) Ἡ δευτέρα λέξις τοῦ 2 ὀριζοντίως — Ὅμοια εἰς
ἑκτασιν (αἰτιατικὴ) — Νότα.

9) Νότα Βυζαντινῆς Μουσικῆς — Καθώς.

10) Ὑπάρχουν λίγα στὴν Εὐρώπῃ καὶ πολλὰ στὴν
Ἰαπωνία, ὅπου προκαλοῦν μεγάλας καταστροφὰς
(ὄνομ.).

Καθ' ἑτ'ως:

1) Οἱ γυναῖκες πού ἔχουν αὐτὸ τὸ δνομα ἑορτάζουν
τὴν 25ην Νοεμβρίου.

2) Ἀρθρον (πληθ.) — Εἰς (ἀρχ.).

3) ΑΤ — Τὸ φορτίον τοῦ μαθητοῦ — Δεικτικὸν (δημ.).

4) Κομφός (ξεν.) — Νότα Εὐρωπαϊκῆς Μουσικῆς —
Τρία ὁμοια φωνήεντα.

5) Ἡμερο ζῶν πολὺ χρησίμον εἰς τὸν ἄνθρωπον.

6) Προῖον τοῦ πεύκου.

7) Συντροφία — Σύμφωνον — Βιβλικὸν πρόσωπον.

8) Κλωστή — Ὅρος τῆς Γραφῆς καὶ ὁδὸς τῶν Ἀθη-
νῶν — Νότα Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.

9) Ἀρθρον (πληθ.) — Τῆς ὁποίας.

10) Ἐκεῖ θεραπεύεται μία ἀπὸ τὰς χειροτέρας ἀσθε-
νείας. — Ε. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Λίνιγμα

Ἀνθρώπος δὲν εἶναι
Ζωὴ δὲν ἔχει
Καὶ μιλεῖ.

Τί εἶναι;
Π. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταγραμματισμός

Ἀδικα τὸν κόπο κάνω
Ἀν Λὰ βγάλω καὶ Νι βάλω
Ὅρος τῆς Ἀσίας τὸ ἕνα
Ὅρος τῆς Ἀσίας, τ' ἄλλο.
Τ. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

Τὰ σπίρτα

Παίρνετε 17 σπίρτα, τὰ
τοποθετεῖτε ἀνὰ τρία, ὅπως
δείχνει τὸ σχῆμα (γιὰ νὰ
εἶναι εὐκόλη ἡ ἀρίθμηση
τους) καὶ λέτε στὸ φίλο
σας νὰ πάρῃ ὅσα θέλει.

ἀπὸ ἕνα ὡς τρία (ποτὲ πε-
ρισσότερα). Παίρνετε κα-
τόπιν καὶ οἰεῖς, ἔπειτα πάλι
ἐκεῖνος καὶ οὕτω καθέξῃς,
ὥσπου νὰ τελειώσουν τὰ
σπίρτα.

Ἐκεῖνος πού θὰ πάρῃ τε-
λευταῖος κερδίζει.

Νὰ σὰς πῶ ὅμως τὸ μυ-
στικὸ νὰ κερδίζετε 99 φο-
ρὲς στὴς 100; Νὰ πάρετε μὲ
κάθε τρόπο τὸ 50, τὸ 90
καὶ τὸ 130 σπίρτο.

Ἄς ὀποθεσοῦμε π. χ. ὅτι
ὁ φίλος σας ἀρχίζει παίρ-
νοντας δύο σπίρτα· τότε
οἰεῖς παίρνετε τρία κι' ἔτσι
ἔχετε τὸ 50. Ἄν ὁ φίλος
σας πάρῃ κατόπι τρία οἰεῖς
παίρνετε ἕνα καὶ ἔχετε τὸ
90. Μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ἔ-
χετε καὶ τὸ 13, ὁπότε δὲν
μένουν πιά παρὰ τέσσερα
σπίρτα καὶ ἐπομένως οἰεῖς
θὰ πάρετε τελευταῖος.

Δοκιμάστε καὶ θὰ δῆτε
ὅτι ἡ ἐπιτυχία εἶναι πάντο-
τε ἐξησφαλισμένη, ἔκτος
πιά ἂν ἡ τύχη τὸ φέρῃ νὰ
πάρῃ ὁ φίλος σας καὶ τὸ
50 καὶ τὸ 90 καὶ τὸ 13; πρᾶ-
γμα πολὺ δύσκολο, ἢ ἂν
ξέρῃ ἐκεῖνος τὸ... μυστικὸ
πρὶν ἀπὸ σὰς.

Ἄν ἀρχίσετε οἰεῖς πρῶ-
τος, νὰ παίρνετε πάντα ἕνα,
ὥστε νὰ ἔχετε τὸ 50 δικό
σας.

Ὁ κ. Πέτρος διώχνει ἀπὸ κοντά του μὲ τίς κλωτσοὺς τὸν
καπνοδοχοκαθαριστή, πού λίγο ἔλεγε νὰ τοῖς μουτζουρώσῃ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΔΟΣΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ολόκληρος ο Έλληνικός λαός και ιδιαίτερα η Ε.Ο.Ν. επανηγύρισαν με εξαιρετικόν ενθουσιασμόν την βαπτισίν του επιδόσου Διαδόχου Κωνσταντίνου.

Είς την ψυχρήν δολοχέρου της Ελλάδος αντίδωκε και πάλιν ο θρόνος του Μαρμαρωμένου Βασιλέως, πέρασε οάν άντερο και οάν γλυκιά όπτασία ή έποποιία του 12 και 13 και άντεπρώδθησαν αι ελπίδες του Παλληνηίου για μία μεγάλη και ένδοξη έλληνική αστοκρατορία με έπί κεφαλής τόν νεώτερον Πορφυρογέννητον, τόν όνομα του όποιου από της έποχής τών Παλαιολόγων και μετρί οη... ηλίκτα... την έθνική μνήμην.

Το παλαιόν Σάββατον έπληρει ήμερα Παλληνηίου χαράς και άνθίσματος τών έθνικών ελπίδων και μαζί με την βαπτισίν του επιδόσου Διαδόχου, άνεπατίσθη ή έθνική ψυχή και επανέδωθε ή πεποιθήσις ότι με πρ... την έθνικήν άνταστήσαν και τών Μαρμαρινών Δημιουργών της 4ης Αδούτου, ή Πατρίς ελπίσθη σταθεράς· λίτοι είς την όδον που οδηγεί είς τά μεγάλα πεπρωμένα της.

...

Τό παλαιόν Σάββατον έτελείσθη είς τά 'Ανάκτορα μετά πάσης επσημότητας και μεγαλοπρεπείας ή τελείη της βαπτίσσεως του 'Επιδόσου Διαδόχου του 'Ελληνικού Θρόνου.

Η άναγγελία του έορτασμού της ήμέρας έγινετο άμα τη άνατολή του ήλιου έκ τών πυροβολείων του Λυκαβήττου δι' 21 κανονοβολισμών. Έπίσης διά τόν έορτασμόν του γεγονότος ολόκληρος ή πόλις είχε σηματοστολισθή πανηγυρικάς.

Την 9ην πρωινήν παρέτάχθησαν τιμητικώς από της έπαυλεις της Α. Β. Υ. του Διαδόχου έν έν Υ. και και κατά μήκος της λεωφόρου Βασιλειώς, Σοφίας μέχρι της όδου 'Ηρώδου του 'Αττικού, τμήματα της Ε.Ο.Ν. Την παράταξιν ταύτην συνήχουν προς την όδον 'Ηρώδου του 'Αττικού τμήματα τών ένόπλιων δυνάμεων, διά την άπόδοσιν τών τιμών παρέτάχθη πρό της είσοδού τών 'Ανακτόρων ή μουσική της φρουράς.

Την 9.40' πρωινήν ο όπισσιστής της όχηματίας και ο ίππαρχος κ. Μ. Μελάς μετάβησαν είς την έπαυλιν του Διαδοχικού ζεύγους έν Ψυχικό και συνώδευσαν έκείθεν τόν 'Επίδοκον Διαδόχον μέχρι τών 'Ανακτόρων.

Από τού έτέματος της λεωφόρου 'Αλεξάνδρου ο Στρωμαρχς της Α. Μ. του Βασιλείου, συνώδευον έρπυτος τόν φέρον τόν 'Επίδοκον Διαδόχον ατοκικόν. Την τιμητικήν άποδοσιν άπέδιδαν ήδη της 'Ανακτορικής Φρουράς.

Η πομπή έφθασεν είς τά 'Ανάκτορα την 10ην πρωινήν.

Τόν 'Επίδοκον Διαδόχον άπεδέχθη είς την κεντρικήν πύλην τών 'Ανακτόρων ή Α. Μ. ο Βασιλέας μετά του Μεγάλου Αδελφού και Μεγάλου Τελετάρχου τών 'Ανακτόρων κ. Μιρκάτη και του Αρχηγού του Στρατιωτικού Οίκου του 'Ανακτο.

Η τελείη της βαπτίσματος του 'Επιδόσου Διαδόχου έγινετο είς την μεγάλην αίθουσαν τών τελετών τών 'Ανακτόρων.

Είς τόν κέντρον της αίθούσης ήγχι τοποθετήθη ή άρ... και... την όποιαν είδω βαπτιστήν ο άμνηστός Βασιλικών Κωνσταντίνος, και από τή μέλη της Βασιλικής Ο... Παύλου της κομνηνής... την τοποθετήθη έρπυτος με τόν 'Αγιον Μύρον.

Παρά την κολυμβήσαν έστάθησαν φέροντες μεγάλην άρχιερατικήν στολήν ο 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνών κ. Χρυσόστομος και τή μέλη της Γερμίας Σ....

Ερώται προσήλθον διά τήν παρακολούθησιν την τελείην και έλαβον τάς καθωρισμένας έν τή αίθουση θέσεις ο Πρωθυπουργός κ. Μεταξάς μετά τών μελών του 'Υπουργικού Συμβουλίου.

Έν συνεχεία προσήλθον οι Μεγαλόδομοι, οι πρόεδροι του Συμβουλίου 'Επικρατείας, του 'Αριού Πάγου και του 'Ελεγκτικού Συνεδρίου, οι έν 'Αθήνας άντιστάτηγοι, άντιναύαρχοι, όπισσιστάρχγοι και όπισσιστάρχγοι, οι γενικοί γραμματείς και οι γενικοί διευθυνταί τών ύπουργείων, ο υνάρχης 'Αττικοβιοτιπίας, ο δήμαρχος και ο πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου 'Αθηνών, ο πρόεδρος της κοι-

νότητος Ψυχικού και αι άντεπροσωπείαι Στρατού, Ναυτικού και 'Αεροπορίας, άποτελούμεναι έκ 33 έν όλω μελών, ήτοι ένδεκα έκ έκάστου σώματος.

Ακολούθως προσήλθε τόν Διαδοχικόν ζεύγος μετά της μικρής πριγκηπισσής Σοφίας. Οι 'Υψηλοί γονείς έκάσθησαν είς δύο πολυτελή καθίσματα πλησίον της κολυμβήσεως.

Την 10ην πρωινήν εισήλθεν είς την αίθουσάν της τελείης ή Α. Μ. ο Βασιλέας, ακολουθούμενος από τας Α. Β. Β. Υ. Υ. τας Πριγκηπισσας Αικατερίνην και 'Ελένην του Νικολάου και τας Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. την Πριγκηπισσαν 'Αλίκην και τόν Πριγκηπα Πιτρον.

Ταυτόχρονας εισήλθον οι πρεσβευταί της Δανίας, Μεγάλης Βρετανίας, Γιουγκοσλαβίας, 'Ιταλίας και Ρουμανίας οι όποιοι έξεπροσώπησαν τούς 'Ηγεμόνας τών χωρών τών, ως άναδόχους του 'Επιδόσου Διαδόχου.

Την 10.15' πρωινήν ή Μεγάλη Κυρία επί τών Τιμών Κοντοσταύλου μετάβηκεν είς την αίθουσαν της τελείης της πολυτελούς κτιστού προσεφάλου τών 'Επιδόκων Διαδόχων, τόν όποιον έλάσεν είς τάς χείρας του ή Α. Μ. ο Βασιλέας.

Έν συνεχεία ήρχισεν ή τέλεις του μυστηρίου παρά του 'Αρχιεπισκόπου, ο όποιος έβάπτισεν τόν 'Επίδοκον Διαδόχον, βοηθούμενος υπό τών άρχιερέων και δύο ιεροδιακόνων.

Τόν 'Επίδοκον Διαδόχον έκρότησαν κατά την διάρκειαν της τελείης όλληλοδιδάσκους αι Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. αι Πριγκηπισσας Αικατερίνη και 'Ελένη του Νικολάου.

Μετά την τελείη τόν μικρόν της κατηγορίας φιλάειν είς τάς χείρας του τόν 'Επίδοκον

Τό βασιλικόν βρέφος φερόμενον από της τροφού του επί ειδικού προσκεφαλαίου.

Διαδόχον ο 'Αρχιεπίσκοπος, ο όποιος τόν ένεβάπτισεν είς την άργυρήν κολυμβήσαν, έβδων είς αυτόν τόν όνομα Κωνσταντίνος. Κατόπιν ή Α. Μ. ο Βασιλέας άπηγγείλε τόν 'Επίδοκον είς τήν όθνην και πολυμήλως χορεύετο έπ' αλή τόν Πολυχρόστον. Ταυτόχρονας ιδορίσθησαν έκ τών πυροβολείων του Λυκαβήττου 101 κανονοβολισμοί, συνώδευμένοι από χαρμωμένους καθωρισμένους όλων τών έκκλησιών της πόλεως.

Μετά την βαπτισίν ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. Μεταξάς έτελεσε τήν γροσά έπίσκεψιν της Α. Μ. τών Βασιλικών τών Μνημειολογίων του Σωτήρος Μετ' το παράσημον τού Α. Μ. ο Βασιλέας περιέβαλε τόν 'Επίδοκον Διαδόχον Πριγκηπα Κωνσταντίνον.

Έν συνεχεία ο νεοφώτιστος Πριγκηπς παρέληθε από της Μεγάλης Κυρίας επί τών Τιμών Κοντοσταύλου και μετάβηκεν δι' ατοκικόν περρί είς την έν Ψυχικό έπαυλιν του Διαδόχου ζεύγους. Τον ήγχεσαν προσκεκλημένω έπίσημη ή Βασιλική Οικογένεια της τού κήρον τών 'Ανακτόρων, όπου προσεφέρθησαν και άναμνηκτικά.

Είς τούς έπίσημους διενεμήθησαν εμαρτυριακά έξ άργύρου.

Την νύκτα έφωταγυγήθησαν ή πόλις και ή 'Ακρόπολις.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Ο 'Αρχηγός της Κυβερνήσεως και Γενικός 'Επιθεωρητής της Ε.Ο.Ν. κ. Ι. Μεταξάς (πεσκέφθη ως συνήκως κατά Παρασκευήν τά Γραφεία της Κεντρικής Διοικήσεως της Ε.Ο.Ν. και συνέγραψθη μετά του κυβερνητικού 'Επιτρότου και τών άρμόδιων βαθμοφόρων

της Κ. Δ. επί ζητημάτων της Ε.Ο.Ν. τρεχούσης φύσεως.

Κατά την άναχώρησιν του κ. Μεταξά πλήθη συγκεντρωθέντος κόσμου έψευφησαν ένθουσιώδως τούτον.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ο πανηγυρισμός της Ιστορικής έπετείου της 4ης Αδούτου 1936 από την Ε.Ο.Ν. θα είναι παντός, είς ολόκληρον την χώραν, ένθουσιώδης, έπιδηλητικός. Αι μυριάδες των άγοριών και κοριτσιών της 'Οργανώσεως θα μετασούν αυτόν έν συναρμύ. 'Ηδη έτοιμάζονται έντατικά οι Σχηματισμοί της Ε.Ο.Ν. ολόκληρου της Ελλάδος διά τόν πανηγυρισμόν ο όποιος έπιβάλλεται προς έορτασμόν της Μεγάλης 'Εθνικής 'Εορτής του 'Ελληνικού Λαού.

Τό πρόγραμμα του πανηγυρισμού είς τάς 'Αθήνας καθιερώθη ήδη έν συνεργασία τών Περιφερειακών Διοικήσεων 'Αρρέων και Θηλέων Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας, έχει δε έν γενικαίς γραμμαίς ως άκολουθούς: Την Πέμπτην 7ην Αδούτου θα άρχίσουν αι έορταί του πανηγυρισμού της 4ης Αδούτου από την Ε.Ο.Ν. με έπίσημη μικτης χοροδία τών Περ. Διοικήσεων 'Αρρέων και Θηλέων Πρωτεύουσας είς την πρό του Ζαπτείου Μεγάρου πλατείαν. 'Η έπίδειξις θα άρχισή την 8ην μ. μ. και θα άσφαταθή μέχρι της 8.30' μ. μ. Μετά μέγαφωνα ή συναυλία αυτή της χορωδίας Ε.Ο.Ν. θα μεταδοθή είς όλες τάς Κεντρικάς πλατείας Πρωτεύουσας.

Την 2αν Αδούτου, ήμεραν Παρασκευήν και ώραν 6.30' μ. μ. θα άσφαταθή τόν έπίσημον «Ρίξ» πανηγυρικήν παραστάσιν του έργου του κ. Λιόη «Ο έναγώνιστας». Έπικαιρίαι του έργου είναι θαλαγγιτίσας και θαλαγγιτίσας.

Τό απόγευμα της 3ης Αδούτου θα γίνη μία μεγαλειώδης και άντι προηγούμενου παραστάς όλων τών σχηματισμών της Ε.Ο.Ν. τών Περιφερειακών Διοικήσεων Πρωτεύουσας, τών Διοικήσεων 'Ανωτάτων Σχολών και της Διοικήσεως Ταγμάτων 'Εργασίας, ή όποια θα άρχισή από τόν κέντρον του Πειραιώς και από της Καλλιθέας και τών 'Αθηνών θα φθάση έως την Κηροίαν και από της οίκιας του 'Εθνικού Κινητήριου και Γενικού 'Επιστημολογίου της Ε.Ο.Ν. τα παρατεταμένα τμήματα θα έπίσφωρη ο 'Εθνικός Κινητήριος. 'Η έπίσφωρησις θα άρχισή την 8ην άπογευματινήν άρμύδω.

Την 10ην μ. μ. της αύτης ήμέρας είς τόν σταθμόν έλατρου της Ε.Ο.Ν. — είς τάς Νταμαρια — θα άσφαταθή με έκτελειστές παιδία της Ε.Ο.Ν. παραστάσις της 'Ιερής Φλόγας του κ. Μάδωρη.

Η 4η Αδούτου είναι ή ήμέρα του Παλληκούκων πανηγυρισμού της Μεγάλης 'Επτείου είς τόν Πανθηναϊκόν Ιστάδιον. 'Η Ε.Ο.Ν. μετρί τού πανηγυρισμού με τούς θαλαγγιτίσας και Σκαπανίσις, τάς θαλαγγιτίσας και Σκαπανίσις, που έκτελούν τόν πρόγραμμα του πανηγυρισμού αύτου.

Την 5ην Αδούτου και ώραν 6.30' μ. μ. θα επαναληφθή είς τόν σταθμόν 'Ε.Ο.Ν. η παραστάσις του έργου «Τό ξαναζωντανίμα» ένω την 7ην μ. μ. είς τόν γήπεδον του Πασηναικού — Αιτωφόρος 'Αλεξάνδρος — θα γίνοντο έξαιρετικώς διαματικότητος έπίδειξις άσκησιών 'Αεραμύνης από ειδικωμένους ομάδας παθητικής 'Αεραμύνης της Ε.Ο.Ν.

Την 6ην Αδούτου και από της 4ης μ. μ. ή παραλία από του Πειραιώς μέχρι της Βουλιαγμένης θα γέμισι άγρία και κορίτσια της Ε.Ο.Ν. τά όποια θα έκτελειούν ναυτικάς έπίδειξις. Τόν κέντρον τών έπίδειξεων θα είναι τόν τόν 'Αεροκινητόν. Την 9ην μ. μ. της αύτης ήμέρας θα άσφαταθή τόν έπίσημον γύμνα της Ε.Ο.Ν. Την 7ην Αδούτου και ώραν 6.30' μ. μ. θα άσφαταθή από τόν σταθμόν Αιτωφόρος μια χορευτική όπριτίσας για Σκαπανίσις και με έπίσημους Σκαπανίσις. Ο έπίσφωρη της η ναί 'Ο έπίσφωρη ή ό έπίσφωρη και έπίσφωρη τών κ. κ. Π... και Π... με έπίσφωρη τών κ. Γ... έπίσφωρη. Τόν έπίσφωρη τών έπίσφωρη και έπίσφωρη μικτης χορωδίας Σκαπανίσις και Σκαπανίσις και με γοργά Σκαπανίσις.

Την 8ην ήμεραν και ώραν 10ην μ. μ. ή έπίσφωρη ή έπίσφωρη ή έπίσφωρη είς τόν σταθμόν έλατρου της Ε.Ο.Ν. είς τάς Νταμαρια του Λυκαβήττου.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΔΙ' ΥΠΟΨΗΦΙΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Είς τὸ διδασκῆριον τῆς ἐνταύθα Βαρβακείου Προτύπου Σχολῆς ἤρχισε πρὸ μηνὸς καὶ συνεχίζεται κανονικῶς ἡ λειτουργία τοῦ μαθηματικῶν φροντιστηρίου τῆς Π.Δ.Α.Π. ὅπου τὴν διευθύνει τὸ Στρατηγὸν κ. Βερέττα.

Τὸ φροντιστήριον τοῦτο σκοπὸν ἔχει τῆς προπαρασκευῆς τῶν ὑποψηφίων, διὰ τὰς ἀνωτάτας στρατιωτικὰς σχολὰς, ἀπὸ τῶν θαλαγγιτών, οἱ ὅποιοι δύνανται νὰ παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα τοῦ φροντιστηρίου ἐντελῶς δωρεάν. Τὸ διδασκῆριον προσωπικὸν ὑπὸ τὴν διευθύνειν τοῦ στρατηγῶν Βερέττα, εὐγενὲς προσφρόν, παρέχει τὰς ἀπαραίτητας τὸν ἐπίσης ἐξοπλισμὸν.

Οἱ ἄποροι θαλαγγίται, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δώσουν εἰσιτηρίους ἐξετάσεις διὰ στρατιωτικὰς σχολὰς καὶ μὴ δυνάμενοι, εἰς οἰκονομικὰς λόγους νὰ παρακολουθῶσιν ἕως τῶρα τὰ μαθήματα τοῦ φροντιστηρίου, δύνανται νὰ προσερχομέναι καὶ ἀπὸ τοῦδε.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Ὁ Γεν. Διευθυντὴς Οἰκον. Ὑπηρεσιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ἀνήγγειλεν οἰκονομικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Διαχειρίσεων Νομαρχιακῶν Ἐπιτροπῶν Πόλεως — Φωκίδος — Καβάλλας.

Δ. Α. Σ. ΑΡΡΕΝΩΝ

— Ζωηροτάτη ἤδη κίνησις παρατηρεῖται εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις τῆς Δ. Α. Σ. ἐπὶ τῇ προέξει τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Ἐπετειοῦ τῆς ἱστορικῆς 4ης Ἀυγούστου. Ἐντατικὴ ἐργασία καὶ μεγάλοι φροντίδες καταβάλλονται διὰ τὴν δόσιν τῶν ἐκτελεστικῶν ἐργασιῶν τῶν θαλαγγιτῶν σπουδαστῶν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἑορτήν.

Ἡ Διευθύνσις Ψυχαγωγίας τῆς Δ. Α. Σ. ἐτοιμάζει διὰ τὸν δεκάμηρον τοῦ Αὐγούστου τὸν βραδινὸν χορὸν δεκαήμερον εἰς τὴν κατὰ τὴν Παινετιστικὴν Λέσχην. Αἱ καταβάλλονται ἀπὸ τῆς διοργανώσεως Ἐπιτροπῆς φροντίδες ἀποτελοῦν ἐγγύησιν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπετερίδος.

ΛΕΣΧΗ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

Ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτεύουσας Ἰδρύθη εἰς Πειραία Λέσχη θαλαγγιτῶν — ἐρασιφρονῶν — μαθητῶν τῶν ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν τῆς γείτονος. Ἡ Λέσχη καὶ λειτουργεῖ κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς καὶ ἐπετερίδας ὥρας διὰ τὴν Ψυχαγωγίαν τῶν ὡς ἂν θαλαγγιτῶν.

ΝΕΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ

Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν θ' ἀρχίσει λειτουργοῦν τὸ δεύτερον στρατοπέδον τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτεύουσας, διὰ θαλαγγίτας δοκιμῶν βαθμοφόρων. Τὸ νέον στρατοπέδον ἐγκαθίσταται εἰς ὥραιοι τοποθεσίαν, στὴ φανερωμένη ἀνάμειος οὐ πλουσία βλάστησι καὶ κοντὰ τῇ θάλασσῃ. Τὰ παῖδιά του θὰ παραθερίσιν στὸ Στρατοπέδον αὐτὸ ἐκπαιδευτικῶς βαθμοφόρων τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκτελούνται ἤδη ἀπὸ τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Πρωτεύουσας ἀπὸ δούλων τῶν Σχηματισμῶν τῆς Δυνάμεως τῆς.

Ἐπίσης ἐντὸς τῶν ἡμερῶν θὰ ἀρχίσῃ λειτουργοῦσα κατασκευαστικῶς εἰς μίαν θαυμασίαν τοποθεσίαν κοντὰ στὴ Βάρκιζα διὰ θαλαγγίτας τῆς Στείγης θαλαγγιτιστοῦ Ἀθηνῶν. Ἐκεῖ θὰ πρῶτον ἀπὸ 15 ἡμέρας τοῦ καλοκαιριοῦ, καὶ ὁμιλοῦν αἱ θαλαγγίτισσαι μέλη τῆς Στείγης θαλαγγιτιστοῦ Ἀθηνῶν. Διὰ πληροφάνειας δύνανται νὰ ἀποταθῶν αἱ ἐνδιαφερόμεναι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Στείγης (ὁδὸς Ἀμπελῶν 17, ἀρ. 3, τηλ. 20.027).

Ἐξ ἄλλων τῶν παρελθόντων Διοικητῶν ἐκτελεστο τὸ ἐργασιὸν τῶν Στρατοπέδων κατὰ τὴν Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων εἰς Ἀρρῶν, πρὸς τὸν Νομαρχικὸν Γενικὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ε.Ο.Ν., τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ τῆς Διοικήσεως. Τὸ Στρατοπέδον τοῦτο θὰ λειτουργήσῃ κατ' ὅλον τὸ θέρος ἐκπαιδεύσιν τῶν βαθμοφόρων θαλαγγιτιστῶν τῆς Διοικήσεως Πατρῶν.

— Ὑπὸ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. Τρικυλῶν ἀπετελεῖται ἡ ἰδρυσὶς καὶ λειτουργία Στρατοπέδου δοκιμῶν βαθμοφόρων τῆς

Περὶ τῆς Ὁργανώσεως εἰς τὴν περικυβερτοῦσαν ἐκείνη «Καμὰς Διοίκησης», κεντρικῶς μεταξὺ Τρικυλῶν καὶ Μυτιλήνης, εἰς ἀφαιρέσει δὲ 1500 μέτρων. Τὸ στρατοπέδον αὐτὸ τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ λειτουργήσῃ ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα στρατοπέδα τῆς Ὁργανώσεως. Βασίς τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ στρατοπέδου τῆς Ε.Ο.Ν. τὰ παῖδιά δηλαδὴ που θὰ στρατοπεδεύσων κατ' ἐνός μὲν θὰ συμπληρώσουν τὴν προπαρασκευαστικὴν τὴν ἀπαραίτητον τῶν ὡς βαθμοφόρων, καὶ ἄλλοι δὲ θὰ ἔχουν ἀμέριμνη ζωὴ στὴν ἐσχάτη.

— Εἰς τὴν θέρην Παλιόχωμα τῶν Καλαμῶν ἤρχισε λειτουργοῦν θέρην στρατοπέδον τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μυτιλήνης, εἰς τὸ ὅποιον ἤδη ἔχουν στρατοπεδεύσει περὶ τοὺς 100 θαλαγγίται δοκιμοὶ βαθμοφόροι.

Τὸ στρατοπέδον ἔχει χαρακτῆρα ἐκπαιδευτικόν, καὶ ὅσον λειτουργεῖ παρ' αὐτῷ Σχολὴν βαθμοφόρων. Ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως καταβλήθη πᾶσα δυνατὴ φροντίς, ὥστε ἡ ζωὴ τῶν θαλαγγιτιστῶν εἰς τὸ Στρατοπέδον νὰ εἴναι ἀνεπὶ καὶ εὐχάριστος.

Η ΑΝΕΜΟΠΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΝ

Μία ἐξαιρετικὴ προσπάθεια παρατηρεῖται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀνεμοπορίας μεταξὺ τῶν θαλαγγιτῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Θεσσαλονίκης.

Καθὲς Τετάρτη περὶ τοὺς 60 θαλαγγίται — ἀνεμοποροὶ ἐκπαιδεύονται εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Μίκρας. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἔχουν γίνῃ πλέον τῶν 200 ἐκτελέσεις μὲν πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Δίον νὰ σημειωθῇ ὅτι πρὸ τῆς πρακτικῆς ἐκπαίδευσ, ἐγένετο θεωρητικὴ τὰ αὐτῶν κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀνεμοπορίας τοῦ Παινετισμοῦ Ἀντικείνου κ. Σημηρωτῆ καὶ τῶν ὑπομαρτυρῶν κ. Μαρκελάκη. Ἐκ παραλλήλου γίνονται ἡ ἐκπαιδευτικὴ εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ἀνεμοπλάνων, εἰς τὴν ρύθμισιν τῶν ἀνεμοπλάνων κλπ.

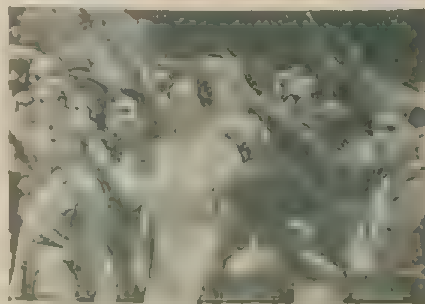
Τὸν ἀποσπῆ Ἀδωνάστον θὰ γίνῃ ἡ πρώτη δημοσία ἐμφάνισις τῶν ἀνεμοπλάνων Θεσσαλονίκης εἰς τὴν ὥραιοι τελετὴν τῆν ὅποιαν θὰ ὀργανώσῃ ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις αὐτὴ κατὰ τὴν ὅποιαν θὰ γίνῃ ἡ ἀπονομὴ τῶν πρώτων πτυχίων.

ΒΡΑΒΕΥΣΙΣ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκτελεστικῶς τῶν ὡς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως τῆς Ὁργανώσεως ἀποφασίς τοῦ Ὑπουργείου Τ.Τ.Τ. ὅπως βράβευσι τὴν καλύτεραν συλλογὴν γραμματοσημῶν εἰς λειτουργίαν γυναικῶν ἀποφασίς τῆς, ὅπως εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Ε.Ο.Ν. 1941 περιληφθῶν καὶ συλλογῶν γραμματοσημῶν, ποσὸς αὐτῶν διὰ τῶν ἐκτελεστικῶν δίδεται ἡ ἐννοία νὰ ἀναπτυχθῇ τὸ φιλοτελικὸν πνεῦμα μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. τὸ ὅποιον ἐκτός τοῦ αὐτοῦ καθ' αὐτὸν προσκομίζει ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν ἀπολογισμὸν εἰς τὴν συλλογὴν γραμματοσημῶν, ἀναπτύσσῃ ἐπὶ πλέον τὸ πνεῦμα τῆς νοικοκυροσύνης, παῖδαρχίᾳ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν μίας ἀποστολῆς, κεντὰ τὴν ἀναπτυκτικότητά καὶ τὴν ἀξίαν καὶ ἐμφανίζῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν τὸ αἶσθημα τῆς τάξεως.

Ἡ ΠΡΟΧΕΣΣΙΝ ἙΟΡΤΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΤΕΓΗΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΤΗΣ

Προχέσῃ παρουσίᾳ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θητῶν Πρωτεύουσας τῶν ἐπὶ

Λογὸς καὶ θαλαγγίται χαίρετοὺς τὴν δέξασιν τοῦ Ἐπιβόλου Διὰ καὶ τῶν Ὑψηλῶν Γονέων του.

τελῶν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἀντιπροσώπων τῆς Στείγης θαλαγγιτιστοῦ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν μαθητῶν, ἐγένετο αἱ γυναικῶν ἐκτελέσεις τῆς Τεχνικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς Μ. Κοκκινιάς, ἡ ὅποια λειτουργεῖ ὡς παράρτημα τῆς Στείγης θαλαγγιτιστοῦ Ἀθηνῶν. Κατὰ τὰς ἐκτελέσεις ἐπαραβύθησαν τρεῖς μαθήτριαι — θαλαγγίτισσαι τῆς Σχολῆς.

Μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐκτελέσεων ἤρξατο ἡ Ἐκτελεστικὴ ἐν ὅλῳ τῶν κατεπείγων ἐκτελέσεων τῆς Σχολῆς, πρὸς ἀνακοίνωσιν τῶν χαιρετισμῶν κεντὰ καὶ ἀποφάσεις, φορέματα κλπ. διὰ τὴν ἐργασίαν τῶν ὡς ὅπου ἐκτελεσθῶν ὅλοι μὲν θαυμασμοί.

ΝΕΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Μετὰ τὴν μεγάλαν ἐπιτυχίαν τῶν Ἀθλητικῶν Ἡμερῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας, προετοιμασθῆναι ἡ διοργανώσις τῶν Ἀθλητικῶν Ἡμερῶν διὰ τὸν ἀποσπῆ Σεπτεμβρίου. Τὸ πρόγραμμα τῶν νέων τούτων μεγάλων ἐνδιαφερόντων ἀγώνων καταρτίζεται ἤδη, ἐν καιρῷ δὲ θὰ ὀρισθῶν καὶ οἱ ὅμιλοι Περιφερειακῶν Διοικήσεων, τῶν ὅποιων οἱ ὁμάδες θὰ τεθοῦν ἀντιμέτωποι.

ΕΛΛΗΝ ΟΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ἐλθὼν τὴν προπαραβύθησαν Κυριακὴν εἰς τὸ Παινετιστικὸν Στάδιον οἱ Πανελλήνιοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Οἱ περισσότεροι τῶν ἀθλητῶν καὶ ἀθλητριῶν ποῦ ἔλαβον μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας ἦσαν μέλη τῆς Ε.Ο.Ν., ἡ ὅποια μεταξὺ τῶν πρώτων μελημάτων τῆς καὶ ἐπιδεικνύει τὴν εἶναι καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀθλητικοῦ πνεύματος μεταξὺ τῆς Ἐθνικῆς νεότητος ἀμερότερον τῶν ὡς.

Ἐκτὸν τὸ ὅποιον δίον νὰ σημειωθῇ καὶ νὰ ἐκάρθῃ ὅπως ἰδιαιτέρως εἶναι τὸ γεγονός ὅτι τὰς καλλίτερας ἐπιδόσεις καὶ τὰς περισσότερας νίκας εἰς τὰ ἀγωνίσματα ἐσημείωσαν τὰ μέλη τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας, ἡ ὅποια ἐκείνῃ κατ' ἐξῆς ἀπὸ ἀίσθημα ὁπηρεφάνειας καὶ ἐκπαιδευτικῆς.

ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Εἰς τὸ πρῶτον δεκάμηρον τοῦ προετοῦς μηνὸς Αὐγούστου προεβλεβήθη ἡ ἐκτέλεσις τῶν Κολυμβητικῶν Διοικήσεων τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ δ' ἀ' ἡμιμήνου ἱστορικῶς καλεστικῶς διαγωνισμός τῆς περιόδου 1940, ὅστις θὰ διεξαχθῇ εἰς τὴν ἑρῶν ἐκείνῃ Περιφερειακῆς Διοικήσεως μεταξὺ τῶν σχηματισμῶν αὐτῆς.

Ὁ ἐν λόγω κολυμβητικὸς ἀγὼν θὰ γίνῃ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ ὁμιλῶν, ὅλων τῶν κατηγοριῶν, ἡ δὲ θαλαγγιτῶν καὶ ὁμιλῶν γυναικῶν α' κατηγορίας (ἡλικίας 19-25 ἐτῶν) καὶ β' κατηγορίας (ἡλικίας 14-18 ἐτῶν) ὡς καὶ Σκαπανίσων καὶ Σκαπανιστῶν ἡλικίας 11-13 ἐτῶν. Τὸ πρόγραμμα τοῦ κολυμβητικοῦ τούτου διαγωνισμοῦ περιλαμβάνει τὰ κατωτέρω ἀγωνίσματα:

Α) Διὰ τὴν κατηγορίαν α'. 1) 100 μ. ἐλευθέρῃ κολύμβησις, 2) 400 μ. ἐλευθέρῃ κολύμβησις, 3) 800 μ. ἐλευθέρῃ κολύμβησις, 4) 100 μ. προσβῆτα κολύμβησις, 5) 100 μ. ὁπτικά κολύμβησις, 6) Σκυταλοδρομία ἐλευθέρῃ κολύμβησις 4X100 μ., 7) Ὑδατοσφαίρισις (προαιρετικῇ).

Β) Διὰ τὴν β' κατηγορίαν. 1) 100 μ. ἐλευθέρῃ κολύμβησις, 2) 200 μ. ἐλευθέρῃ κολύμβησις, 3) 50 μ. προσβῆτα κολύμβησις, 4) Σκυταλοδρομία ἐλευθέρῃ κολύμβησις 4X50.

Γ) Διὰ τοὺς Σκαπανίς καὶ Σκαπανίσσας. 1) 50 μ. ἐλευθέρῃ κολύμβησις, 2) Σκυταλοδρομία ἐλευθέρῃ κολύμβησις 4X50.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΣΚΑΠΑΝΕΩΣ

Ὁ Σκαπανίς τῆς 1ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 2ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 3ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 4ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 5ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 6ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 7ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 8ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 9ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 10ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 11ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 12ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 13ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 14ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 15ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 16ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 17ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 18ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 19ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 20ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 21ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 22ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 23ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 24ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 25ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 26ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 27ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 28ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 29ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 30ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 31ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 32ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 33ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 34ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 35ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 36ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 37ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 38ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 39ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 40ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 41ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 42ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 43ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 44ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 45ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 46ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 47ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 48ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 49ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 50ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 51ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 52ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 53ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 54ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 55ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 56ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 57ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 58ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 59ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 60ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 61ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 62ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 63ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 64ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 65ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 66ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 67ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 68ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 69ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 70ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 71ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 72ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 73ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 74ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 75ης Τετραρίας τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου Ε.Ο.Ν. τῆς 1ης Τετραρίας καὶ αὐτοθύσις τῆς 76ης Τετραρίας

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

κατεσκήνωσαν ἐπὶ διήμερον καὶ ἐξετέλεσθαι πρόγραμμα ἀσκήσεων καὶ ἐφαρμογῶν.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.—Εἰς τὴν ἐκπαιδεύειν εἰδικότητων ἰδρυθὲν Τμήμα Τηλεφωνητῶν, ἐνθα συντελεῖται λεπτομερὲς καὶ πλήρης ἡ κατάρτισις τῶν ἐκπαιδευομένων.

Ὁ Λόχος Γυμνασίου Ἰθάκης ἐξετέλεσε πορείαν 10 χιλιομέτρων μετ' ἀσκήσεων τρόπου πορευομένης Φάλαγγος.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Πάλλης ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου τῶν ἐπιθεωρησέων εἰς ἀπαντὰς σχεδὸν τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ Περιφερείᾳ, πρωτοδουλίᾳ τῆς Ε.Ο.Ν., ἐφάλησαν δοξολογίαι καὶ κατετέλεσαν στέφανοι εἰς τοὺς τάφους τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τῆς πόλεως.

Τὸ μάθημα τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως διδάσκεται ἀνελλιπὲς παρ' εἰδικῶν, ἐκπαιδευτῶν εἰς ὅλα γενικῶς τὰ Τμήματα τῆς Διοικήσεως.

ΠΑΤΡΑΙ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία Ε.Ο.Ν. Ἀχαΐας, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ὁπασιστρίας τῆς, μετέβη εἰς Ἀκράταν πρὸς ἐπιθεωρησὶν τοῦ ἐκεί Τμήματος Ε.Ο.Ν. Θηλέων ὡς καὶ τῶν Τμημάτων τῶν περὶ χωρίων. Εἰς τὴν παραλίαν Ἀκράτας ἦτο παρατεταγμένη ἡ δύναμις τοῦ χωρίου.

Ἡ Περιφ. Διοικητρία, διὰ τὴν ἀφίξει τῆς, ἔλαβεν ἀναφορὰν καὶ προέβη εἰς ἐπιθεωρησὶν τῆς παρατεταγμένης δυνάμεως. Μετὰ ταῦτα, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν βαθμοφόρων τοῦ Τμήματος Θηλέων παραλίαν Ἀκράτας, ἀνῆλθεν εἰς Ἀκράταν. Εἰς τὴν παραλίαν ἀνέμεινον τὴν Περιφ. Διοικητρίαν παρατεταγμένα τὰ Τμήματα Ἀκράτας καὶ τῶν περὶ χωρίων καὶ πολλοὶ γόνεῖς καὶ κλημόνες τῶν θαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν.

Ἡ δις Διοικητρία, ἀφού ἔλαβεν ἀναφορὰν καὶ προέβη εἰς ἐπιθεωρησὶν ἀποκλήρου τῆς δυνάμεως, ὤμειλσαν ἀναφερθεῖσαι ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς ὠφελοὺς σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν. Τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας τῆς ἐκάλυψαν παρατεταγμένοι ζητηκρονοῦντες ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τοῦ δημιουργοῦ τῆς. Τὴν ἑσπέραν ἡ Περιφ. Διοικητρία ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὰς Διοικητρίαι τῶν Τμημάτων Ἀκράτας καὶ τῶν περὶ Τμημάτων. Τὴν Κυριακὴν τὴν πρωίαν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν παρέστησαν ἡ Περιφ. Διοικητρία καὶ τὰ Τμήματα Θηλέων Ἀκράτας καὶ τῶν περὶ χωρίων. Μετὰ τὴν λειτουργίαν εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Ναοῦ ὤμειλσαν ζωηρῶς ἐνθουσιαστικῶς ἡ Περιφ. Διοικητρία πρὸς τὰς θαλαγγιτιστάς καὶ τὰς Σκαπανιστάς καὶ τοὺς συγκεντρωμένους κατοίκους. Κατὰ τὴν ὁμιλίαν τῆς ἡ δις Διοικητρία ἀνέπτυξε τὴν οὐλητὴν ἀποστολὴν τῆς Ἑλληνίδος καὶ τὸ ἔργον τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὴν κατὰσκησιν ἀνταλίαν τῆς ἀποστολῆς ταύτης. Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ἐγένετο πρὸ τῆς Διοικήτριας παρέλασις τῶν Τμημάτων τῆς παρελαυνούσης δυνάμεως ἡγετοὶ ὁμάς τυπανιστῶν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου προέβαινον εἰς ζωηρὰς ἐκδηλώσεις ὅπου τῆς Ε.Ο.Ν.

Μετὰ τὴν παρέλασιν ἡ Περιφ. Διοικητρία προέβη εἰς διοικητικὴν ἐπιθεωρησὶν εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Τμήματος Ε.Ο.Ν. Θηλέων. Ἐκεῖ ἐδέχθη τὰς βαθμοφόρους καὶ μετὰ μίαν συντομον κριτικὴν ἐπὶ τῆς παρελάσεως ἔδωκε διαφόρους ὁδηγίας καὶ ἀνεκλινομένη ὅτι τὸ Τμήμα Θηλέων Ἀκράτας προάγει εἰς Τάγμα, εἰς δὲ τὰ ὑπαγόμενα τὰ Τμήματα τῶν περὶ χωρίων. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐορτῆς ἡ Περιφ. Διοικητρία, προπεμπομένη ὑπὸ τῶν βαθμοφόρων τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων, ἀνιχώρησε μετὰ τῆς ὁπασιστρίας τῆς ἐπιστρέφουσα εἰς Πάτρας.

Ἐτετέλεσθησαν τὰ ἐγκαινία τοῦ ἐν Ἀρόφῃ Στρατοπέδῳ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀχαΐας. Τὸ Στρατοπέδον δὲ λειτουργεῖ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους. ὅς ἐκπαιδευθῶσι δὲ ἐν αὐτῷ ἐφέτος 400—500 βαθμοφόροι ὀνομαζόμενοι καὶ δόκιμοι. Ἡ πρώτη ἀποστολὴ ἀνιχώρησε τὴν 8ην Ἰουλίου καὶ ἀπετελείτο ἀπὸ 100 βαθμοφόρους, αἵτινες θὰ λάβωσιν ἐν τῷ Στρατοπέδῳ εἰδικὴν ἐκπαίδευσιν. Ἡ παραμονὴ ἐν τῷ Στρατοπέδῳ ἐκάστης ἀποστολῆς θὰ εἶναι εἰκοσήμερος.

Ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀχαΐας κατηρτίσθησαν πλήρως τὰ προγράμματα ἐκπαιδεύσεως καὶ ψυχαγωγίας τῶν βαθμοφόρων, ἐν τῷ στρατοπέδῳ, τὸ πρόγραμμα τῆς εἰδικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν βαθμοφόρων καὶ δὲ ὡς τεταρτὸς κανονισμὸς λειτουργίας τοῦ Στρατοπέδου.

ΠΥΡΓΟΣ.—Φ. Α. 99 Κρεσταινῶν.—Ἐξετέλεσθη ὑπὸ τῆς ὡς ἀνω Φάλαγγος τὸ ἀκόλουθον ἐγκεκριμένον πρόγραμμα. 1) Ἀναφορά, προσυχὴ, θέμα «Ἡ Ε.Ο.Ν.». 2) Σ.Α. Σχολεῖον Τάγματος, σχηματισμὸς Τάγματος εἰς Φάλαγγα Λόχων κατὰ τριάδας, εἰς παράταξιν Λόχων κατὰ τριάδας καὶ εἰς ἀνεπτυγμένην παράταξιν Τάγματος. 3) Μῆλα συνδύσμων καὶ διαδιδάσκων. 4) Κανονισμὸς ἐν γένει καὶ ὁργανισμὸς. 5) Ὑμνοί. 6) Ἐκπαίδευσιν τῶν μελῶν τῶν ἀποτελούμενων τὰς διαφόρους εἰδικότητας τῆς Φάλαγγος. Πορεία, καθ' ἣν ἐγένοντο καὶ οἱ σχετικὴν περὶ πορείων θεωρία καὶ ἀδελφοποιία.

Φ. Α. 103 Ἀμαλιάδος.—Ἡ συγκέντρωσις τῶν Τμημάτων τῆς Φάλαγγος ταύτης κατὰ τὴν καθορισμένην ἡμέραν τῆς Ε.Ο.Ν. Τετάρτην ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Τὴν πρωίαν ἐγένετο ὁμιλία πρὸς τὰ μέλη τῆς ἑορτῆς τῆς Φάλαγγος μετὰ θέμα «Ἡ Ε.Ο.Ν.», εἰς αἱ ἐμπνευστοὶ καὶ δημιουργοὶ καθαροὶ Ἑλληστικὸν καὶ ὡς τοιοῦτον θὰ παραμείνῃ. Κατόπιν ἔλαβε χώραν διαγωνισμὸς ἐπὶ τῶν Σιουτῶν Ἑπαύλων. Διηγωνίσθησαν οἱ Ὀμαδάρχαι τῆς Φ. Α. 103 καὶ Φ. Α. 101, ἵνα παρουσιάσωσι τὴν καλλιτέραν Ὀμάδα ἑκάστης καὶ διεκδικήσωσι τὸ ἐκ 500 δραχμ. βραβεῖον ἐνὸς ἑπαιρητοῦ ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ τῶν δύο Διοικητῶν τῶν Φαλαγγῶν. Ἐκεῖ ἐν ταῖς αἰθερούσαις τοῦ Γυμνασίου Ἀμαλιάδος οἱ θαλαγγιταὶ καὶ Σκαπανεῖς διηγωνίσθησαν οἱ μὲν πρῶτοι εἰς τὰ ἀρχαῖα, οἱ δὲ δεύτεροι εἰς τὰ νέα Ἑλληνικά. Τὸ Γρασεῖον τῆς Φάλαγγος ἐχορήγησε φύλλα μεταβάσεως ἐν ὧν 183 καὶ μακρὰς ἀδείας ἐν ὧν 12.

Φ. Α. 105 Γαστούνης.—Εἰς γενικὴν συγκέντρωσιν τῶν μελῶν ὤμειλσαν ὁ Ἐπιτελεὴς τῆς Φάλαγγος ἐπὶ τῆς σημερίας τῶν συγκεντρωσέων τῶν μελῶν κατὰ τὴν βερνὴν περίοδον. Ἐκ παραλήλων ἐγένετο διδασκαλία περὶ φύλλων μεταβάσεως καὶ πορείας. Τὰ μέλη ἐπεδόθησαν ἀκόλουθως εἰς χοροὺς καὶ πατριωτικὰ ἀσματα.

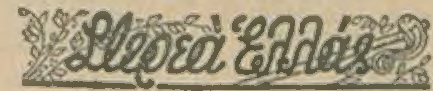
Εἰς τὴν Τετραρχίαν Σαβαλλίων ἐφημερίσθη πρόγραμμα σωματικῆς ἀγωγῆς, ἐγένετο διδασκαλία ἐπὶ τῇ καθαριότητι καὶ ἔλαβον χώραν ἀθλοπαίδια καὶ ποικίλα ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα. Εἰς τὰ μέλη τῆς Φάλαγγος ἀνεπτύχθη ἐκ τοῦ Κανονισμοῦ τὸ κεφάλαιον «Περὶ φύλλων μεταβάσεως, πορείας καὶ ἀδείας».

Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Λευκοχωρίου ἐγένετο ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων γυναιστικὴ ἐπιθεωρησὶς τῶν Σκαπανῶν καὶ Σκαπανιστῶν. Κατὰ τὰς συγκεντρώσεις τῆς Τετάρτης καὶ Κυριακῆς προδύως προσέρχονται τὰ μέλη καὶ ἐπιβιβάζονται εἰς διαφόρους ἀθλοπαίδιας, ψάλλοντα διάφορα ἀσματα πατριωτικοῦ περιεχομένου.

ΚΑΛΑΜΑΙ.—Αἱ θαλαγγιτισταὶ τῆς 89ης Φάλαγγος ἠτολμήθησαν μετὰ τὴν συλλογὴν τῶν γεωμῶν εἰς τὸν πόρᾳ τοῦ Ἐπιμελητηρίου παραχωρηθέντα χῶρον.

Αἱ θαλαγγιτισταὶ ἀπὸ τῆς 8ης πρῶτης συνεκέντρωσαν καὶ ἐπεδόθησαν μετὰ προθυμίας εἰς τὴν συλλογὴν τῶν γεωμῶν ὑπὸ τὴν ἐπιθεωρησὶν βαθμοφόρων τῆς 89ης Φάλαγγος. Ἡ ἐργασία ἐξηκολούθησε καὶ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας ὑπὸ ἄλλης ὁμάδος θαλαγγιτιστῶν.

Διάφορα συνεργεῖα θαλαγγιτιστῶν συνεκέντρωσαν τ' ἀποτελούμενα τῶν κόνων των, μαζὶ δὲ μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν γεωμῶν ἀπεκόμισαν καὶ ὠφελίμους γεωργικὰς γνώσεις.

ΛΑΜΙΑ.—Μολοντὶ τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἡσαν ἀποσχολημένα μετὰ τὰς γεωργικὰς τῶν ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶναι πολλαί, ἐν τούτοις καὶ τὴν τελευταίαν ὥραν τῆς ἀναπαύσεως τῶν διέθεσαν διὰ τὴν

ἐκτέλεσιν τοῦ καθορισμένου προγράμματος τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἔργων κοινῆς ὠφελείας.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ε.Ο.Ν. Δομοκοῦ ἤρξαν λειτουργοῦντα Τμήματα εἰδικότητων, ἡτο νοσοκόμων, μέσων συνδέσμων καὶ παθητικῆς Ἀεραμυθίας.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ε.Ο.Ν. Λοκρίδος ἐγένετο ἐπιθεωρησὶς τῶν Τμημάτων Ζελίου καὶ Καραποδίου ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ τῶν Τμημάτων Μαλεσσίνης καὶ Μαρτίνου ὑπὸ τοῦ οἰκείου θαλαγγάρχου.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ε.Ο.Ν. Παρινασσίδος ἡ ὁμάς Τροφολογίας ἐκάλυψε τὰ ὅς αὐτῆς φυτευθέντα πῦκα καὶ ἐνίσχυσε διὰ προσωπικῆς ἐργασίας τὴν προσπάθειαν τῆς Κοινοτικῆς πρὸς ἐπισκευὴν ἀμαρτιῶν δδῶν.

Τὰ μέλη τῆς Τετραρχίας Γαλαξειδίου προέβησαν εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς Ἑθνικῆς ὁδοῦ ἀπὸ τῶν σκύρων, τὰ ὁποῖα παρημποδίζον τὴν διέσσειν τῶν πεζῶν καὶ τροχοφόρων.

Εἰς τὴν αὐτὴν Τετραρχίαν συνεχίζονται αἱ προσηνέσεις διὰ τοὺς κολυμβητικοὺς ἀγῶνας. Εἰς τὴν 444^η Φάλαγγα Θερμοπυλίων ἐγένετο ὑπὸ θαλαγγιτῶν δὲ ὁρισμὸς τοῦ σιτου τοῦ εἰς θέσιν Λαβὲ ἀγροῦ τῆς Φάλαγγος.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Φάλαγγος ἐπεθεωρήσε τὸ Τμήμα Μενδενιστῶν.

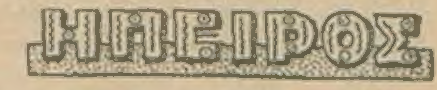
Εἰς τὴν 385^η Φάλαγγα φθιστῶν τὰ μέλη τῆς Τετραρχίας Ε.Ο.Ν. Λιανοκλαδίου ἐπεποιθήσαν τὸν ἀνδοκῆπον τῆς ἐκκλησίας. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐγένετο καὶ διδασκαλία περὶ ἀσθενείας διαφόρων φυτῶν ὑπὸ τοῦ κοινοτικοῦ γεωπόνου.

Ὁ Διοικητὴς τῆς αὐτῆς Τετραρχίας ἐπεθεωρήσε τὰ Τμήματα Καλλιθέας καὶ Καμπῶν.

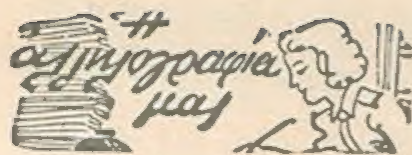
Τὰ μέλη τῆς Τετραρχίας Ὑπάτης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐνοκλήσεως ἀνεμοθύλλης μετὰ χαλάρης μεγάλου λεπτοκαρπύου προέβησαν μετὰ προσηνέ κινήσεων τῆς ζωῆς των εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν ἐκ τῆς βροχῆς χειμάρρων καὶ τὴν ἐκκένωσιν τῶν ὀρυγίων ἐκ τῶν ὀδῶν, προλαβόντα ὅπως τὰ δυστυχήματα.

Εἰς τὴν 383^η Φάλαγγα Ἀλαμάντας τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ Τμήματος Ε.Ο.Ν. Διελίου ἐσκάλισαν καὶ ἐπότισαν τὰ ὅς αὐτῶν φυτευθέντα δένδρα. Τὰ Τμήματα τῆς Φάλαγγος Ἀρμίας ἐξακολουθοῦν κατὰ Κυριακὰν μεταβαίνοντα εἰς Ἀγίαν Μαρίναν, ὅπου γίνονται μαθήματα κολυμβητικῆς.

Οἱ Κούρας Νικόλαος, Ὁμαδάρχης, καὶ Μαμαρῆλης Ἰωάννης, θαλαγγιτῆς τῆς Ὀμάδος Πέντε Ὀρίων, ἐπημύνησαν διὰ τῆς ἡμερησίας διαταγῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Παρινασσίδος, διότι κατὰ τὴν ἐπισυμείσαν πυρκαϊάν ἐν τῷ χωρίῳ των ἔσπασαν ἐκ τῶν πρώτων καὶ μετὰ πραγματικὴν αὐτοθυσίαν συνετέλεσαν εἰς τὴν κατάσσειν τοῦ πυρός.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Στὴν πρώτην ἡμερίδα τῶν ἀγῶνων τῆς Ε.Ο.Ν. ποὺ ἔγιναν στὰ Γιάννενα μετὰ τῶν Περιφ. Διοικήσεων Ἀρτῆς, Πρεβέζης, Κερκύρας, Θεσπρωτίας καὶ Ἰωαννίνων, στ' ἀγωνίσματα τῶν κοριτσιῶν ἤρθαν πρῶτα τὰ κορίτσια τῶν Ἰωαννίνων στὸ πρέξιμο, στὸ πῆδημα καὶ στὸ κοντάρι, παίρνοντας τὴν μεγαλύτερη γενικὴ βαθμολογία μετὰ γαλῆς ὑπέρροχης. Ὁ εὐγενικός ἀγῶνας μετὰ τῶν ἀθλητῶν καὶ ἀθλητῶν, ἡ τάξις στὸ Στάδιο, ἡ ὥρα ἐμφάνισι, ἔκαμαν τὸ κοινὸ νὰ ξεσπᾷ διαρκῶς ἐκ ζωηρᾶς γιγνοκροτήματος. Τοὺς ἀγῶνες μας αὐτοὺς ἐτίμησαν ὁ Σέας, ὁτὸς μας ἱεράρχης Μητροπολίτης Σπυρίδων, ὁ Γενικός Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ ὁποῖος ἐκῆρυξε μ' ἐμπνευσμένα λόγια τὴν ἐναρεῖ τῶν ἀγῶνων, ὁ Στρατηγός, ὁ Δημάρχος καὶ αἱ ἄλλοις κόσμοι ποὺ γέμισαν τελείως τὸ μεγάλο μας Στάδιο. Δυὸ μουσικεῖς, τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς Ε.Ο.Ν., ἔπαιζαν σ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἀγῶνων. Μετὰ τὴν παρέλασιν τῶν ἀθλητῶν, τὸν ὄρκο καὶ τὴν κηρύξι τῆς ἐναρέξεως τῶν ἀγῶνων ὑπὸ τοῦ κ. Γεν. Ἐποπτοῦ, διαδόθηκε ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ι. Μεταξᾶ πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἀθλητικῶν ὁμάδων ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης ἡμερίδος.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΙΑΣ. Δ. ΔΕΠΟΥΝΤΗΝ. Είναι γεγονός ότι έλπεται να γράφετε και η γλώσσα και το έθος και γενικά η έκφραση είναι καλά. Άλλα λείπει, στο κομμάτι που μας στείλατε, ή σ' αφεήνεια. Και η σαφήνεια είναι απαραίτητος ένας από τα πιο βασικά και κύρια στοιχεία του λόγου. Φροντίστε να την αποκτήσετε. — **ΑΝ. ΜΠΟΖΙΝΗΝ.** Το ποίημά σου δεν είναι δημοσιεύσιμο. Πρέπει να καταλάβετε όλοι, όσοι φιλοδοξείτε να γράψετε ποιήματα, ότι δεν αρκεί να γραφούν οι στίχοις λόγια κοινά και πεζά, για ν' αποτελεσθεί ποίημα. Έκείνο που χρειάζεται προ πάντων είναι η ποιητική διάθεση, η ποιητική πνοή, η οποία κυριώς θα δώσει την ουσία του ποιήματος. Κι' είναι τόσο λεπτό αυτό το πράγμα, τόσο αίσθητο, που δεν μπορεί να το έχει κανείς στη διάθεσή του όποιον όρανε το ζήτημα και για όποιον θέμα θέλησε, παρά μόνο όταν αναβλύσει η γλώσσα κι' αφοδότηση από τα πιο βαθιά μέρη της ψυχής του. Και γι' αυτό άκριβος είναι τόσο σπάνιο! Έσύ π.χ. θέλησες να άνηξης την άην Αδούστον. Νά λοιπόν τι γράφεις για ένα τέτοιο ύψος και μεγάλο θέμα:

Ρώτησα κάποιον γεωργό
άν ζούν εύχυνάμενοι,
άν ζούν καλύτερα από
την ήμερα την εύλογμμένη.
Και με άπάντησε με μιά
μ' ένα άραιο έθος,
σάν να το έλεγες με καρδιά
που την είχε κυτρήσει ο τόφος.

Ός πρὸς το πεζό σου, που άρχίζει από την άσπασία των στοιχείων της φύσεως, για να φτάσει σ' ένα σπουδαίο ποίη, ... σπαίει το τζάμι του παραθυριού και τρυπώνει σ' ένα δωμάτιο και καταλήγει ύστερα στην ιστορία του Έλληνικού Έθνους και την άην Αδούστον, που συνιστούμε ν' άποφύγης αυτό το μπερδεμα που φέρνουν οι... συμβολισμοί κι' οι παρανομιώσεις και να γράφεις απλά, να ακέπτεσαι απλά και να θεωράσεις απλά. — **ΝΙΚΟΝ ΤΖΙΝΙΕΡΗΝ.** Όχι, να μη γράφεις το μυθιστόρημα, για το όποιον μας γράφεις. Πρώτα-πρώτα, ένας μαθητής Γυμνασίου, όπως έσύ, έχει τόσο καθήκοντα για την μόρφωσή του και για την πνευματική γενικά και φυσική καλλιέργειά του, ώστε να μη μπορεί να έχει ότε τον καιρό, να ούτε και τα έθλια για να συγγράφει μυθιστορήματα! Άλλα και έκτός απ' αυτό, το μυθιστόρημα που έδιώξαες να γράφεις με τόν τραγικό τίτλο «Τά οστατικά σγέδια τριών κατασκόπων» και που θα περιέχει, όπως μας γράφεις, σουμ-πολάς, μάγας, τυφεκισμός διαφόρων κλπ., μας θυμίζει κακές παινίες κοκοποιού κινηματογράφου και μας έμπνιει λυσιτερείς σκέψεις προκειμένου για έναν μαθητή γυμνασίου και φιλαργίτην. Άφησέ τα αυτά, παιδί μου, και κόντα τις υποχρεώσεις σου στ' Σχολείο σου και στην Όργάνωσή σου. — **ΠΑΝΟΝ Δ. ΜΠΑΡΔΗΝ.** Το γράμμα σου μας εύχυνήσε. Πολύ εύχαριστήσαμε που είδαμε την πρόδότη σου

στο σχολείο, τη βράδεισή σου, τη μελετηρότητα σου και τη θέλησή σου. Μπαράκι! Έτσι να είσαι πάντα, και θα πής μπροστά. Κι' όσο για τη λογοτεχνική σου προσπάθεια, θα χαρούμε αν δείξης και σ' αυτήν ικανότητα κι' έπιδοσι, ώστε να λάβουμε την εύχαριστήριά να σου δημοσιεύουμε συνεργασία. — **Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΝ.** Πολύ καλά έκαμες και μας κατήγγειλεις την άξιοκατάκριτη πράξη του Α. Φ. Π., ο όποιος πήρε έένα ποίημά και τα παρούσα σε σάν δικά του. Το έκρατήσαμε υπό σημείωση. Ός πρὸς το δικό σου ποίημα, έχει έναν έντονο πατριωτικό παλμό και άρρενωπό κι' όπερήφανο έθος που μας άρέσει, αλλά ύστερεί τεχνικώς και γλωσσικώς, ώστε να μη είναι άκρίβη δημοσιεύσιμο. Παραθέτουμε μόνο έδώ τους τελευταίους στίχους του:

Τό έρω τοῦτο χῶμα
δέν θά θέλουν ποδάρια
έχθρικά, δέν θ' άφήσουν
τά γερά παλληκάρια!
Θέ να δείξουμε τότε
με ψήλα τό κεφάλι
πως έχθρός δέν πατάει
της Έλλάδος τά κύβηλι!

ΕΛΕΝΗΝ Γ. ΚΟΡΡΕ. Καλό το παραμύθιο και καλά διατυπωμένο, αλλά είναι μεγάλο. Θα προσπαθήσουμε να το συντομώσουμε, για να το δημοσιεύσουμε. — **ΜΑΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.** Το πεζογράφημά σου είναι πολύ... πεζό. Είναι γραμμένο σάν μία είσοδος έρημιτιάς που άναφέρει ότι «δ' Άρχηγός κατήλθεν εις τόν Πειραιά διά να εγκαταστήσῃ... κλπ.». Η πνευματική σου άσκησις διεξάσθη εις τό άρμόδιον τμήμα. — **ΑΝ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ.** Δεν άμφισβόλημεν ότι η περιγραφή της προσωπικότητας που κάνεις είναι δικαία. Άλλωστε έπειδή είναι ικανός γι' αυτό τόν διώλεσε και ο Άρχηγός και τού άνέθεσε τόνον υπεύθυνο θέσιν. Άλλά το περιοδικόν δέν έχει θέσιν έν προκειμένω. — **Δ. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΝ.** Πρώτ' από όλα έγγραφες και από τις δύο όψεις του χαρτιού! Μά πρὸς θεού πόσες φορές θα το πούμε αυτό! Υστερα έχεις πολλές άνορθογραφίες και τέλος το πληθυντικό σου (όπως το γράφεις σὺ) και καλό δέν είναι, αλλά όστε και τού εύκολου σου. — **Ν. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ.** Και σὺ από τις δύο όψεις του χαρτιού γράφεις. Κάνεις και άνορθογραφίες. Όσον άφορᾷ το παραμύθι σου δέν τ' βρίσκουμε και πολύ διδακτικό! Απ' έναντίας θα θέλαμε την ήρωϊκά μάλλον σκληραγωγικήν.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΚΡΙΤ. ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΡΑΦΑΗΛ ΦΡΕΤΗΝ. Πολύ μας ικανοποίησε το γράμμα σου. «Άν δέν είμαι Σκαπανεύς», μας γράφεις, «έλγης της θρησκείας μου (είμαι Έβραίος), όχι μόνον από έμέ, αλλά και από τούς διωδρόσκους μου τυγχάνει έκτιμήσεως και συμπαθείας. Αυτό δείχνει τα αίσθηματά σου πρὸς την κοινήν Πατρίδα μας, την Έλλάδα, και δείχνει συγχρόνως τόν πόθο σου για φυσική και πνευματική καλλιέργεια, που την έπιδιώκεις τό περιοδικό μας. Σε συγχάρουμε και για τα δύο. Σχετικά με τις φωτογραφίες που μας έστειλες, δυστυχώς δέν είναι κατάλληλες για να δημοσιευθόν. — **ΙΩΑΝΝΗΝ ΠΑΡΑΓΥΙΟΝ.** Εύχαριστούμε πολύ για τη συνεργασία σας, αλλά η μελέτη σας είναι περισσότερο πολιτική παρά εκπαιδευτική, και όπως τό έλέγησάμε και άλλες φορές, η πολιτική συνεργασία τό περιοδικό είναι άσχετη με τούς ώριμους

υπευθύνους συντάκτας. Έξ άλλου, τό θέμα, που διαπραγματεύεσθε, έχει άναπτυχθεί πολλές φορές και πλατεία. — **ΔΗΜΟΣΘ. ΖΩΡΜΠΑΝΟΝ.** Όρα! και χρήση η όμιλία σας πρὸς τούς βαθμιαίους τούς σχηματισμούς σας, αλλά έπειδή άναφέρεται κυρίως σέ τοπικά περιστατικά και σέ συμβουλές και ύποθετες που σχετίζονται με τα τοπικά αυτά περιστατικά, δέν έχει τό εύρο και γενικό ενδιαφέρον που θα την έκανε δημοσιεύσιμη. Έξ άλλου, κατά γενικήν άρχήν, άποφύγουμε τη δημοσίευση όμιλιών. Πάντως σάς εύχαριστούμε που μας τη στείλατε και σάς συγχάρουμε για τό περιεχόμενό της.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Α. Β. ΤΖΟΡΤΖΙΔΗΝ. Καλές οι άσκήσεις σας. — **Μ. Π. ΚΑΡΒΟΥΝΗΝ.** Ετά παιδιά εις τό πανέναν δέν είναι κατάλληλα. Τα άλλα πολύ κοινά. — **Χ. ΜΠΟΥΣΜΟΥΡΕΛΗΝ.** Άνεπιτυχή. — **Θ. ΚΟΣΜΙΔΗΝ, Γ. Σ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ.** Έγκρίνονται. — **Ι. Κ. ΣΠΕΝΤΖΟΝ.** Έλήθησαν ως έβην. — **Ε. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ.** Δεν παρουσιάζουν ενδιαφέρον. — **Γ. Ν. ΣΙΑΧΑΡΑΝ.** Περιμένουμε κάτι καλύτερο. — **Κ. ΑΝΔΡΕΟΥ.** Έγκρίνονται. — **ΙΩ. ΜΑΚΡΥΓΙΩΡΓΟΝ.** Όλα καλά, όχι όμως και τό σταυρόλεξον (άπομολοικός). — **Μ. Α. ΒΡΕΤΤΑ.** Πολλές φορές συστήσας απ' αυτή τη στήλη, να μη χωρίζεται τό σταυρόλεξο σε άλλα μικρότερα. — **ΑΡΤ. Α. ΜΙΡΑΙΟΥΝΤΑ.** Ποτέ δέν μπαίνουν σ' ένα τετραγωνίδιο δύο γράμματα («Ι-ου-στιν-ανός»). — **ΕΛ. Π. ΡΑΠΤΟΥ.** Έλήθησαν. — **ΧΡ. ΚΑΛΑΕΡΓΗΝ.** Τα άσπια γνωστά. Όσο για τα κρυπτογραφικά, έχουν λίγες και μικρές λέξεις. — **Κ. Κ. Μ. Β.** Έγκρίνονται. — **Μ. Ε. ΠΕΤΡΑΚΗΝ.** Μη γράφετε από τις δύο όψεις του χαρτιού. — **Ν. ΟΡΦΑΝΟΝ.** Έγκρίνονται, εκτός του σταυρόλεξου (άλλη φορά να έχετε σκόπια τα μαύρα τετραγωνίδια). — **Γ. ΑΙΑΝΟΝ.** Καλό τό κρυπτογραφικόν. — **Ι. ΜΠΕΡΕΣΗΝ.** Έλαβον σειράν δημοσιεύσεως. — **Α. Σ. ΣΙΜΑΤΟΥ.** Δυστυχώς δέν είναι έπιτυχή. Νά γράφετε από τη μιά όψη του χαρτιού. — **Π. Π. ΣΦΗΚΑΚΗΝ.** Καλό. — **Ν. Α. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΝ.** Έγκρίνονται. — **Σ. ΚΑΡΥΩΤΗΝ, Κ. ΣΩΤΗΡΧΟΥ, Θ. Ι. ΚΟΥΡΤΗΝ.** Άπορρίπτονται. — **Β. ΜΠΟΓΔΑΝΟΝ.** Έγκρίνεται. — **Θ. ΣΑΡΔΑΝΙΔΗΝ.** Καλό τό εύχρη. — **Ε. Ι. ΒΟΥΖΑΡΑΝ.** Έγκρίνονται. — **Π. ΝΗΣΙΔΗΝ.** Άδύνατον να δημοσιευθῇ. — **Π. Κ. ΚΟΛΟΚΟΥΡΗΝ.** Είναι η ιστορία το Κείσας-ρος και όχι του Κείσας. Το σταυρόλεξο έχει δύσκαλες λέξεις (άμρανθος, άμυθήτου) και πολλά μαύρα τετραγωνίδια. — **ΑΝΤ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΝ.** Άπορρίπτονται (άδύνατον βέβαια και όχι άδύνατον η γεν. πληθ.). — **Β. Ε. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗΝ.** Το γράμμα είναι καθαρό, αλλά ύστερον οι άσκήσεις αυτή τη φορά. Όσο για τις έρωτησεις, τό δομιά σας παρελίσθη έκ παραδρομής, διότι δέν ύπάρχει κανείς προσωπικός λόγος να στερηθῇτε της δόξης. Έγκρίνεται τό 1ο σταυρόλεξο. — **Ν. ΓΑΡΦΑΛΛΗΝ.** Άσφαλώς στό μέλλον θα κέμετε καλά σταυρόλεξα, γιατί δέν βιάζεσθε, όπως κάνουν συνήθως όλοι, να δημοσιεύσετε κάτι έστω και μέτριο. Το τελευταίο σας σταυρόλεξο θα έδημοσιευέτο αν έλειπαν όρισμένες δύσκαλες λέξεις («Ιου-γούρδας», Έσφά, Πολυοσπέρων). Πιο άπλά. — **Ν. ΝΑΡΚΗΝ, Ε. ΓΟΝΕΔΑΝ, Ρ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, Σ. ΑΛΜΥΑΝ.** Άπορρίπτονται. Θαίνεται ότι δέν έχετε καταλάβει τόν μηχανισμό των Πνευμ. Άσκήσεων. Θα διαπρατοήσετε παρακαλούμεντας τις λύσεις.

Ο ΘΕΡΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΓΡΕΒΕΝΑ

(Συνέχεια από την Σελίδα 1357)

γματά τους στα ζώα, περνούν τα δρεπάνια τους στις παλαμαριές, τα κρεμούν στον ώμο και φεύγουν για τό χωριό τραγουδώντας:

Στη Δυτική Μακεδονία ο καθαυτός θέρος γίνεται τόν 'Ιούλιο. Γι' αυτό και τό μήνα αυτόν τόν λένε «θιρστή» ή «θεροστή». Τότε βάζουν δρεπάνι στα «στιάρια». Πιο νωρίς όμως και κατά τό τελευταίο δεκάημερο του «κερασόρη» (Ιουνίου) θερίζουν τα «κθάρια» κι' ύστερώτερα τις βρίζες.

Ο θέρος, όπως και όλες οι άλλες άγροτικές έργασίες, τελειώνει με μιά άνάλογη γιορτή. Την τελευταία μέρα του θέρου και πριν τελειώση το χωράφι άφίνουν στο τέλος ένα μέρος άθέριστο που τό λένε δράκο κι' έρχονται όλοι μαζί οι έργάτες να τό κόψουν, τραγουδώντας:

Έλασι σιμά μου, ν' έλασι κοντά στοῦ δράκου.
Έλασι κοντά στοῦ δράκου, λά να τόν μάσουμι.
Νά τόν μάσουμι τοῦ δράκου, νά τόν πᾶμι στην κυρά μας.
Νά τόν πᾶμι στην κυρά μας, γιά να φάισῃ ν' πίττα,
νά φᾶν τά παλληκάρια κι τά κουριτσάκια,
γιά να γεμίσῃ τ' άμψάρια¹³.

Κι' άφού ο καθένας γεμίση τη χούφτα του με τό σιτάρι του δράκου (σημείον άφθονίας), ρίχνουν όλοι τις χεριές κάτω κι' ο πρωτεργάτης κόβει την τελευταία χεριά, με τα πιο μεγάλα στάχυα, και τα δίνει στις γυναίκες να τα πλέξουν. Τα πλεγμένα αυτά στάχυα τα φέρνουν τό βράδυ στο νοικοκύρη και τού εδχόνται: «Κι τ'χρόν(ι) πλειότερα άφεντικό!».

Ο νοικοκύρης παίρνει τό δράκο και τόν κρεμάει σ' ένα μέρος του σπιτιού για να τόν τρίψη τό φθινόπωρο μέσα στο σπόρο, που θα σπείρη στα χωράφια του και κερνάει τούς έργάτες ρακή και γλυκίσματα.

Τό βράδυ, στο σπίτι του νοικοκύρη, έπακολουθεϊ γενναίο φαγοπότι και γλέντι ο «κριτσιμάς»¹⁴. Την ώρα που θα καθήσουν να φάνε, καθώς και την ώρα που θα φύγουν, εύχονται στ' άφεντικό: «Καλό έξοδο τό μπερεκέτ(ι) κι τ' χρόν(ι) πλειότερα!».

Κ. Καραπατάκης

¹³ Άμψάρια: εύλινες άποθήκες, που φυλάγουν τό γεννήματα.

¹⁴ Κριτσιμάς: γιορτή με γλέντι και φαγοπότι, που γίνεται στο τέλος κάθε μεγάλης γεωργικής περιόδου (στο τέλος του θέρου, του σκαλοματός των καλαμποκιών, του άλωνίσματος κλπ.).

Ἡ προστασία τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἀπὸ τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομὰς.

IV

ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ

Πολλοὶ χιλιάδες νέων καὶ νεανίδων σπεύδουν εἰς ὅλα τὰ Κράτη νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῆς παθητικῆς ἀεραμύντης τῆς πατρίδος των, ἰδίᾳ ὡς νοσοκόμοι.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὅλοι αὐτοὶ οἱ νέοι ἐκπαιδεύονται ὁμοιόμορφως μὲ διαλέξεις, ἐπιδείξεις καὶ πρακτικὰς ἀσκήσεις διὰ νὰ μάθουν νὰ παρέχουν πρῶτας βοηθείας εἰς τραυματίας καὶ ἀεριοπονημένους.

Α) Π ὥ ς ἐ ρ γ α ζ ὶ ο ν τ α ἰ ρ ο κ ε ἰ μέ ν ο υ πε ρ ῖ τ ρ α υ μ α τ ῖ ὶ ν .

Τρέχουν ὅπου ὑπάρχουν τραυματίαι καὶ ἀφ' οὗ τοὺς ἀνασύρουν ἀπὸ τὰ χαλάσματα, ἀπὸ τὸ νερό, ἀπὸ τὴν λασπὴν, ἀπὸ τὸ ἀνώμαλον ἔδαφος κλπ. καὶ τοὺς τοποθετοῦν εἰς φορεία ἢ εἰς κατάλληλον μέρος, τοὺς ξηλώνουν τὰ φορέματα διὰ ν' ἀποκαλύψουν τὸ τραῦμα· ἐπεὶ φροντίζουν α) νὰ σταματήσουν τὴν αἱμορραγίαν, β) νὰ ἐπιδέσουν τὸ τραῦμα διὰ νὰ τὸ προφυλάξουν ἀπὸ τὴν μόλυνσιν καὶ γ) νὰ συγκρατήσουν τὰ σπασμένα κόκκαλα.

Κατωτέρω, εἰς ἐπιδίκον κεφάλαιον περὶ παροχῆς πρῶτων βοηθειῶν, θὰ περιγράφωμεν πῶς γίνονται ὅλα αὐτὰ, διότι πρέπει ὁ κάθε Ἕλλην καὶ πρὸ παντὸς τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο. Ν. νὰ τὰ ξέρουν, γιὰ νὰ μποροῦν σὲ ὥρα ἀνάγκης νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν.

ΟΙΚΟΝΟΣΟΚΟΜΟΙ, ΟΙΚΟΦΥΛΑΚΕΣ, ΟΙΚΟΠΥΡΟΣΒΕΣΤΑΙ

Ἡ κάθε οἰκογένεια ἀποτελεῖ μίαν μικρὰν ὀργανικὴν μονάδα εἰς τὸν ἀγῶνα ποὺ κάνει τὸ Κράτος διὰ νὰ μᾶς προστατεύσῃ κατὰ τὴν κινδύνων τῶν ἐναερίων ἐχθρικών ἐπιδρομῶν.

Ἡ οἰκογένεια λοιπὸν ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς ἀεραμύντης τῆς Χώρας καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ ὀργανώσει καὶ αὐτὴ τὴν ἀεραμύναν τῆς. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἔνα τοῦλάχιστον ἄτομον ἀπὸ κάθε οἰκογένειαν πρέπει νὰ ἐκπαιδευθῇ διὰ μίαν ἀπὸ τὰς κάτωθι ὑπηρεσίας κοινῆς χρησιμότητος: ἢ ὡς οἰκονοσοκόμος, ἢ ὡς οἰκοφύλαξ, ἢ ὡς οἰκοπυρὸςβέστης.

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΟΙΚΟΝΟΣΟΚΟΜΟΥ

Οἱ οἰκονοσοκόμοι ἐκλέγονται μεταξὺ τῶν πλεόν ἐξόντων καὶ θαρραλέων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἡλικίαν 20-40 ἐτῶν καὶ εἶναι ὀγιεῖς καὶ μὲ καλὴν σωματικὴν διαπλάσιν καὶ μὲ ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλυτέραν μόρφωσιν.

Διὰ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολὴν των πρέπει νὰ ξέρουν: α') τεχνητὴν ἀναπνοήν, β') νὰ ἐπιδίδουν τραύματα, γ') νὰ σταματοῦν αἱμορραγίαν, δ') νὰ χορηγοῦν ὀξυγόνο, ε') νὰ κῶνουν ἐνέσεις καὶ στ') νὰ παρέχουν πρῶτας βοηθείας εἰς ἀεριοπονημένους.

Ἡ οἰκονοσοκόμος φροντίζει νὰ ὑπάρχῃ σὲ κάθε οἰκογένειαν ἕνα μικρὸν κιβώτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου φυλάσσεται ὁ φαρμακευτικὸν ὀλικὸν χρειάζεται διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προορισμοῦ τῆς.

Τὸ ὀλικὸν τοῦτο εἶναι περίπου τὸ ἑξῆς:

- 1) Βαμβάκι.
- 2) Ἐπίδεσμοι.
- 3) Γάζες ἀποστειρωμένες.
- 4) Νάρθηκες ἢ μακρούλα τεμάχια λεπτοῦ ξύλου ἢ χοινοῦ χαρτονίου.
- 5) Στύριγγες δι' ἐνέσεις.
- 6) Βελόνες στύριγγων.
- 7) Ασπίδες αἱμοστατικές.
- 8) Ἐνέσεις καρδιοτονωτικές (κομοφοράς, καφεΐνης, στρυκνίνης, στροφανθίνης κλπ.).
- 9) Ἐνέσεις διὰ τὸν πόνο (μορφίνης, παντοπὸν, νοβοκαΐνης).
- 10) Αἰθέρ, ἰωδιον, οἰνόπνευμα.
- 11) Σόδα.
- 12) Ὑπερμαγγανικὸν κάλι.
- 13) Βορικὸν ὀξύ.
- 14) Χλωράσδεστος.
- 15) Βαζελίνη.
- 16) Διάφορα ἀντινευρικά φάρμακα (βαλεριάνη, βρωμιούχον κάλι κλπ.).
- 17) Δύο κλεφτοφάναρα (ἡλεκτρικὰ φανάρια).

Ὅ τ α ν κ η ρ υ χ θ ῶ ἑ π ῖ σ τ ρ ᾶ τ ε υ σ ῖ ς ἢ ο ἰ κ ο ν ο σ ο κ ὸ μ ο ς : α) Εἶναι ὀχρεωμένη νὰ παραμένῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

β) Φροντίζει νὰ εἶναι ἐν τάξει τὸ φαρμακευτικὸν τῆς ὀλικὸν καὶ πρόχειρον δι' ἀμεσῶν βοηθειῶν.

γ) Φροντίζει νὰ ἔχῃ ἡ οἰκογένεια ἕνα κιβώτιον κλειστὸν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου φυλάσσονται τὰ τρόφιμα τῆς οἰκογενείας.

δ) Φροντίζει νὰ ὑπάρχῃ πᾶσιμον νερό, ἐπίσης εἰς κλειστὸν δοχεῖον, καὶ ἄλλο νερό διὰ πλῆσιμο. Τὰ νερά αὐτὰ θανατοῦνται κάθε μέρα.

ε) Φροντίζει νὰ ὑπάρχῃ γάλα τοῦ κουτιοῦ (συμπυκνωμένον) διὰ τοὺς τυχόν ὑπάρχοντας ἀσθενεῖς ἢ τὰ παιδιὰ.

στ) Φροντίζει νὰ ὑπάρχουν διαθέσιμα καθαρά ἐσώρουχα μέσῃ σὲ καλῶς ἀεριοστεγῶς κλειόμενα ντουλάπια.

Μ ὁ λ ῖ ς δ ο ο ῦ ἡ τ ὸ σ ὦ ν θ ῆ μ α τ ο ὗ σ υ ν α γ ε ρ μ ο ὗ ἢ ο ἰ κ ο ν ο σ ο κ ὸ μ ο ς παραλαμβάνει τὸ φαρμακευτικὸν τῆς κιβώτιον καὶ τὴν μάσκα τῆς καὶ πηγαίνει εἰς τὸ καταφύγιον, ὅπου θὰ ἐκτελῇ χρὴ ἀρχηγὸς.

Κ α τ ᾶ τ ῆ ν δ ι ᾶ ρ κ ῖ α ν τ ο ὗ β ο μ β α ρ δ ῖ σ μ ο ὗ ἑ ν θ α ρ ρ ῶ ν ε ἰ καὶ βοηθεῖ ὅσους εὑρίσκονται εἰς τὸ καταφύγιον, παρέχει δὲ καὶ πρῶτας βοηθείας εἰς τοὺς νευρικοὺς καὶ εἰς ὅσους λιποθυμῶσιν κλπ.

Ἐ ᾶ ν ἀ ν τ ῖ λ η φ θ ῇ ὅ τ ῖ ε ἰ σ ῆ ρ χ ο ν τ α ἰ εἰς τὸ καταφύγιον δηλητηριώδη ἀέρια, προσπαθεῖ νὰ φράξῃ μὲ ὑφάσματα βρεγμένα μὲ λάδι τὴν ὀθὴν ἢ τὴν χαράμδα διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχονται ταῦτα. Ἐ ᾶ ν δ ῆ ν τ ὸ κα τ ο ρ θ ῶ σ ῖ ς , β ι α τ ᾶ σ σ ε ἰ τ ῆ ν ἐ γ κ α τ ᾶ λ ε ἰ ν τ ὸ καταφύγιον καὶ τὸ ἀνέσασμα τοῦ κόσμου εἰς τὸ ἀηλότερον μέρος τοῦ σπιτοῦ (τοράτσαν), ὅπου ἡ ἀτμόσφαιρα θεωρεῖται καθαρά, ἐκεῖ δὲ παρέχει τὰς πρῶτας βοηθείας εἰς τοὺς τυχόν προσδληθέντας ἀπὸ πολεμικὰ ἀέρια.

Ὅ τ α ν δ ο ο ῦ ἡ τ ὸ σ ὦ ν θ ῆ μ α τ ο ὗ τ ῖ λ ο υ ς τ ο ὗ σ υ ν α γ ε ρ μ ο ὗ ἢ ο ἰ κ ο ν ο σ ο κ ὸ μ ο ς β γ α ἰ ν ε ἰ π ρ ῶ τ ῃ ἀ π ὸ τ ὸ καταφύγιον καὶ ἀφ' οὗ ἐξακριβῶσθαι ὅτι τὸ σπῆτι καὶ οἱ περίξ αὐτοῦ ὁρῶμοι δὲν εἶναι μεμολυσμένοι ἀπὸ πολεμικὰ ἀέρια, τότε ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τοὺς ἄλλους νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ καταφύγιον.

γιον, εἰδ' ἄλλως φροντίζει πρῶτα ν' ἀπολυμανθῇ καὶ ν' ἀεριοθῇ τὸ σπῆτι καὶ ἐπεὶ ἐπιτρέπεται τὴν ἐξοδὸν ἀπὸ τὸ καταφύγιον.

Ὅ τ α ν ἡ ο ὕ χ α σ ῃ ὁ κ ὸ σ μ ο ς , τ ὸ τ ῃ φ ρ ο ν τ ῖ ζ ε ἰ ν ᾶ σ υ μ π λ η ρ ὴ σ ῃ τ ᾶ ς ἑ λ λ ε ἰ ψ ε ἰ ς τ ο ὗ φ α ρ μ α κ ε υ τ ῖ κ ο ὗ τ ῆ ς κ ι β ῶ τ ῖ ο υ καὶ ν ᾶ ἐ ρ ο δ ῖ ᾶ σ ῃ τ ῆ ν ο ἰ κ ο γ ῆ ν ε ἰ α ν μ ῇ τ ρ ὶ φ ῖ μ α καὶ μ ῇ ὅ τ ῖ ἄ λ λ ο χ ρ ε ἰ ᾶ ζ ε τ α ἰ , δι ᾶ ν ᾶ ε ἰ ν α ἰ ἑ τ ὶ μ ῃ δι ᾶ ν ᾶ ν ἐ χ θ ρ ῖ κ ῃ ν ἐ π ῖ δ ρ ο μ ῆ ν .

(Ἐκτελεῖται)

Γ. Κ. ΓΑΛΛΗΝΑΚΗΣ

Ἀπολυμαντὴς μὲ τὴν ἀντιπεριτικὴν στολήν

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἀγοράσατε ὅλοι τὴν νέαν σειρὰν γραμματοσήμων τῆς Ε.Ο.Ν. ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ ἐπ'εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου τῆς 4ης Αὐγούστου. Λόγω τοῦ περιωρισμένου ἀριθμοῦ τῶν σειρῶν καὶ τοῦ ὅτι θὰ ἀποσυρθοῦν συντόμως τῆς κυκλοφορίας, ἡ ἀξία τούτων ἀσφαλῶς θὰ ὑπερτιμηθῇ κατὰ πολὺ.

